

**САНДРА БЪЛОК
ДЖЕЙСЪН ПАТРИК**

*С повишаване на
залозите се увеличава
и скоростта!*

ДЖОРДЖ РАЯН

СКОРОСТ 2

ПРОФЕСИОНАЛИСТИ

ДЖОРДЖ РАЯН СКОРОСТ 2: ПРОФЕСИОНАЛИСТИ

Превод: Николай Делчинков

chitanka.info

Ани и Алекс решават да прекарат романтично и спокойно ваканцията си на Карибските острови. Пътуването е с най-люксовия и скъп лайнер в страната. Но техните планове и тези на стотици други пътници са провалени от Гайгер — бивш служител на корабната компания (явно разбила мечтите му), който им е подготвил „малка“ изненада. Пътниците преминават през много прегради и опасности, докато стигнат сушата...

1

— Ще се върна след един час — каза приятелката ѝ и остави Ани Портър с нейния жълт фолксваген костенурка на паркинга на Министерството на транспорта.

— Чао — отвърна Ани.

Приятелката ѝ, която беше съкратена миналата седмица, бе настояла да докара Ани тук за изпита, който съдията беше настоял тя да вземе, преди да ѝ бъде върната шофьорската книжка. Отнемането на шофьорската ѝ книжка беше резултат от поредица недоразумения, неподходящ момент и лош късмет, които бяха твърде оплетени, за да могат да бъдат обяснени накратко. Тя си казваше, че това можеше да се случи на всеки, особено на някого като нея, който винаги бързаше. Останалите хора имаха по-малко работа и водеха по-улегнал живот. Ани обаче живееше в Лос Анжелис и животът ѝ беше забързан, сякаш живееше на изток, където всички бързаха. Днес щеше да вземе изпита си, да си върне книжката и след това всичко щеше да бъде различно. Тя си обещаваеше това.

Леко разтревожена, Ани излезе от колата, за да се поразходи. Тя беше около двадесетгодишна, красива, дребна брюнетка с големи кафяви очи и щедри устни, които обикновено се усмихваха широко. Стройното ѝ тяло беше облечено в жълто миди, бели къси гащета и жълти сандали. В малката си черна раничка тя носеше призовката си, съдебното решение, отнетата си книжка и останалата необходима документация в три екземпляра.

Заради всичко това Ани губеше цял работен ден, защото приятелката ѝ я караше на работа сутрин, а вечер една нейна колежка я караше у дома ѝ. Тя не искаше да поема риска да шофира без книжка — не и при нейния късмет. Днес след изпита щеше да отиде да пазарува с приятелката си. Може би дори щяха да се отбият до плажа във Венис, за да може Ани да се види с гаджето си, който беше ченге там. Може би щеше да бъде забавно да го изненадат. Той щеше да разпознае колата ѝ.

Но първо трябваше да си вземе изпита. Може би този ден нямаше да бъде чак толкова лош. Изпитът от миналата седмица беше нещо, за което не ѝ се искаше да си спомня точно сега. Това можеше да се случи на всеки. Изпитващият се беше държал много добре. Тя си спомняше също, че той беше изслушал със съчувствие разказа ѝ за Джак, предишното ѝ гадже, с когото се беше запознала, когато бе пътувала с автобуса в онзи ужасен ден, в който ѝ бяха отнели шофьорската книжка. Името на инспектора беше господин Кентър. Тя беше поискала той да я изпитва и днес. Ако изпитът се провеждаше от човек, когото познаваше, макар и слабо, това щеше да ѝ бъде от голяма полза.

Защо тогава крачеше толкова нервно насам-натам? Каза си, че не трябва да бъде нервна, и се качи отново в колата си.

Денят беше хубав и ясен. Боб Кентър излезе от сградата на Министерството на транспорта и тръгна към паркинга, където се срещаше с онези, които трябваше да вземат изпита по шофиране. Боб беше прехвърлил петдесетте и бе започнал да оплешивява, беше облечен в спортна риза с къси ръкави и тъмнокафяви панталони. Напоследък той се тревожеше за здравето си. Не че здравословното му състояние беше лошо, но накъдето и да погледнеше, виждаше само реклами за медицински проблеми и напомнания, че трябва да се грижи по-добре за себе си. Е, тази сутрин се чувстваше изпълнен с енергия. Беше направил упражнения за отпускане и беше закусил със здравословна храна. Хванал папката си в ръка, той тръгна с широка крачка през паркинга. Внезапно забеляза жълтия фолксваген.

Колата беше същата като онази от миналата седмица. В това беше съвсем сигурен, въпреки че не можеше да си обясни как тя беше успяла да се яви отново на изпита толкова бързо. И как изобщо беше жива все още? Хвърли един поглед на папката си. Името ѝ беше Ани Портър. Той изкара една любезна усмивка на лицето си и бавно се приближи към жълтия автомобил.

Тя седеше зад волана и го посрещна с широка усмивка.

Боб помнеше как изглежда тя. Отвори вратата и каза:

— Ани, пак се срещаме с вас — и то толкова скоро.

— Надявам се, че нямате нищо против, господин Кентър — каза тя, — но аз поисках да ме изпитвате вие. Исках да се реванширам за миналата седмица.

Споменът го накара да се намръщи.

— Че защо да имам нещо против? — излъга той, след което добави, опитвайки се да се самозалъже: — Сигурен съм, че днес изпитът ще мине по-добре.

Боб се отпусна в седалката до нея и затвори вратата. Докато си слагаше колана, той беше отхвърлен назад в седалката, когато Ани потегли, сякаш беше на състезанието за смешни коли. Тъкмо излизаха на висока скорост от паркинга, когато автобусът за Санта Моника изскочи пред тях. Ани наби спирачките малко преди да го блъснат странично. Коланът предпази Боб да не забие чело в предното стъкло. Ани му хвърли един поглед.

— Извинете, господин Кентър — каза тя, — но този автобус се движеше твърде бързо!

— Да, да — отвърна на пресекулки Боб. — Завийте наляво.

Тя хвърчеше по тихите улички на жилищните квартали на Венис, като шофираше небрежно и уверено. Ръцете ѝ едва докосваха волана, когато автомобилът направи остър завой с шестдесет и пет километра в час.

Междувременно Ани разказваше на Боб за новото си гадже.

— Става дума за дребните неща, с които съм свикнала — казваше тя. — Ако изпусна кърпичката си в ресторанта, Алекс ми дава своята. Той ми отваря вратата на колата и вика на съседите ми вместо мен. — Тя погледна към инспектора. — Той гледа видеокасетите, които избирам аз.

Боб беше стиснал коленете си и се беше втренчил право пред себе си през предното стъкло.

— Ани — каза той, — бавно се престройте в...

Тя се вряза рязко в посоченото платно и продължи:

— Последният ми приятел, Джак, не беше от най-романтичните. На рождения ми ден преди две години той ми купи газов спрей. Помислих го за парфюм — и завърших в бърза помощ. — След това тя добави замислено: — От връзките, които възникват в екстремни обстоятелства, никога не се получава нищо.

— Правилно — съгласи се отнесено Боб. Той оглеждаше трафика.

— Надясно ли? — попита озадачено тя.

Боб кимна и внезапно осъзна, че това беше най-неподходящото, което можеше да направи.

Ани беше решена да не изпусне този десен завой. Тя прекара рязко колата си през две платна и пресече пътя на един камион. Камионът наби спирачки. Големите стъкла за витрини на магазин, които се намираха в рамки в каросерията му, се плъзнаха напред и се разбиха на пътя.

— Добре ли сте? — попита Ани инструктора, който беше заврял глава в краката си, за да се подготви за сблъсъка. — Тук обикновено завиваме наляво.

— Господи, Ани! — изпъшка Боб и се изправи разтреперан. — Ще забравим за това. Да започнем отначало. Карайте направо.

Тя продължи да кара направо, като набираще скорост и увереност.

Сложил ръце върху арматурното табло, Боб я попита:

— Ани, приятелят ви така ли шофира?

Тя се обърна към него и се усмихна нервно.

— Кой, Алекс ли? Не, моят Алекс кара десетскоростен велосипед.

Високо в Холивуд Хилс един камион се движеше толкова бързо, че едва вземаше завоите на тесния криволичещ двулентов път. Две полицейски коли и каченият на мотоциклет полицай Алекс Шоу от Отряда за бързо реагиране към полицията на Лос Анжелис преследваха камиона.

Облечен в черна балистична жилетка с изписани големи букви LAPD на гърба, но без каска, Алекс говореше по радиостанцията на врата си.

— Той току-що излезе на върха и тръгна към изхода за Холивуд.

Алек беше на около двадесет години, красив мъж с тъмна коса, правилни черти и мускулесто тяло.

— Няма да се измъкне, Алекс, чакаме го — отговори по радиото Мак. Той също беше от Отряда за бързо реагиране и се намираше на

няколко мили по надолу по хълма, където вече беше направена блокада от три полицейски коли и един микробус. — Само внимавай, защото там може да има движение.

— Благодаря — потвърди, че е приел съобщението Алекс.

Само след няколко секунди, малко преди да вземе един завой, той срещна две коли. Те се движеха бавно, тъй като само преди малко се бяха срещнали с камиона. Алекс едва успя да мине между тях. Когато и двата полицейски автомобили минаха край тях, колите вече бяха отбили встрани от пътя. Шофьорите им не се помръднаха от местата си в продължение на пет минути.

Камионът се клатушкаше от високата скорост. Алекс предположи, че крадената стока в каросерията се мести при движението и прави камиона по-труден за управление. От време на време той забелязваше шофьора, който го наблюдаваше в страничното си огледало. Алекс знаеше, че ако се опита да го изпревари, беглецът ще свие встрани и ще го смачка. По дяволите, блокадата беше пред тях и това сигурно щеше да изненада този мръсник. Той трябваше само да остане зад него и да продължи да го държи в напрежение, ако изобщо успееш да стигнат до блокадата... което изглеждаше съмнително, като се имаше предвид как се люшкаташе камионът.

Всичко беше започнало с един съвсем обикновен сигнал за взлом в административна сграда и беше завършило с обаждане до Отряда за бързо реагиране, когато смешниците, които плякосвали помещенията, бяха решили, че могат да се пострелят с ченгетата и да се измъкнат. Всички останали бяха в сградата, но този беше товарил откраднатото в камиона при пристигането на полицаите и се беше скрил, изчаквайки подходящия момент да се измъкне. Алекс и колегите му бяха пристигнали, преди той да се бе опитал да избяга. Бандитът беше запалил двигателя и беше дал газ.

Някакъв зяпач беше качил мотоциклета си на тротоара, за да има по-добра видимост към сцената. Алекс беше секвестирал мотоциклета му и бе тръгнал да гони камиона беглец. Криволичейки между останалите коли и минавайки на червено, те като по чудо не бяха прегазили никого. По време на преследването бяха срещнали две полицейски коли, които също се бяха включили в гонитбата. Алекс бе съобщавал постоянно местоположението на колегите си и това им бе

дало възможност да организират блокадата. Сега му оставаше само да си стои на мястото и те щяха да пипнат този маниак.

Алекс се намираше на около петдесет метра зад камиона, когато му се стори, че забеляза една от задните му врати да се отваря. Тя се отвори още малко и върху пътя западаха компютри и монитори. Един монитор падна точно пред него, отскочи и профуча край ухото му, като се въртеше бавно около оста си, сякаш беше в космическа орбита.

Алекс видя една камара компютърно оборудване на двадесет метра пред себе си. Нямаше начин да премине през тази бъркотия. Товарът падаше и се пръскаше във всички посоки. Той осъзна, че ако предната му гума се блъснеше в някое от тези препятствия, той щеше да бъде изхвърлен през глава през кормилото, а нямаше каска. Като полицай добре знаеше какво означава това.

С периферното си зрение Алекс забеляза дупка в мантинелата над каньона и инстинктивно се мушна през нея. Той свали предавката и се опита да овладее мотора върху банкета над стръмния склон на каньона. След това завъртя силно ръчката на газта, решен да не изпуска от очи камиона.

Първата полицейска кола се опита да заобиколи компютрите, но не ѝ се удаде. Те се забиха в радиатора ѝ, разбиха фаровете, спукаха предното стъкло и повредиха корпуса ѝ. Втората полицейска кола се отърва само с няколко изкривени ламарини. Ченгетата изругаха и започнаха бавно да прокарват колите си през камарите от офис оборудване. Когато успяха да преодолеят препятствието, камионът и мотоциклетът отдавна вече ги нямаше.

— Алекс, къде се намираш? — попита Мак по радиостанцията.

От другата страна на мантинелата Алекс едва успяваше да удържи мотора си да не се хвърли в каньона. Докато минаваше през прах и плевели, гумите му често оставаха само на няколко сантиметра от ръба на пропастта. Ако Мак искаше да знае толкова много какво е положението му, то можеше да бъде описано само с една дума — отчаяно!

Когато му се удаде възможност, Алекс изкрещя в микрофона:

— Сега не мога да говоря!

Това трябваше да свърши работа. Той трябваше да се концентрира върху шофирането. И то тъкмо навреме. На около сто

метра пред него пътят завиваше и на това място банкетът, изглежда, свършваше и единствено мантинелата отделяше пътя от каньона.

Малко преди края на банкета в мантинелата се показва тясна дупка. Алекс обаче се движеше твърде бързо. Нямаше начин да премине през дупката и да излезе на пътя. Процепът беше твърде тесен. Той зави колкото можеше повече към каньона, наведе се в противоположната посока и прекара мотоциклета през пролуката. Мантинелата одраска резервоара от едната страна и огъна стъпенката от другата.

Той отново беше на пътя.

Боб Кентър погледна объркано Ани и я попита:

— И Алекс... ли е... ченге?

— Знам, знам! Бях казала, че след Джак никога вече няма да ходя с ченге — каза тя. — Но Алекс е толкова различен. Той е патрулиращ полицай на плажа и прекарва по-голямата част от времето си на велосипеда си във Венис. Така се запознахме. Аз наруших правилата за уличното движение на пешеходците.

— Ани, това е престъпление — каза Боб с престорена строгост. — Завийте наляво тук.

— Довечера имаме годишнина — каза тя, докато колата започна да изкачва хълма. — Седем месеца! Нито един от нас не е имал толкова дълга връзка. Така че довечера ще празнуваме, просто в случай, че...

— Копка! — предупреди я Боб.

Ани мина на скорост през дълбокия канал в пътя, който имаше за цел да отвежда дъждовната вода и да забавя движението. Окачването на фолксвагена беше толкова твърдо, че все едно го нямаше и от раздрусването би пребледнял дори един сърфист. Боб удари главата си в тавана. Ани сякаш не забеляза нищо.

— Не твърдя, че всичко е идеално — казваше тя. — Все още се опознаваме.

Боб чу полицейски сирени в далечината.

— Защо не намалите и не ми разкажете за проблемите си? — предложи той. Сирените започнаха да се чуват по-силно и той се огледа нервно.

— Няма проблем. Просто Алекс може да бъде доста мълчалив понякога. Той никога не говори за работата си, нито пък за чувствата си.

— Е, сигурно е съвсем нормален човек — каза леко озадачен Боб. — Послушайте съвета ми. Не го притискайте.

Мотоциклетът на Алекс почти не докосваше земята, докато той се спускаше надолу по хълма. Камионът не се виждаше никъде. За да го настигне, Алекс се бореше с мотора и го изцеждаше до край. Той се навеждаше толкова много на завоите, че стъпенката му опираше върху асфалта, а рамото му обираше прах от банката.

Почти на една миля пред него две ездачки се опитваха да овладеят конете си, които се бяха подплашили от камиона, преминал по пътя с невероятна скорост. Конете все още пръхтяха и пристъпваха нервно, когато дочуха бръмченето на приближаващ се мотоциклет, приличащо на жуженето на ядосана гигантска пчела. Конете разшириха очи от страх, издуха ноздри и запристъпяха още по-нервно. Когато мотоциклетът прелетя покрай тях, конете се изправиха на задните си крака и хвърлиха ездачките си на земята.

Междувременно малко по-напред по пътя камионът излезе от поредния завой и шофьорът му забеляза блокадата от три полицейски коли и микробус. Спирачките изсвириха, камионът се завъртя на 180 градуса и тръгна обратно натам, откъдето беше дошъл.

Полицаяте от Отряда за бързо реагиране опряха дулата на карабините си върху покривите на автомобилите и се прицелиха през оптичните си мерници.

— Не стреляйте! — нареди Мак. — Той е твърде далеч.

На такова разстояние със сигурност щеше да има заблудени куршуми, които можеха да изминат половин миля и да убият някое дете, играещо си с куче в задния двор.

Шофьорът на камиона настъпи педала на газта и започна да изкачва отново хълма.

— Да тръгваме! — извика Мак.

Полицаяте скочиха в колите си и поеха след камиона. Никой не се сети да каже на Алекс.

Алекс все още се спускаше с бясна скорост по хълма с надеждата да настигне камиона, без да знае, че сега беглецът се движи право срещу него. Той взе поредния завой и не можа да повярва на очите си, когато видя в края на една къса права отсечка камиона, който се движеше по средата на пътя и идваше право към него. Разстоянието не беше повече от шестстотин метра.

— По дяволите! — изруга Алекс.

Шофьорът на камиона се усмихна.

— Ела ми! — изръмжа той.

Разстоянието между тях вече беше едва петдесет метра. Алекс нямаше избор. Той зави рязко наляво и остави мотоциклета да се плъзне изпод него. Докато падаше по гръб, той се опита да отпусне тялото си. Започна да се пързая, сякаш беше паднал върху лед, а не върху асфалт. Главата му все още беше на раменете, но той не беше сигурен за останалите части на тялото си. Пързая се почти двадесет метра, преди да спре в праха откъм онази част на мантинелата, която се намираще към пътя.

Усмивката изчезна от лицето на шофьора на камиона, когато той забеляза, че изоставеният мотоциклет се плъзга право към него.

— Кучи си... — Не му остана време да довърши, тъй като беше твърде зает да върти волана, за да избегне мотоциклета. Завъртя волана твърде много и изгуби контрол върху камиона. Блъсна се в мотора, премина през пътя, едва не прегази Алекс и се удари в мантинелата.

Шофьорът успя да отвори вратата и да скочи в мига, в който камионът разкъса мантинелата и изчезна по стръмния склон на каньона, като се преобръщаше. След това настъпи тишина. Или почти тишина, тъй като двигателят на мотоциклета все още работеше и задното му колело се въртеше.

Шофьорът на камиона се претърколи и остана да лежи на три метра от Алекс. Двамата не бяха в състояние да помръднат и само се спогледаха. Беглецът се опита да се надигне, но изкрепя от болка.

Алекс се опита да намери оръжието си, но не успя. Докато лежеше по гръб, той каза на шофьора:

— Имате право да мълчите...

2

Ани първо чу сирените зад себе си и едва след това забеляза полицейските коли с техните мигащи лампи в огледалото си за обратно виждане.

— О, по дяволите — не може да гонят нас!

В тази си отсечка двулентовият път беше тесен, а от дясната му страна се издигаше стръмна канара.

— Отбийте, Ани — каза Боб. — Не чувате ли сирените?

— Не мога да отбия — отвърна Ани, която започваше да се паникьосва. Тесният път, канарата вдясно от нея, мигащите светлини зад нея... тя не знаеше какво да прави.

Боб започваше да се притеснява все повече.

— Вече имате шест нарушения на правилата за движение, ако не броим превишената скорост. — Спрете веднага, Ани!

Тя погледна надолу към канарата вдясно от пътя и потръпна. Сирените вече се чуваха толкова силно, че ѝ пречеха да мисли. Тя стовари крака си върху педала на газта и малкият автомобил започна да увеличава разстоянието между себе си и двете полицейски коли.

— Госпожице — извика някой по микрофона на водещата полицейска кола, — отбийте в страни, моля.

— Къде? — извика в отговор раздразнената Ани. — Там има пропаст!

Тя изпита огромно облекчение, когато забеляза пред себе си знак за приближаващо Т-образно кръстовище. Там щеше да отбие и ако имаше късмет, двете ченгета щяха завият наляво. Тя направи рязък завой надясно, при който гумите изсвириха. За нещастие, двете полицейски коли също завиха надясно и останаха близо зад нея.

— Ани, вие не използвахте мигача си! — скастри я Боб. Той поклати обидено глава. — Никой ли вече не може отговорно да управлява моторно превозно средство в тази държава?

Подминаха две жени, с мръсни петна по дрехите си, които, изглежда, се опитваха да успокоят два коня. Докато профучаваше

покрай тях, Ани забеляза с периферното си зрение как конете се изправят на задните крака, а жените увисват на юздите.

Мак спря микробуса на Отряда за бързо реагиране и погледна през страничния прозорец към Алекс, който лежеше на пътя с вид на пребито куче. Той вече беше успял да намери пистолета си и сочеше към заподозрения, който лежеше близо до него. Беглецът стенеше и всеки път, когато се опиташе да се размърда, изкрещяваше от болка. Алекс го гледаше, сякаш всеки момент щеше да го натъпче с олово.

Полицаяте от отряда му сложиха белезници, претърсиха го и му помогнаха да се качи в полицейската кола. Мак излезе от микробуса и бавно обиколи Алекс, който все още си лежеше на пътя. Мак погледна над мантинелата към пропастта на каньона, откъдето се чуваха звуците от клаксони. Камионът се бе претърколил по склона и бе паднал върху магистралата в подножието му, при което се беше образувало задръстване от няколко километра.

— Поздравления, Шоу — обърна се Мак към Алекс. — Току-що си създаде много нови приятели по магистралите на Южна Калифорния. Между другото от днес официално си в отпуск.

— Благодаря — отвърна Алекс и се опита да се изправи, но без успех.

Звукът на приближаващи полицейски сирени накара и двамата да обърнат глави. Към тях бързо се приближаваше жълт фолксваген костенурка, следван отблизо от две полицейски коли.

— Какво искат? — изстена Ани, вкопчена във волана. — О, господи, господин Кентър, трябва да си върна шофьорската книжка.

Както обикновено, вниманието на Боб беше насочено към пътя пред него и той видя преди нея двете полицейски коли, които го бяха препречили.

— Спри, Ани, спри! — изкрещя той.

Ани погледна напред, за да види какво го притеснява, след което наби рязко спирачките. Жълтият фолксваген остави следи от гуми върху асфалта, след което се плъзна странично и спря до микробуса на специалния отряд. Автомобилът спря толкова близо до микробуса, че Боб не можеше да отвори вратата си.

— Добро шофиране, госпожице — каза един полицаи, който стоеше наблизо, впечатлен от увереността, която тя беше показала в толкова трудна ситуация.

Боб погледна Ани. На лицето му бяха изписани скръб и отчаяние.

— Ани — каза мрачно той, — вие никога вече няма да шофирате в този град.

Мак помогна на Алекс да се изправи на крака и той тръгна, като накуцваше, очевидно опитвайки се да прикрие болката, която изпитваше. Когато Ани го забеляза, тя изскочи от колата си и се затича към него. Двамата се целунаха.

— Взе ли изпита си? — попита я той.

— Алекс, ти какво...? — Тя беше изненадана, че го вижда тук на хълмовете, вместо долу на плажа. Едва сега забеляза, че Алекс е наранен. — Какво се е случило? — попита тя.

— За цялата тази бъркотия си има съвсем рационално обяснение — отвърна Алекс с тон, който според него беше успокояващ.

Едно друго ченге се приближи към тях и се обърна ухилено към Алекс.

— Ти си откачен, Шоу. Добра работа, както винаги.

Алекс избягваше да срещне въпросителния поглед на Ани.

Репортерът стоеше прав пред камерата. Ани го слушаше внимателно.

— Досега полицията е прибрала част от откраднатите компютри — казваше репортерът — и поне един член на бандата обирджии е бил заловен, благодарение най-вече на полиция от Отряда за бързо реагиране Алекс Шоу, който е бил ранен по време на преследването днес следобед...

Ани отиде до мястото, на което един санитар промиваше раните на Алекс.

— Ти си ме излъгал! — изкрещя тя на гаджето си.

— Ани, аз...

— Никога не си ми казвал, че работиш в отряда на самоубийците.

— Щях да ти кажа, като се запознахме — отвърна Алекс, — но когато чух онези ужасни истории за Джак — как винаги се наранявал, как ти си мислела, че е луд и че никога повече няма да се срещаш с мъж като него — реших да изчакам. — Той сви рамене и се усмихна, преди да добави: — Не исках да те загубя.

Ани не отстъпи от позицията си.

— И кога смяташе да ми кажеш? — попита тя.

— Ами... точно сега моментът ми се струва подходящ. Не съм го планирал... но мога да го направя спонтанно.

— Спонтанен идиот! Я се погледни! — Ани не омекваше. — Всеки ден си те представям как ловиш невръстни джебчии на плажа, помагаш на възрастни дами и пиеш лимонада!

Тя се обърна кръгом и се отдалечи с изпълнени със сълзи очи. Мечтите ѝ за Алекс като усмихнат полицаи, каращ десетскоростен велосипед, бяха разбити жестоко в скалите на днешната реалност. Той беше просто поредният маниак — може би дори по-лош и от Джак, ако такова нещо изобщо беше възможно. Полицай от Отряда за бързо реагиране, който се опитва да мине за приятно ченге от плажа! Но сега, най-накрая, мрачната тайна, която той беше крил от нея, беше разкрита!

Алекс остави санитаря с размотан бинт и тръгна след Ани.

— Ани, чуй ме! — извика той. — Понякога аз замествам един мой приятел на плажа и често си вземам чаша лимонада...

— Имам чувството, че изобщо не те познавам — отвърна му тя през рамо. — Не разбирам...

Алекс мина пред нея и ѝ препречи пътя.

— Ани, ти си права — каза той. — Имаме нужда да се опознаем. Какво ще кажеш да отидем някъде заедно?

— Да, бе. И къде например?

— На Карибските острови.

— Карибските острови? — Тя го погледна недоверчиво. — Ти да нямаш сътресение на мозъка? И двамата работим по шест дена в седмицата и никога досега не сме успели да се измъкнем дори за един уикенд.

Алекс бръкна в балистичната си жилетка и извади два самолетни билета. Ани направи крачка назад.

— Пътуване с кораб — каза той. — Смятах да те изненадам тази вечер.

— Не е честно — възрази тя. — Не можеш просто така да ми водиш някакви самолетни билети и да ме водиш на някакъв остров и да оправиш всичко!

— Не смятам да оправям нищо сам. Ще го оправяме заедно.

Алекс улови ръката ѝ и не я пусна, докато тя не го погледна в очите. Изчака я малко да отдръпне ръката си. Когато тя не го направи, той я прегърна. Когато усети, че отвърща на прегръдката му, Алекс я целуна нежно по устните.

— И така — каза Ани, когато се измъкна от прегръдките му, — кога тръгваме? — Тонът на гласа ѝ трябваше да му покаже, че тя все още не е напълно убедена.

— Ще пътуваме с нощния самолет — каза той. — Ако ми кажеш, че няма да дойдеш, ще ми стане много мъчно, защото повече от всичко искам ние двамата да...

— Добре, добре — каза тя. След това го прегърна, усмихна се широко и добави: — Ще си прекараме чудесно, нали?

3

Летище „В. С. Бърд“ на островите Антигуа беше доста натоварено за такъв малък остров. На пистата му кацаха и отлитаха множество различни малки самолети, обслужващи линиите между островите. Имиграционният инспектор хвърли бегъл поглед на паспортите на Ани и Алекс, а митничарят с широка усмивка им махна да минат, сякаш ги познаваше от цяла вечност и беше щастлив да види познатите им, честни лица. На това място всички чужденци бяха добре дошли, особено ако бяха от пилеещите парите си туристи от голямата държава, която се намираше на север от Антигуа.

Ани и Алекс излязоха от летището с количката с багажа си, минаха през автоматичните врати на входа и се озоваха на тротоара пред сградата на летището. Ранният утринен въздух беше свеж и изпълнен с тропически ухания.

Алекс кимна към един голям знак, на който пишеше: „СОВАЛКА ЗА ТУРИСТИЧЕСКИТЕ КОРАБИ“.

Цяла редица автобуси чакаха със запалени двигатели и отворени врати. Когато ги видя, Ани се закова на мястото си.

Алекс, който буташе количката с багажа към автобусите, се обърна и я попита през рамо:

— Какво има, Ани?

— Не обичам обществения транспорт — отвърна тя и забеляза едно приближаващо такси. — Такси! — извика тя и махна с ръка.

Таксито спря до тях. Зад волана се беше натъпкала една огромна жена, а звукът на радиото беше увеличен докрай и от високоговорителите се чуваше музиката калипсо. Алекс постави куфарите в багажника и двамата с Ани седнаха на задната седалка, като се държаха за каквото можеха, докато таксито летеше по пътя към столицата Сейнт Джоунс, която трябваше да се намира само на шест мили от летището. Местността беше равнинна. Жената зад волана им каза, че множеството кръгли каменни кули, които виждат около себе си, са останки от стари захарни мелници. Когато забелязаха няколко

души, които играеха крикет, тя заяви, че на Антигуа се раждали най-добрите играчи на крикет в Западните Индии. Те не се опитаха да я опровергават. Ани и без това беше твърде заета да си представя какво ли щеше да бъде тази жена да кара господин Кентър. Сигурно щеше да ѝ се наложи да го остави и бърза помощ.

Сейнт Джоунс беше доста голям град, който притежаваше някакъв особен чар и караше посетителите да се чувстват като у дома си. Улиците бяха тесни, повечето сгради бяха дървени, а много от покривите се състояха от листи гофриран цинк. В много туристически магазини имаше изложени тениски с надпис: „УРАГАНЪТ ЛУИС — ОПАСНИЯТ, ЖЕСТОКИЯТ, УЖАСНИЯТ, ДЯВОЛСКИ ОПУСТОШИТЕЛНИЯТ!“.

— Луис премина отгук през септември деветдесет и пета — каза жената зад волана. — Това са единствените учтиви думи, с които може да бъде наречен той.

Докато таксито прелиташе по тесните улички на път за пристанищния терминал в Дийп Уотър. Ани се беше отдала на мислите си и не обръщаше никакво внимание на удивителната сръчност и невероятната смелост на таксиджийката.

— Алекс — обади се тя най-накрая, — правил ли си това преди?

— Какво имаш предвид?

— Ами, да живееш с някого... да се храниш с него всеки път... седем дни подред да прекарвате заедно всяка минута.

— Не, никога — отвърна той. — А ти?

— И аз не съм — призна си тя. — Мислиш ли, че ще се справим? Мислиш ли, че можем да бъдем нормална двойка.

— Ани — каза Алекс, като се опитваше да не се усмихне, — ние сме нормална двойка.

Таксито зави зад един ъгъл и пред тях се откри пристанището — тъмносиня вода, осеяна с огромни яхти, платноходки и докове за пътнически кораби. Таксито спря на дока, на който се намираше техният кораб — „Морска легенда“.

Ани и Алекс предадоха багажа си и скочиха в совалката, която се полюшваше леко върху спокойните води на пристанището. Откритата лодка вече беше претъпкана с пътници и ръчния им багаж. Те не

можаха да открият две свободни места едно до друго и Ани седна на свободното място на първата пейка, а Алекс се отправи към място на една от задните пейки.

— Моля, седнете по местата си, след малко тръгваме — обяви един корабен офицер в бяла униформа. — Моля всички да седнат по местата си.

Алекс се смести до едно весело семейство. И мъжът, и жената бяха с около двадесет и пет килограма над нормалното тегло и бяха облечени в тениски с надпис: „УНИЦОЖИТЕЛ НА МАЗНИНИ“. Той си помисли, че се бяха натъпкали като сардини в консерва, с тази разлика, че той беше сардината, а те бяха риби тон. Совалката се отдели от дока.

— Само не ме притискайте толкова, че да не мога да се хвърля през борда — пошегува се мъжът с Алекс.

— Харви хваща морска болест в тези лодки — информира го жената.

— Е — смени темата Харви, — на меден месец ли сте?

Алекс поклати глава.

— Не, не съвсем, ние сме...

— О, значи се сгодявате, а? — попита Харви и продължи, преди да чуе отговора: — Това е голяма стъпка, приятелю. — Той млъкна за малко. — Това е като да скочиш от отворен прозорец на петдесетия етаж. Пляс! Край на играта! Падаш като мъртва птичка.

— Ще го запомня — отвърна учтиво Алекс.

Двамата дебелаци протегнаха вратове, за да гледат по-добре Ани.

Усетила, че някой я гледа, Ани се обърна и ги видя как я зяпат. Жената изписка одобрително.

Алекс само сви рамене.

Ани се усмихна леко и се зачуди какво ли им беше казал Алекс, след което отново се обърна напред. Струваше й се, че с часове може да седи и просто да гледа красотата на пристанището.

— За първи път ли ви е? — попита тя тихо мъжа, който седеше до нея.

Тя го погледна и за миг се поколеба как да реагира. Той беше строен и имаше гладко, загрижено изражение. Косата му беше кафява и той беше красив по някакъв странен начин със своите меки скули и

остри черти. Мъжът ѝ се усмихваше любезно и изглеждаше съвсем безопасен.

— О, да — отвърна тя. — И за вас ли?

— Съвсем не — каза тихо той. След това се усмихна отново. — Извинете, забравих да се представя. Казвам се Джон Гайгер.

— Ани. — Тя не му подаде ръка.

— Ходил съм на сто такива пътешествия — каза той, без да се хвали. — Компаниите, които притежават пътнически кораби, ми плащат да проучвам компютърните им системи и как те действат в реалната работна среда.

— Значи търсите проблеми — попита Ани.

— Дефекти — поправи я той.

— А ако няма дефекти?

— Това са кораби за по седемстотин милиона долара — отвърна мъжът. — Винаги има дефекти.

Последва неловка пауза, тъй като никой не се сещаше какво да каже. Ани огледа ръчния багаж на спътника си — скъпо кожено куфарче, което, изглежда, съдържаеше преносими компютри и сложни електронни уреди.

— Не ми се струва кой знае каква почивка — каза тя.

— О, ще бъде много приятно — възрази той. — Това пътуване ще бъде страхотно.

Совалката излезе от устието на пристанището и двамата погледнаха към огромния корпус на „Морска легенда“, чиято 55000-тонна маса беше закотвена извън пристанището.

Ани бе чувала, че това е най-люксовият пътнически кораб в света. От мястото, на което седеше в момента, изглеждаше, че това щеше да се окаже вярно. В задната част на кораба вече бяха отворени вратите и пътниците се гмуркаха, караха джетове и се печаха на слънце върху салове.

Ани и Алекс минаха по дългия метален трап от совалката към кораба, влязоха през една врата в борда на „Морска легенда“ и бяха посрещнати от един фотограф.

— О, каква хубава двойка! — извика ентусиазирано мъжът. — Какво ще кажете за една снимка? Не мърдайте! Снимките не мърдат. Как се казвате?

— Той е Алекс, а аз съм Ани.

— Алекс и Ани! Прекрасно! — каза покровителствено фотографът. — Хайде, една голяма усмивка от младоженците!

Ани и Алекс казаха едновременно:

— Всъщност, ние не сме...

Светкавицата блесна. Алекс и Ани се спогледаха.

— Двоен комплект ще ви струва само \$34,50 — каза делово фотографът. — Ако снимките не ви харесат, можете да ги върнете срещу кредит по време на следващо пътуване с кораб. Добре дошли в рая.

Ани и Алекс последваха стюарда си, който, изглежда, беше от хората, които винаги бяха щастливи.

Той ги поведе надолу по някакви стълби, като същевременно им говореше:

— Този кораб има седем пътнически палуби, плувен басейн, минерален извор, казино, химическо чистене, киносалон...

Минаха покрай една огромна бална зала. Над подиума висеше голям плакат с надпис: „КОНГРЕС НА ДИАМАНТЕНИТЕ БИЖУТЕРИ В АМЕРИКА“. Докато вървяха по някакъв коридор, минаха покрай банка с голям трезор, пазен от тежка стоманена врата.

— Ако някой желае да остави ценностите си на съхранение в трезора на кораба... — Стюардът се спря, за да го огледа. — Няма значение.

Мъжът, с когото Ани беше разговаряла в лодката — Джон Гайгер — се появи отнякъде.

— Намерихте ли стиковете ми за голф — попита той стюарда.

— Да, сър. Ще ви ги донеса веднага щом всички пътници бъдат настанени.

— Благодаря — каза Гайгер. — Желая на всички приятно пътуване.

Той се усмихна на Ани и тръгна нагоре по някакво стълбище. Алекс се загледа в гърба му.

Те слязоха по друго стълбище. Когато стигнаха до поредния коридор, стюардът посочи към вратата на една каюта и обяви тържествено.

— След седем дни няма да ви се иска да напуснете каюта 6088. Вашият щастлив дом.

Алекс отвори вратата и двамата с Ани влязоха.

От двете страни имаше по едно легло. Ани свали щората на малкия илюминатор, погледна навън и видя корпуса на една спасителна лодка.

— Ако имате нужда от нещо, каквото и да е то, просто повикайте Аштън. — Стюардът се потупа в гърдите, в случай, че те си помислят, че става въпрос за друг. — И ми позволете да ви благодаря предварително за щедростта, с която ще ми се отплатите в края на пътуването. — Той се ухили и добави: — Шегувам се.

— Но не наистина — каза Алекс.

— Не — съгласи се Аштън. — Приятен меден месец!

— Е, ние всъщност не сме жене... — започна Ани. Вратата се затвори зад стюарда и Ани и Алекс останаха втренчени един в друг в скромната си каюта. Ани се обърна усмихнато към Алекс, обви ръце около врата му и каза:

— Благодаря ти.

Лицата им бяха само на няколко сантиметра едно от друго. Ани го погледна в очите и усети, че той трескаво мисли за нещо. Нямахше представа какво би могло да го разтревожи.

Алекс огледа отнесено каютата и попита:

— Достатъчно голяма ли е?

— Знаеш, че размерът няма никакво значение — каза усмихнато тя. Двамата се целунаха продължително. След това Ани започна да разопакова багажа си и да подрежда нещата си.

— Не знам защо — каза тя, докато вадеше вещите си, — но току-що се влюбих в лодките. Внезапно изпитвам огромно желание да пътувам с кораб. На какво се дължи това?

Алекс вдигна чантата си и я сложи върху едното легло. След това я отвори и бързо прерови съдържанието ѝ. Когато Ани се обърна към него, той бързо прикри паниката си зад усмивка.

— Сигурно пускат някакъв наркотик през климатичната инсталация — продължи тя, докато влизаше в банята, оставяйки

вратата след себе си отворена. Алекс отново започна да рови из чантата си. Ани продължаваше да говори: — Имам нужда от много питиета от онези, в които слагат малки чадърчета.

Най-после успя да я намери! Малката торбичка за бижута! Отвори я и в нея се показва годежен пръстен. Алекс извади пръстена и го огледа. За миг му се беше сторило, че го е забравил.

Откъм горната палуба се чу музика. Изглежда, купонът там вече беше започнал. Ани излезе от банята облечена в нови дрехи и попита:

— И кой, освен мен, е готов да купоняса на голямата лодка?

Алекс стоеше и я гледаше, скрил пръстена в ръката си.

— Добре ли си? — попита тя и се вгледа в него. — Изглеждаш малко напрегнат.

— Кой, аз ли? — отвърна Алекс, но веднага реши, че е твърде нервен, за да може да ѝ зададе въпроса точно сега. — Не, хайде да... въъ... да, хайде да отидем да пийнем по едно.

Той я последва до вратата, като се опитваше да свали пръстена, който се беше залостил на пръста му.

— Имам чувството, че това пътуване ще бъде странно — каза тя докато излизаше в коридора.

— Да, мисля, че си права — отвърна той, когато най-сетне успя да свали пръстена.

Капитан Полард пристигна на мостика на „Морска легенда“. Той беше добре сложен мъж на около петдесет години и изглеждаше много добре в бяла си униформа със златни ширити на еполетите и шапката. В дясната си ръка капитанът въртеше две топки за масаж. Първият офицер и навигаторът, които всички наричаха съответно Джулиано и Мерсед седяха пред таблата с множество уреди. Върху огромен монитор се виждаше подробно триизмерно изображение на кораба. Когато капитана се приближи до главния компютър, компютъризиран глас го поздрави:

— Добро утро, капитане.

— Добро утро — отвърна Полард.

Джулиано остави телефона върху вилката и каза:

— Затваряме вратите, сър.

— Пристанищният патрул ни дава зелена улица. Всички системи са в номинал — докладва Мерсед. След това подаде някакви документи на капитана продължи: — Това са координатите за първия преход, капитане.

Полард пое документите и отиде до един от прозорците на мостика. Докъдето стигаше погледът му, се виждаше тъмносиня вода, по която нямаше никакви вълни, и светлосиньо, безоблачно небе.

На палубата с басейна един моряк режеше плътен блок лед с моторна резачка. Вече беше изрязал парче с височина един метър във формата на изправен върху опашката си делфин. Печащите се на слънцето пасажери, които нямаха друга работа, наблюдаваха как той уверено разрязва леда и се опитваха да отгатнат каква фигура щеше да извае този път.

До басейна имаше оркестър, който свиреше калипсо. Пътниците танцуваха, неколцина хвърляха лентички във въздуха. Една двойка танцуваше бавно до парапета. На екрана на телевизора над бара двама мъже с мрачни изражения, облечени в костюми и с вратовръзки, коментираха някакъв турнир по голф.

Понесла две гигантски многоцветни питиета, в които бяха забити малки хартиени чадърчета, Ани вървеше към Алекс. Първоначално не я забеляза. Беше твърде зает да се прави на ченге, вместо на мъж на почивка. Сега наблюдаваше някого от другата страна на басейна. Ани проследи погледа му.

От другата страна на басейна, на един стол до бара, седеше Гайгер и си наливаше горещ чай. Въпреки че той се оглеждаше с усмивка на превъзходство, наоколо имаше доста много хора и разстоянието беше твърде голямо, за да забележи, че двамата го гледат.

Алекс каза:

— Да... той толкова много бързаше да намери стиковете си за голф. — Замисли се за малко и продължи: — Не мисля, че играе голф.

— Сериозно? — попита Ани. — И защо мислиш така?

— По телевизията дават Турнира на шампионите, а той не е погледнал към екрана нито веднъж.

— Майтапиш се! — подскочи Ани с престорен ужас. — Веднага трябва да отидеш да го арестуваш!

Двамата се разсмяха и отпиха от чашите си.

Внезапно Ани стана сериозна и хвана Алекс за ръката.

— Алекс — каза тя, — има нещо, което искам да направиш за мен, нещо, което никога досега не съм искала от теб.

— Какво? — попита той леко разтревожен.

— Искам да играеш буги — каза тя.

Алекс я наблюдаваше, докато тя започна да танцува пред него. Той, изглежда, имаше нужда да се увери, че е чул правилно.

— Искаш да танцувам буги?

— Ако не искаш да танцуваш — отвърна тя, — можеш да бягаш на място до мен. Хайде, размърдай си задника малко.

В този момент се появи режисьорката на забавленията на кораба. Тя вече се беше представила четири пъти като Лиза.

— Бинго! Бинго! Бинго! — извика Лиза толкова настоятелно, сякаш корабът току-що бе улучен от торпедо. — Не забравяйте, че довечера в Кристалния салон се ще се играе бинго! Първите ви два талона са безплатни! Не можете да спечелите, ако не играете бинго, бинго.

За тяхно щастие тя се втурна към една друга двойка и започна отново да повтаря песничката си за бингото. Когато Алекс погледна към другата страна на басейна, видя, че Гайгер вече го нямаше.

На мостика капитанът наблюдаваше как Джулиано подава команди на компютъра.

— Двата двигателя са на петдесет процента, сър — докладва Джулиано.

— Да тръгваме — каза капитана.

Вибрацииите на двата огромни дизелови двигателя можеха да се усетят само на най-ниските палуби. Двете масивни витла разцепиха водата в килватер на кораба „Морска легенда“ тръгна към открито море.

Облечена в бански костюм с цвят на малина, Ани лежеше на един шезлонг и се радваше на слънцето в едно тихо ъгълче на палубата с басейна далеч от оживлението. Алекс плуваше в басейна. Тя смяташе

да се порадва малко на тишината и спокойствието. Ани не си спомняше кога за последен път бе имала възможност просто да лежи и да си почива, без да ѝ се налага да свърши нещо спешно или някоя приятелка да се нуждае от помощта, за да преодолее раздялата си с поредното гадже. Тук нямаше телефон. Не ѝ се налагаше да бъде на точно определено място в точно определен час. Онази ужасна бъркотия с шофьорската ѝ книжка — но не, тя нямаше да мисли за това... На кораба нямаше нужда от коли. Щеше да направи нещо за себе си, щеше да използва свободното си време за собствено удоволствие. Този път нямаше да отделя време за другите, независимо дали го бяха заслужили или не. Просто щеше да си лежи и да си мисли, че не трябва да мисли за неща, които не са весели. До шезлонга си имаше всичко, от което се нуждаеше — безалкохолно питие, плажно масло, няколко списания и една книга.

Беше успяла да поспи по време на нощния полет от Лос Анжелис до Маями, но самолетът беше кацнал във Флорида невероятно рано, когато слънцето едва беше започнало да се показва над хоризонта и първите птички започваха да се събуждат — не, нямаше птички. След това се бе наложило да намерят малката авиокомпания, за която сякаш никой не беше чувал. След като бяха открили съответния изход — в края на безкрайни коридори, близо до Евърглейдс — тя бе започнала да се тревожи дали багажът ѝ ще бъде прехвърлен. Ако куфарите ѝ пропуснеха този полет за Антигуа, тя щеше да се качи на кораба без тях. Алекс не се бе притеснявал за нищо — той нямаше нищо против да изкара цяла седмица с едни и същи дънки и тениска и без да се бръсне... Куфарите обаче бяха пристигнали, те направиха връзката си с другия полет и сега тя се чувстваше изтощена.

Ани все още мислеше усилено. Щяха да минат поне два дни, преди да успее да се успокои и да се отпусне напълно. Точно сега обаче изпитваше абсолютно блаженство и не можеше да иска нищо повече от живота. Грей, слънце! Плавай, корабче! Така живееха другите хора. Искаше ѝ се Алекс да види това. Другите двойки не бяха винаги замесени в някакви дивотии, както се случваше постоянно с тях двамата, не тичаха като ненормални насам-натам, без да имат време за себе си в продължение на дни. За разлика от Джак, който имаше склонността да се нервира, когато не се занимаваше с пожар, свлачище

или убийство. Новината, че Алекс работи в Отряда за бързо реагиране, я беше шокирала. Ани обаче беше уверена, че ако Алекс видеше как живеят нормалните хора, това щеше да му хареса. След това пътуване нещата може би щяха да се променят.

На такова пътуване една двойка можеше да получи цялото спокойствие, което се изплъзва на толкова много хора в съвременния свят. Ани беше гледала как един мъж обяснява това по кабелната телевизия късно през нощта. Тя не бе успяла да намери химикалка, с която да си запише телефонния номер, но дори само докато го беше слушала, смяташе, че беше научила много от него и от разказите на някои от хората, на които той беше помогнал да променят живота си. Беше забравила как точно можеше да се постигне такава промяна, но не смяташе да позволи такива дреболии да попречат на нея и на Алекс да променят живота си. Тези думи ѝ харесваха. Точно сега, докато лежеше под топлото слънце, смяташе, че променя живота си. Разбира се, човек никога не можеше да бъде напълно сигурен — едва по-късно можеше да се каже дали наистина се беше получило нещо или не.

Тя усети как една голяма фигура препречва слънцето — твърде голяма, за да бъде на Алекс. Леко раздразнена, Ани свали слънчевите си очила и погледна нагоре. Фигурата беше на Харви — мъжа, който беше говорил с нея на лодката. Той все още беше облечен в тениската с надпис: „УНИЩОЖИТЕЛ НА МАЗНИНА“ и държеше в ръцете си два сладоледа, като ближеше единия. Другият сладолед се топеше и капеше върху списанието ѝ.

— Донесох го за вас — каза той и ѝ подаде топящия се сладолед.

Тя го пое само защото ако не го беше направила, сладоледът сигурно щеше да накапе и нея.

— Вие с приятеля ви и ние с Деби ще бъдем на една маса всяка вечер. Деби го уреди — каза мъжът, който очевидно си мислеше, че новината щеше да зарадва Ани. — Не сме далеч от масата на капитана.

Държаща топящия се сладолед на една ръка разстояние от тялото си, Ани каза единственото нещо, за което можа да се сети:

— Къде е Деби?

Харви посочи със сладоледа си.

— Ето там.

Ани не си направи труда да погледне натам. „Господи — помисли си тя, — тези хора да не смятат да се лепнат за нас през

цялото пътуване?“ Трябваше да поговори за това с Алекс. Той сигурно щеше да знае как да се оправи с тях. Не че те бяха лоши хора. Просто тя не желаше да прекарва времето си с тях. И защо все на нея се случваха такива неща? Защо бяха избрали точно нея? Само преди една минута си беше мислила колко спокойно щяха да си живеят с Алекс — а сега Харви ѝ препречваше слънцето, а сладоледът вече се стичаше по пръстите ѝ!

За щастие, Харви, изглежда, нямаше какво повече да ѝ каже и беше доволен само да си стои на мястото и да предпазва кожата ѝ от смъртоносните гама-лъчи.

Деби се появи след няколко минути, облечена в тениска като тази на Харви. Тя бъркаше с пластмасова лъжичка в двулитрова хартиена кофичка, пълна със сладолед. Деби погледна критично към топящия се в ръката на Ани сладолед.

— Да не би да сме сбъркали аромата? — попита тя.

— Не съм в настроение за сладолед — отвърна Ани.

— Тогава го пуснете тук — предложи Деби и ѝ подаде кофичката си.

Ани я послуша. Тя взе хартиената кърпичка, която ѝ предложи Деби, и избърса с нея сладоледа от ръката си. Късчета хартия залепнаха по пръстите ѝ. Два от пръстите ѝ се залепиха един за друг. Тя ги поля с безалкохолно. Това не беше начинът, по който си беше представяла пътуването с най-люксовия пътнически кораб в света.

Деби продължаваше да лапа сладоледа си.

— Махни се от слънцето, Харви — каза тя. — Знаеш, че ще изгориш като рак.

Харви само сви месестите си рамене.

— Той се занимаваше с поправка на покриви, но се наложи да се откаже — обясни Деби.

— Заради слънцето ли? — поинтересува се Ани.

— Работех в Ню Джърси — отвърна Харви. — Имах по-голям проблем с леда, отколкото със слънцето.

— Това беше по време на първия ни брак — каза Деби със замечтан поглед. — Помниш ли, Харви?

— Да, кукличке, ти беше страхотна.

— Първият ви брак ли? — попита Ани.

— Да, ние се разведохме — каза Деби. — Несъвместимост на характерите.

Харви кимна.

— Бяхме твърде млади — обясни той. — Никога не бяхме съгласни за нищо. Всеки от нас си мислеше, че е винаги прав.

— По-късно открихме, че в повечето случаи и двамата сме грешили — допълни Деби.

— Така че в крайна сметка се оказа, че все пак имаме нещо общо — добави Харви.

— И се оженихте отново? — поинтересува се Ани.

— Когато той се отказа да поправя покриви — отговори Деби. — Вече беше започнал да продава машини в Оринж Каунти. Аз дойдох на запад за дипломирането на една моя братовчедка от Калифорнийския университет в Лос Анжелис. Така и не се върнах в Ню Джърси, макар да бях казала на всички, че ще отсъствам само три дни.

Ан се разсмя. Може би вечерята нямаше да бъде чак толкова досадна.

— Харви — каза тя, — имаш ли нещо против да ми пуснеш малко слънце?

Тази нощ Гайгер взе чантата със стиковите си за голф от склада, в който я беше оставил Аштън. Той провери внимателно чантата и стиковите да не би някой да ги е бутал. Доволен от прегледа, изпразни съдържанието на чантата, обърна я надолу с отвора и разви дъното ѝ. Това му създаде малко затруднение, но най-накрая успя да свали дъното на чантата и извади няколко шепи топки за голф, увити в пластмаса.

След това разви главата на единия от стиковите. Главата беше куха. Гайгер извади миниатюрни електронни таймери, детонатори и навити разноцветни жици.

Премести един стол в средата на каютата си, качи се на него и свали един панел от тавана. Вътре в тавана имаше снопове разноцветни жици, които вървяха в няколко посоки. Гайгер потърси няколко точно определени кабела и когато ги намери, на лицето му се разля доволна усмивка.

Повече от двеста добре облечени пътници седяха на масите в украсената празнично трапезария. Оркестър свиреше реге, докато сервитьорите прибираха приборите от основното ястие и носеха десертите.

Ани и Алекс седяха на една маса с Харви и Деби, които вече бяха свалили еднаквите си тениски и със сестрите Фишър — Фран и Руби — родени и израснали в Тексас. На съседната маса седеше едно красиво момиче на около четиринадесет години заедно с родителите си Селест и Рупърт. На същата маса имаше и една друга двойка с величествен вид — Констанс и Франк. До тях седяха Исабел и Алехандро, младоженци от Испания — същите онези, които бяха танцували бавно до басейна тази сутрин. Дори и на масата те имаха трудности да пуснат ръцете си.

Междувременно Деби срещаше затруднения да държи ръцете си далеч от храната. Тя сграбчи целия поднос с десерти и направо изгони сервитьора. Ани и Харви се присъединиха към нея и започнаха да унищожават десертите. Алекс изглеждаше замислен, сякаш му се искаше да беше насаме с Ани.

Деби размаха един сладкиш, за да обясни за какво говореше.

— Хората грешат, като смятат, че мазнината е вредна — каза тя — и че за да изгубиш мазнините си, не трябва да се храниш. Е, да, ама не.

— Абсолютна лъжа — допълни Харви. — Човешкото тяло е просто един гигантски компютър. — Той, изглежда, беше чувал това и преди.

Деби кимна.

— Ако не ядем мазнини — каза тя, — централният процесор на тялото ни отказва да работи. Оп-па. Предпочитам да си задържа мазнините. Затова ние от Унищожителите на мазнини казваме: мазнината е твой приятел!

— Но не е най-добрият ти приятел — предупреди Харви.

— Но все пак ти е доста добър приятел — защити се Деби.

— Хей, аз имам нужда от приятел — намеси се внезапно Алекс, който сякаш се беше поразвеселил малко.

— Ами, запознай се тогава с този тук — каза Ани и му подаде една бисквитка. — Запиши ме в своята програма — обърна се тя към Деби. — Не ме интересува колко ще струва.

Алекс забеляза, че младото момиче на съседната маса разговаряше с майка си с жестове. Едва сега той осъзна, че момичето беше глухонямо. Майка ѝ отвърна с жестове, като едновременно с това говореше, може би защото дъщеря ѝ можеше да разчита думите по движението на устните.

— Един десерт! — каза майката. — Само един. Не ме интересува какво казва дамата.

Алекс предположи, че момичето беше разчело думите на Деби по движението на устните ѝ. Алекс и Харви погледнаха към една друга маса, на която някакъв мъж изпусна шумно вилицата в чинията си, изправи се, клатушкайки се, на крака и забързано излезе от трапезарията.

— Морска болест — постави му диагноза Харви. — Първата нощ е винаги най-лошо. Помниш ли, Деб?

Деби направи физиономия, сякаш искаше да покаже, че предпочита да не си спомня за това. Оркестърът свърши едно парче и пътниците започнаха да го аплодират. Исабел и Алехандро отново бяха започнали да се прегръщат. Микрофонът изпищя. Лиза се беше появила отново, този път върху подиума, и се опитваше да привлече вниманието на всички.

— Дами и господа — каза тя с напевния си глас, — имам един въпрос към вас. Кой би желал да хвърли поглед на колекция от бижута за милиони долари? — Тя изчака аплодисментите да затихнат и продължи: — Тази вечер на борда с нас са представителите на асоциацията „Диамантени бижутери на Америка“, които биха искали да ви покажат нещо. — Този път аплодисментите бяха по-силни.

Оркестърът засвири ново парче и пет красиви манекенки започнаха да се провират между масите, окичени с големи сини скъпоценни камъни и носещи в ръце сандъчета, в които се виждаха блестящи обеци, гривни и огърлици. Диамантите отразяваха светлината от светкавиците на фотографите.

Фран не можеше да свали очи от тях.

— Диаманти — прошепна тя на пресекулки. Беше почти изпаднала в транс.

— Не можеш да ги пипаш, Фран — предупреди я сестра ѝ.

— Но погледни само диамантите...

— Фран! — каза остро Руби.

На съседната маса Франк се беше облегнал в стола си и се радваше на манекенките и диамантите, докато Констанс отпиваше нервно от кафето си. Той се ухили на жена си, която наскоро беше отказала цигарите, и каза:

— Може би трябва да ти купим нещо.

— Искам „Камел“ без филтър — тросна се тя в отговор.

— Скъпа, не носиш ли никотиновата си лепенка?

Раздразнена, Констанс отвърна:

— Единственият начин, по който тя може да ми помогне, е като я навия и я изпуша!

Младото момиче погледна с копнеж към десертите. Тя обърна гръб на майка си и този път се опита да убеди баща си. Той ѝ отговори

със знаци, с твърдо изражение на лицето си. Момичето отблъсна чинията си и скръсти с отвращение ръце върху гърдите си.

За удивление на Ани и на момичето, Алекс започна да ѝ говори със знаци. Отначало момичето го гледаше намръщено, но след това се усмихна на нещо, което той ѝ каза. Тя свали ръце от гърдите си и му от паузите на разговора им Ани се обърна към Алекс.

— Впечатляващо — каза тя.

— Измислях си знаците — отвърна той. — Тя се казва Дрю. — Двамата с момичето отново си размениха поредица от знаци. — Искате да знаете дали си ми сестра.

— Разочарован съм внимателно — каза Ани.

— Тя казва, че си много красива — продължи Алекс, — и че децата ти също ще бъдат красиви.

Ани се усмихна на Дрю и каза:

— Благодаря.

Дрю се усмихна в отговор.

Момичето беше дало на Ани повод за размисъл.

— Господи, представи си на какво ще приличам като майка — помисли тя на висок глас.

— Ще бъдеш една красива майка — каза Алекс. — Само недей да караш картинг.

— Децата... не знам — каза замечтано Ани. След това се овладя. — Предпочитам преди това да завърша вечерята си.

Деби се заинтересува от разговора. Горната ѝ устна беше омазана със сметана, когато тя погледна към Ани и попита:

— Какво? Децата не са ли включени в менюто.

— О, включени са — увери я Ани. — Просто зависи кой поръчва.

Докато една манекенка показваше на Исабел и Алехандро огромен диамант и всички гледаха натам, Алекс се примъкна по-близо до Ани. Той хвърли поглед към един поднос с годежни пръстени и я попита.

— Значи можеш да си ги поръчаш от менюто, а. Ани реши да не рискува и да изиграе ролята на сервитьорка.

— Вижте, аз не съм сигурна, че сте седнали в моя сектор — отвърна тя.

— Аз обаче съм сигурен — каза Алекс. — Нарочно поисках вашата маса.

— А добри бакшиши ли оставяте?

— Зависи от обслужването.

— За вас обслужването винаги е с усмивка — увери го тя.

Ани го погледна в очите. Алекс, изглежда, не се шегуваше.

— Сериозно ли говориш? — попита тя.

— Може би... — измърмори той.

Дали не променяше решението си? Защо просто не го кажеше? „Не мога да повярвам на ушите си.“ Тя остана безмълвна в продължение на няколко секунди, след което внезапно си върна гласа:

— Аз... аз едва осъзнах, че гаджето ми е... нали знаеш... луда глава. И да се обвържа по толкова сериозен начин — тя вдигна един сладкиш и го захапа нервно — с някой, който ежедневно скача от коли, докато по него стрелят... не казвам, че нямам чувства към теб, но определено имам някакви чувства към ненормалната ти професия. Искам да кажа, какво щеше да стане, ако ти откриеше, че работя в сапъорския взвод? — Тя се опита да срещне погледа му. — О, какво... ти не говориш сериозно, нали?

— Ани... — Той не можеше да говори от вълнение.

— Какво?

След кратка пауза той отговори:

— Май съм хванал морска болест.

— А?

— Ще повърна — предупреди я той и се изправи.

Ани бързо скочи на крака и го изведе от трапезарията.

Харви погледна със съчувствие след тях.

Гайгер се приближи към машинното отделение с метната през рамо черна чанта. Вкара идентификационна карта в процепа на вратата и тя се отвори автоматично. Огромни парни турбини свистяха и чукаха в помещението, а вертикални стоманени стълби водеха до коридори с решетъчни подове над главата му. Колкото по-навътре навлизаше в машинното отделение, толкова по-силен ставаше шумът от двигателите. Звукът беше почти оглушителен на мястото, на което той чу двамата механици да викат един на друг още преди да ги беше

забелязал. Гайгер се придвижваше така, че да не бъде забелязан от тях, и продължи да върви, докато не видя един аварийен пожарогасител високо на стената. Пожарогасителят се намираше близо до една стоманена стълба. Гайгер остави черната си чанта на пода, извади един половинметров лост от нея и се качи по стълбата. Развиването на капака на пожарогасителя му отне само няколко секунди. От него се изля вода — не твърде много, но все пак достатъчно, за да бъде регистрирана върху компютъризираните аварийни монитори на механиците.

Гайгер скочи от стълбата, взе чантата си и напусна забързано мястото.

След по-малко от две минути единият от двамата механици сочеше на другия една мигаща червена лампичка върху таблото си.

— Какво е това? — изкрещя той.

Колегата му поклати неуверено глава, за да покаже, че няма никаква представа. Той даде знак на другия механик да го последва и двамата отидоха да проверят какво става.

— О, по дяволите — каза първият, когато забележа локвата под аварийния пожарогасител. Двамата затърсиха капачката, като междувременно се оплакваха от невниманието на хората, които не я бяха прикрепили добре. Те бяха твърде заети, за да забележат Гайгер, който беше съвсем наблизо. Гайгер отвори контролната кутия на единия двигател и започна да прикрепя към нея жици, които излизаха от малък портативен компютър с миниатюрен течнокристален екран.

Алекс и Ани отидоха да се поразходят по главната палуба, за да подишат малко въздух след вечерята. Звездите в небето над тях изглеждаха огромни и бяха толкова ярки, че се отразяваха във вълните. Едва тогава Ани осъзна, че се бяха появили вълни. Беше задухал хладен нощен вятър и корабът се издигаше и пропадеше леко.

— Добре ли си, Алекс? — попита тя. — Изглеждаш малко бледен.

— Нищо ми няма — опита се да я убеди той.

— Ние сме на първата си съвместна ваканция, а ти си се стегнал — оплака се тя. — Започваш да спориш за деца...

— Не съм се стегнал — отвърна троснато той. — Предполагам, че просто съм изнервен.

Ани не разбираше какво можеше да го изнерви и се опита да намери обяснение.

— Веднъж прочетох — спомни си тя, — че някакви учени поставили плъхове в стресова среда, след което ги залели с удобства и безопасност... и внезапно кръвното налягане на плъховете скочило до тавана не могли да се справят с това.

— Ти да не твърдиш, че съм плъх? — попита я усмихнато Алекс. Ани се усмихна в отговор, но се отдръпна леко.

— Не, просто си говорим — каза тя. — Преструваме се, че сме нормална двойка. Ние с теб никога не сме говорили за каквото и да било.

Алекс спря и се обърна към нея.

— Е, нека да променим това тази вечер — каза той и пхна ръка в джоба, в който беше сложил торбичката с годежния пръстен.

Тя обаче го разбра погрешно и прие тона му като предизвикателство.

— Добре. Как се сдоби с раната от нож на рамото си?

Алекс не очакваше това и веднага забрави за пръстена. Той измърмори:

— Това всъщност не е рана от нож...

— Дай да опитаме с нещо по-лесно. Какъв е номерът на значката ти?

— Ами... — Той млъкна и се замисли. — Мисля, че започваше с четири.

— Ами другите жени, с които си се срещал?

— Не си спомням номерата на техните значки. — Той се усмихна и продължи: — Не исках да говорим точно за това. — Извади торбичката с пръстена от джоба си. — Вече сме заедно от седем месеца и това е достатъчно за мен, за да разбера, че ти си...

Корабът се издигна нагоре върху гребена на една вълна, наклони се под странен ъгъл и след това палубата започна да пропада под краката им. Алекс се втрени безмълвно в очите на Ани.

— Какво? — попита тя нетърпеливо.

— Ани... аз наистина мисля, че... — Той върна торбичката в джоба си. — Мисля, че пак ще повърна.

Втурна се към перилата и тъкмо щеше да наведе глава през тях, когато Ани го хвана за ръката.

— Алекс, не тук! — каза тя. — Натам! Застанал си срещу вятъра!

На мостика навигаторът Мерсед бързо вкарваше допълнително данни в компютъра. Капитан Полард и старшият офицер Джулиано наблюдаваха радарния екран и екраните на компютърната навигационна система. И тримата се обърнаха рязко, когато чуха някакъв глас зад себе си.

— Сигурно съм се изгубил — казваше провлачено един мъж.

Мъжът беше Джон Гайгер. Той се поклащаше леко, вратовръзката му беше изкривена, а косата му — разрошена.

— Не можете да останете тук, господине — каза Джулиано.

Гайгер изглеждаше, сякаш всеки момент щеше да падне на пода и да изгуби съзнание.

— Видях светлините, помислих си, че това е казиното — каза той с надебелял глас. — Имам нужда от едно питие. Някой от вас да е комарджия? — попита с надежда той.

Гайгер пристъпи по-близо до компютъра, подхлъзна се и за малко щеше да падне, ако не се беше вкопчил в облегалката на един стол.

Капитанът го изправи, като го хвана под мишницата и го попита с любезен, но хладен глас:

— Ще можете ли да намерите каютата си, господине?

— Знам я къде е — отвърна убедено Гайгер. — Знам кога не съм желан. — Той погледна през прозореца към нощния океан. — Внимавайте къде карате, момчета — напомни за дълга им той. След това излезе и тръгна, клатушкайки се, по палубата.

Капитанът и двамата офицери се спогледаха усмихнато. И тримата можеха да разкажат по една дузина смешни истории, които се бяха случвали по време на пътуванията им. Тази работа не беше за хора, които приемаха всичко твърде сериозно. Никой от тях не забеляза малкия черен предавател, който Гайгер беше закрепил от задната страна на главния компютър.

Докато Гайгер се клатеше към каютата си, Ани лежеше будна върху леглото си и гледаше телевизия. Алекс беше заспал, прострял ръка върху кофата с лед, която се намираше на пода до леглото му.

Когато Гайгер влезе в каютата си, незабавно прие обичайния си делови вид и започна да вкарва данни в двата си преносими компютъра. Внезапно гласовете на офицерите от мостика изпълниха каютата.

— Радарът изглежда добре — казваше Мерсед. — През останалата част от нощта би трябвало да имаме спокойно пътуване.

— Включи на автопилот — заповяда капитан Полард.

— Точно така, включете автопилота — съгласи се Гайгер и се ухили. — Починете си, в добри ръце сте.

— Превключвам... сега — каза Мерсед.

Гайгер се облегна в стола си и мислено прегледа ситуацията. На лицето му се разля лукава усмивка. На гърба на контролния панел на автопилота в машинното отделение беше прикрепил предавател, подобен на онзи, който беше поставен на главния компютър на мостика. Един приемник на сигналите от тези два предавателя беше свързан с неговия лаптоп компютър. Той от своя страна, беше свързан с комуникационната система, която преминаваше през целия кораб и чиито кабели се намираха в панелите на тавана. Гайгер сметна, че има причини да се чувства доволен. Досега всичко вървеше по плана му. Цялата работа, изглежда, щеше да се окаже по-лесна, отколкото беше предполагал.

Той натисна няколко клавиша на клавиатурата на лаптопа и екранът угасна. Гайгер стана от стола си и застана пред лаптопа. След няколко секунди същият синтезиран глас, който беше посрещнал капитан Полард на мостика, каза ясно и отчетливо: „Добър вечер, капитане“.

Гайгер се подсмихна и каза на висок глас:

— Поне някой осъзнава кой е шефът тук.

Морският въздух си взе своя дан. Дори онези пътници, които не бяха яли или пили твърде много, или не бяха болни от морска болест, или пък изтощени от танците, се хвърлиха върху леглата в каютите си и заспаха дълбоко. Страдащи от безсъние, които твърдяха, че не бяха

спали от седмици, хъркаха доволно. Онези, които се гордееха, че са нощни птички, отдавна бяха започнали да се прозяват, твърдейки, че не знаят какво им става. С намаляването на броя на будните пътници намаляваше и броят на обслужващия персонал. В два часа сутринта бяха останали само най-издръжливите, но дори някои от тях вече започваха да се прозяват.

В три часа сутринта Гайгер излезе от каютата си, метнал черната си чанта през рамо. В един коридор, от двете страни на който се виждаха множество пътнически каюти, извади отвертка и разви решетката на климатичната инсталация. Взе една от почти двете дузини топки за голф, които носеше в чантата си, и започна да човърка електронното устройство, което беше вградено в нея. След това внимателно постави топката от вътрешната страна на решетката и отново я зави на мястото ѝ.

До пет часа бе поставил топките за голф на стратегически места по целия кораб. Когато радистът напусна радиорубката за няколко минути, за да си вземе закуската, Гайгер плъзна една топка зад контролното табло на захранването на всички спътникови и радиовръзки. На редките пътници и членове на екипажа, които беше срещал по пътя си, той весело бе пожелавал лека нощ. За щастие, никой от тях не беше забелязал „поправките“, които беше извършил.

Всичко отново беше протекло толкова гладко, че някой друг на негово място сигурно щеше да се разтревожи. Но Гайгер смяташе, че точно така трябваше. Най-после всичко ставаше така, както го беше планирал.

Върна се изморен в каютата си, съблече се и се изкъпа. След това изпи някакви лекарства от различни шишенца. Някои от тях бяха за лечение на отравяне с мед и тежки метали, а други за хелационна терапия. После взе един буркан, пълен три четвърти с вода, в който се виждаха малки черни предмети, които се движеха бавно. Гайгер се отпусна във ваната и внимателно провери температурата на водата. Когато реши, че е достатъчно хладна, каза на висок глас:

— Време е за групова терапия.

Гайгер бръкна в буркана и извади едно гърчецо се черно същество. Погледна хлъзгавата гадина между пръстите си и ѝ каза:

— Не бих те заменил срещу който и да било от лекарите ми.

Постави пиявицата върху гърдите си и усети как тя се впила в кожата му, но не можа да усети как проби кожата му и започна да смуче кръвта му.

Той започна да вади гладните пиявици от буркана една по една и да ги слага върху тялото си. Когато всички пиявици се бяха впили здраво в кожата му, той се усмихна доволно.

— Вие се погрижете за мен — каза им той, — а аз ще се погрижа за кораба.

Когато Ани се събуди, откри, че е сама в каютата. Погледна часовника. Вече беше 10:35.

— Алекс? — извика, като си помисли, че може би е в банята.

Никой не ѝ отговори. Предположи, че е решил да я остави да се наспи, и тихичко се беше измъкнал на палубата. Ани остана да лежи в леглото си и да се наслаждава на лукса, че не трябва да става, за да стигне някъде в точно определен час. Това беше истинска почивка.

На вратата се почука. Без никакво друго предупреждение вратата се отвори и Аштън влезе в каютата с поднос.

— Влюбените птиченца поръчаха закуска в леглото — каза стюардът усмихнат широко.

— О, да... — отвърна Ани, въпреки че не си спомняше такова нещо.

Аштън остави подноса върху нощната масичка и след няколко секунди напусна каютата, очевидно, без да забележи, че вътре имаше само една влюбена птичка.

Блестящият бял корпус на кораба разцепваше спокойните синьо-зелени води, а слънцето вече започваше да припича и само лекият ветрец донасяше малко хлад. Алекс стреляше по панички в задната част на горната палуба. Беше много точен и много бърз и не беше пропуснал целта нито веднъж. Очевидно беше, че иска да се отърве от раздразнението, че миналата нощ бе страдал от морска болест. Днес се чувстваше прекрасно и искаше да го докаже.

Вкара нов патрон в цевта и долепи приклада до рамото си.

— Пускай!

Яркожълтият глинен гълъб беше изстрелян от пружината под остър ъгъл, имитирайки начина, по който излиташе дива птица. Някъде в подсъзнанието на Алекс премина съветът на един стар

треньор: предвари го, остави го да ти кацне на мушката и натисни спусъка. Глинената фигурка се разпадна във въздуха.

Алекс стреляше с две отворени очи, което му даваше по-добра видимост в сравнение повечето стрелци, които се прицелваха с едното око и затваряха другото. Той вкара нов патрон в цевта и се приготви отново за стрелба.

Дрю седеше в един шезлонг наблизко и четеше списание, като често вдигаше глава, за да види как се справя Алекс. В нейните очи Алекс беше най-страхотният мъж на кораба.

На палубата над тях Гайгер пиеше кафе и човъркаше закуската си. Не се беше наспал добре и изстрелите му късаха нервите. Наведе се през парапета и започна да наблюдава как стреля Алекс. Въпреки че го гледаше презрително, от време на време стрелбата на Алекс караше в погледа му да се появява уважение.

Когато Ани се приближи, Франк вдигна пръст до устните си и прошепна:

— Констанс се концентрира.

Ани се беше запознала с тези двамата миналата вечер. Бяха високи, слаби като вейки и се държаха извънредно учтиво с всички останали, но не и помежду си. Алекс беше отбелязал, че това са „стари пари“ от източното крайбрежие.

Облечена в светлосиня риза и анцуг, Констанс седеше в позиция лотос на една рогозка и се беше втренчила отнесено някъде пред себе си.

— Здравей, Ани — каза тя, без да помръдне дори едно мускулче.

— Мълчи, скъпа — каза Франк. — Не забравяй, че трябва да се концентрираш върху това да присъстваш тук.

Ани се отдръпна и каза:

— Аз нямам нужда да се концентрирам. Усещането е дяволски гадно.

— Остани! — заповяда Констанс. — Повече не мога да изтърпя това.

Франк ѝ помогна да се изправи с думите:

— Може би е време за едно шардоне.

— Не, Франк. Щом аз не мога да изпуша една цигара, то и ти не можеш да пиеш. Пък и все още е рано.

Ани забеляза от какъв скъп материал е направен сивият анцуг на Франк. Беше сигурна, че дрехите са били шити ръчно. В своите копринени дрехи — грим и сложна прическа, Констанс очевидно нямаше никакво намерение да се поти. Тримата си намериха една свободна маса и седнаха на нея.

— Констанс най-после успя да се откаже от цигарите — каза Франк. — Затова е и това пътуване. Празнуваме случая.

— Моята победа над порока — каза Констанс.

— Ние празнуваме — повтори Франк.

— Ти празнуваш — поправи го жена му. — Отказването беше достатъчно гадно. Да го празнуваме постоянно, е още по-неприятно.

— Имаш право да се гордееш със себе си — възрази Франк. — Ти как мислиш, Ани?

— Не знам — отвърна Ани, която не искаше да се намесва в този спор.

— Вие имате ли някаква специална причина да предприемете това пътуване? — поинтересува се Франк.

— Алекс купи билетите. Искаше да ме изненада.

— Той работи в полицията, нали? — попита Констанс. — Франк се занимава с връзки с обществеността в Ню Йорк.

— За известни личности ли? — попита Ани.

— С това се занимава нашата фирма — отговори й Франк, — но аз работя най-вече с фирми. Всеки път, когато някоя фирма разлее нефт или уволни твърде много служители, които са работили там в продължение на години, или пък бъде хваната да подкупва политик — все такива неща — тя има нужда от фирма, занимаваща се с връзки с обществеността. Ние обясняваме на обществеността, че първоначалното им впечатление е било погрешно, че това всъщност са едни добри хора и че всичко е грешка или случайност, за което не е отговорен никой. Ще се изненадаш каква работа вършат връзките с обществеността.

— Не мисля, че ще свършат работа по отношение на мен — възрази Ани.

Франк я огледа внимателно.

— Мисля, че си права — каза той. — Знаеш ли кои хора са склонни да се поддават най-много на убеждение?

— Кои?

— Хората, които мислят, че знаят всичко за онова, което се случва, които четат сериозни книги и гледат сериозни предавания. Ние можем лесно да влияем върху възгледите им, особено върху онези, които се гордеят с това, че са независими мислители.

— Но не можете да влияете върху мен? — попита учудена Ани.

— Не можем — съгласи се ухилено Франк. — Хора като теб не ни обръщат никакво внимание.

— Бих искала една цигара — каза Констанс.

— По какво работиш? — попита мъжът ѝ Ани, сякаш не беше чул забележката ѝ.

— Терапия за животни — отговори тя.

Това заинтересува Констанс.

— Наранени домашни любимци ли? — попита тя.

— Донякъде — отвърна Ани. — Но ние не приемаме физически наранени животни. С тях се занимават ветеринарите. Животните, с които се занимаваме ние, са собственост на хора, които пътуват често или отсъстват продължително от домовете си. Техните домашни любимци често се чувстват самотни или разтревожени, когато бъдат оставени в хотелите за домашни любимци. Понякога дори полудяват. Тогава собствениците им започват да ги водят при нас.

— Домашни любимци с проблеми — каза Констанс.

— А вие с какво им помагате?

— Опознаваме ги — отвърна Ани. — Те са също като хората в това отношение. Когато ги харесваш и се грижиш добре за тях, те отново започват да се държат добре.

— Дори и откачените ли? — попита Констанс.

— Повечето от тях. Животните са по-прости от хората. Когато са диви, можеш да ги укротиш.

— Ние с Франк сме си кротки.

— Алекс е див — каза Ани и въздъхна.

Ани отиде на палубата с басейна с надеждата, че ще намери Алекс да плува в басейна или да се пече на слънце до него. Двама

мъже свиреха на стоманени барабани край претъпкания басейн. Алекс не се виждаше никъде. Деби и Харви седяха под сянката на един чадър и ядяха хотдог.

— Виждали ли сте Алекс? — попита ги Ани.

— Той не дойде на закуска — отговори ѝ Харви. — Добре ли е?

— Миналата нощ беше малко зле, но...

— О, така ли? Ха-ха. И аз съм минавал през това изпитание.

Ани бързо се отдалечи.

По това време Алекс слизаше по витата стълба в атриума на кораба. Беше свършил със стрелбата и бе отишъл в каютата, за да провери дали Ани се беше събудила. Когато не я беше открил там, беше решил да я потърси. Отначало си беше мислил, че няма да има проблем да я намери. Едва сега обаче му беше станало ясно колко голям беше корабът и че беше възможно да обикаля палубите цял ден, без да успее да я намери. Мина покрай балната зала, където конгресът на бижутерите беше в разгара си. През отворените врати се виждаха манекенките, показващи големи диаманти, които блестяха толкова силно, че го заслепяваха дори на това разстояние.

Корабният фотограф правеше снимки на хората, които влизаха и излизаха от залата. Алекс отхвърли поканата му да се снима и го попита:

— Има ли някакъв начин да се свържа с някого на този кораб? Изглежда, че съм загубил приятелката си.

Селест и Рупърт напускаха конгреса на бижутерите, когато едва не се сблъскаха с Ани.

— Ще си купувате ли нещо? — поинтересува се тя.

— Ние сме обикновени хора от Средния Запад, Ани — каза Рупърт. — В Синсинати жените не носят големи диаманти.

— Той иска да каже, че мъжете не ни ги подаряват — поясни усмихната жена му. — Ние бихме ги носили с удоволствие.

— А ти? — обърна се Рупърт към Ани.

— Нали знаеш какво биха си помислили хората, ако видят приятелката на един полицаи окичена с голям диамант — отговори тя.

— Значи криеш своите — каза той.

— Да бе, да. Случайно да сте виждали Алекс?

— Не — отвърна Селест. — Когато го видим, искаме да му благодарим, че говори с Дрю на езика на глухонемите. Не сме очаквали

да срещнем на това пътуване човек, който знае как да общува с нея. Дрю посещава лагери за деца с увреден слух от малка. Рупърт и аз решихме, че вече е крайно време да се срещне с действителния свят.

— Къде учи тя? — попита Ани.

— През последните две години в местното училище — отговори Селест. — Преди това винаги е учила в специализирани училища. Тя се приспособи много добре. Дрю е момиче, което знае как да се грижи само за себе си.

— Майка ѝ винаги ѝ е оказвала емоционална подкрепа — добави Рупърт.

— И баща ѝ също — добави Селест и го погледна.

Ани беше трогната.

— Вие, изглежда, сте много близки и много се обичате — каза тя.

— Имаме си неприятности като във всяко нормално семейство — каза Селест. — И на всичкото отгоре имаме подрастваща дъщеря.

— Спомням си какво ми беше на нейните години — каза Ани.

— Аз също — отвърна Селест.

— Ние просто искахме Дрю да види какво е пътуването с пътнически кораб — каза Рупърт. — Предполагам, че всяко тринадесетгодишно момиче...

— Тя е на четиринадесет — поправи го съпругата му.

— Всяко четиринадесетгодишно момиче би било много щастливо да отиде на такова пътуване.

— На четиринадесет сигурно щях да се отегча до смърт от пътуване с кораб — каза Ани.

Рупърт я погледна изненадано.

Селест вдигна очи към тавана.

— Рупърт не може да разбере защо Дрю не желае да играе голф — каза тя.

— Както и да е, мисля, че сте постъпили правилно, като сте решили да оставите Дрю да навлезе в реалния живот още сега — каза Ани. — Аз пък се опитвам да накарам Алекс да започне да води нормален живот.

— Какво му има на Алекс? — поинтересува се Рупърт.

— Нищо във физическия смисъл — отвърна Ани, която вече започваше да съжалява, че беше подхванала тази тема. — Имам

предвид, че не знам как да го накарам да се отпусне и да прекара една спокойна вечер, след като цял ден е гонил лошите момчета.

Рупърт кимна.

— Като например как да започне да кара с осемдесет километра в час, след като цял ден е карал със сто и петдесет полицейската си кола ли?

— Обикновено аз съм онази, която кара със сто и петдесет — отговори Ани.

Ани мина край една групичка пътници, които се учеха да медитират. Учителка им беше Лиза. Ани не можеше да се спре да не пожелае на Лиза да намери душевно спокойствие от медитацията, за да може да се поуспокои и да започне да говори по-малко. Тя обаче се съмняваше, че това щеше да се случи. Дори медитацията си имаше граници. Цялата група правеше дихателни упражнения. Ани се измъкна, преди Лиза да я бе забелязала и да се беше опитала да я включи в групата.

Докато вървеше по някакъв коридор, тя чу името си по високоговорителите над главата си. Един женски глас казваше: „Моля Ани Портър да се яви в бюрото за загубени вещи, което се намира на палубата на домакина“.

На Ани ѝ се наложи да попита как да стигне до палубата на домакина, а когато стигна там — как да намери бюрото за загубени вещи.

Аштън вдигна табелката от бравата на вратата, почука веднъж, отключи и влезе в каютата. Върху едната си ръка беше праметнал чисти кърпи и чаршафи и си тананикаше някаква мелодия, докато си вършеше работата. Но когато затвори вратата зад себе си и направи няколко крачки навътре в каютата, той спря и очите му се разшириха от гледката, която видя.

— Мамка му! — каза той, докато гледаше кабелите, които излизаха от лаптопа и го свързваха с комуникационната система, която се виждаше през сваления панел на тавана. Той прекара замислено едната си ръка по жиците.

Гайгер излезе от банята и Аштън се обърна рязко.

— Мисля, че бях сложил табелката: „НЕ МЕ БЕЗПОКОЙТЕ“ — каза студено Гайгер, докато хващаше дръжката на един стик за голф, който беше подпрял на стената.

Аштън вдигна табелката и се усмихна смутено докато отстъпваше назад.

— Не — каза той. — Сложили сте табелата: „МОЛЯ, ОПРАВЕТЕ СТАЯТА“. Може и да сте обърнали картончето по невнимание. А може да съм го обърнал и аз?

— Нека да не се караме за дреболии — каза Гайгер и стовари стика за голф върху главата на стюарда.

Бюрото за изгубени вещи представляваше малка стая, предназначена за игра на деца. Стените ѝ бяха украсени с цветни рисунки на овце, зайчета, сърнички и жаби. По мекия килим се виждаха пръснати пластмасови играчки. Алекс седеше на една пейка до три малки деца.

Едното момиченце му казваше:

— Твоята мама ще те намери. Не се страхувай.

Малко по-късно Ани почука на прозореца и трите нови приятелчета на Алекс се сбогуваха с него.

Ани и Алекс минаха през атриума и влязоха в коридора на търговския център.

— Два пъти претърсих целия кораб, за да те намеря — каза Алекс. — Това нещо е огромно.

— Добра работа, господин полицаи — похвали го подигравателно Ани. — Трябвало е да ме потърсиш в леглото, където ме остави.

— Ти спеше толкова спокойно, че не посмях да те събудя — каза той. — Пък и аз развалих вечерта снощи. Никога през живота си не съм страдал от морска болест.

Тя се поколеба за миг.

— Онова, което ти казах след твоята шега за децата за секунда си помислих, че говориш сериозно, че наистина ме питаш, нали разбираш... и миналата нощ, когато ти беше заспал, аз си мислех: „Господи, той е ченге, а аз дори не знам полицейския му...“.

— Какво? Имаш предвид номера на значката ми?

— Номера на значката — повтори тя. — Виждаш ли. Дори не знам как се казва.

— Какво общо има номерът на значката ми с всичко останало?

— Искам да кажа, че откъдето и да го погледнеш, ние с теб едва се познаваме — обясни тя. — И да правим тази връзка толкова сериозна, да поемаме такива ангажменти един към друг, вероятно е последното нещо, което искаме точно сега, нали.

Алекс се почувства, сякаш караше яхта и вятърът внезапно беше утихнал, но се опита да не го покаже.

— Предполагам, че си права — отвърна той.

Ани бързо смени темата.

— О! Виж това — каза тя и спря пред една скъпа рокля, изложена на някаква витрина. — Не смяташ ли, че снощи не бяхме облечени твърде подходящо. Всички ще започнат да ме наричат Жената с двата тоалета. Мисля, че е време да напазаруваме малко — заяви тя.

Ани влезе в магазина. Алекс остана загледан замислено след нея в продължение на няколко секунди, преди да я последва.

6

След залез-слънце старшият офицер Джулиано и навигаторът Мерсед изпратиха на капитана съобщение да се яви незабавно на мостика. Междувременно двамата прегледаха целия софтуер на компютрите в търсене на източника на грешката.

Капитанът се появи на мостика и попита нетърпеливо:

— Какво има?

— Не мога да го обясня, сър — отговори му Мерсед. — Отклонили сме се от курса с четири градуса.

— Превключи на ръчно управление — заповяда раздразнено капитанът с тон на човек, който предлага очевидното разрешение на проблема.

— Опитавме, но се оказа невъзможно — информира го Джулиано. — Автопилотът не иска да се изключи.

— Опитайте отново — заповяда Полард.

Облечен в бялата униформа на корабен офицер, прехвърлил сакото върху ръката си, Гайгер се разхождаше по онази част от палубата, която не се посещаваше от много хора и беше по-лошо осветена. Той натисна слушалката в ухото си, за да чува по-добре разговора на мостика.

— Господи, вече се облякох за танците — оплакваше се капитанът. — Какво става тук?

Гайгер измърмори в отговор, сякаш суфлираше на героите от някаква пиеса:

— Изпратих инженер да провери главния компютър. Всичко е наред.

Сякаш дочул подсказването, Джулиано каза:

— Изпратих Карл да извърши диагностика на главния компютър. Всички показатели са в нормата.

Доволен, че прогнозата му се беше сбъднала, Гайгер се усмихна на себе си.

— Човешка грешка — подсказа отново той и тръгна към една стоманена стълба в другия край на палубата. Когато стигна до нея, той започна да се изкачва по стъпалата.

По халат, Ани обмисляше кой от двата си тоалета да облече тази вечер, когато на вратата се почука.

— Аштън ли е? — попита тя.

— Аштън ли предпочиташ? — попита в отговор Алекс от другата страна на вратата.

Тя отиде до вратата и я отвори. Алекс стоеше отвън, облечен в черен смокинг, и държеше кутия за подаръци. Погледите им се срещнаха. Ани погледна надолу към краката му. Той все още беше обут в маратонки.

— Нямаха обувки четиридесет и трети номер — обясни той. — Казах им, че няма проблем и че номерът няма значение, но те отказаха да ми дадат друг номер. — Той ѝ подаде кутията. — Сега вече си Жената с трите тоалета.

Ани взе кутията и си помисли, че се е изчервила.

— И още нещо — продължи той.

— Какво?

— Искам да танцувам буги с теб.

Капитан Полард изкачи стръмните стълби, които водеха към наблюдателната платформа на кораба. Когато стигна до платформата, той забеляза, че там стои един офицер. Полард предположи, че това е Мерсед, и отиде при него. От тъмното небе бе започнал да вали слаб дъжд.

— Все още имаме отклонение от четири градуса от курса — каза капитанът. — Провери ли спътника, Мерсед?

Мъжът, за когото капитанът беше предположил, че е навигаторът, се обърна с лице към него. Беше Гайгер.

— Какво правите тук, капитан Полард — попита Гайгер с престолено учудване. — Как можете да управлявате кораба, ако не сте на мостика? Всъщност, кой управлява кораба? А, да... забравих, че го управлявам аз.

Изненадата на Полард си беше съвсем истинска.

— Какво означава това? Кой сте вие?

— Прекарах много години в разработване на компютърни системи за пътнически кораби, включително и за тази красавица — каза Гайгер, — само за да бъда изхвърлен след това.

— За какво говорите?

— Виждате ли? — изкрещя му Гайгер. — Ето, това е прекрасен пример за онова, което ме вбесява — вие дори не знаете за какво ви говоря. Всички ми казвате все едно и също!

Внезапно Гайгер блъсна силно капитана и той загуби равновесие. Гайгер използва момента, за да бутне Полард към парапета и да го прехвърли през него.

Докато капитанът падаше, Гайгер се наведе през парапета и извика след него:

— Не трябва ли капитанът да отиде на дъното заедно с кораба си?

Полард падна като камък от двадесетметровата височина във водата до кораба. Тялото му незабавно беше завлечено под кила и отнесено към въртящите се бързо перки на витлата.

Гайгер забеляза, че фуражката на капитана е паднала върху платформата. Той я вдигна и тръгна към стълбата, когато оттам се чу женски глас.

— Капитане? — попита жената.

Гайгер се обърна рязко и застана лице в лице със сестрите Фишър. Говорещата беше Фран.

— Имате ли нещо против със сестра ми да си направим няколко снимки с вас? — попита го тя.

Гайгер ги огледа внимателно. Изглежда, че не бяха забелязали нищо. Ако бяха, едва ли щяха да бъдат толкова спокойни. Но всичко беше свършило само за няколко секунди. Късметът все още беше на негова страна. Гайгер въздъхна облекчено и за благодарност се усмихна чаровно на двете жени.

Той сложи капитанската фуражка — на която се дължеше грешката на сестрите — и отиде до Руби, която пристъпваше нервно от крак на крак. Той обви ръка около кръста ѝ и се усмихна в обектива.

— Давай! — каза той на Фран.

Тя направи няколко снимки, след което с Руби решиха, че вече са стояли достатъчно под лекия дъждец. Двете се втурнаха да търсят подслон.

— Наближава тропическа буря — извика след тях Гайгер. — Тази вечер океанът ще бъде прекрасен, дами.

Мониторът на главния компютър на работното място на главния инженер в машинното отделение започна да показва данни, които се сменяха бързо. — Пред работната станция нямаше никого, тъй като както обикновено всички бяха заети със задачите си по поддръжката на машините. Програмата, която в момента се изпълняваше от компютъра, спря за потвърждение. На екрана на монитора се появи въпрос:

ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ПРОГРАМАТА ДА ПРОДЪЛЖИ?

ДА/ОТКАЗ

Паузата беше кратка. Някой извън машинното отделение натисна бутона ДА и програмата продължи да се изпълнява. След няколко минути същият въпрос се появи отново и програмата беше спряна до получаването на потвърждението. То дойде почти мигновено и програмата продължи да се изпълнява, след което изчезна внезапно и екранът угасна.

Помпата за маслото на двигател ЗА автоматично беше превключена в положение „изключено“.

А в каютата на Гайгер броячът върху екрана на лаптопа продължаваше обратното броене: 10:00... 9:59... 9:58...

В балната зала танцуваха десетки двойки, докато останалите пътници отпиваха шампанско от чашите си и разговаряха или слушаха оркестъра. Жените бяха облечени в най-различни дрехи — от миниполи до дълги до земята рокли, от прозрачни до винил, от тъмночерно или чисто бяло до многоцветно.

Солистката на оркестъра беше започнала със стари шлагери в началото на вечерта и сега беше стигнала до диско хитове.

Ани и Алекс танцуваха. Тя беше облечена в черна рокля без презрамки, прилепващо по тялото ѝ файе от полиестер и ликра. Най-

накрая двамата с Алекс правеха онова, за което бяха дошли на това пътуване — забавляваха се. Според нея внезапно пътуването беше станало страхотно.

Родителите на Дрю танцуваха наблизко, Ани хвърли един поглед към дъщеря им, която стоеше на ръба на дансинга, облечена в дълго, леко яке. За миг Ани се зачуди дали момичето беше облякло нещо под якето си.

Очевидно същата мисъл беше хрумнала и на майка и. Селест направи няколко знака с ръце на дъщеря си, която нацупи устни и погледна на другата страна. След това Дрю много бавно и демонстративно съблече якето си. Под него тя носеше пурпурночервена сатенена рокля, която се стори твърде къса дори и на Ани. Родителите ѝ изглеждаха възмутени.

Ани чу разтревожения глас на Рупърт да се извисява над музиката, докато той жестикулираше и едновременно с това говореше на дъщеря си.

— Съжалявам, скъпа, но тази рокля не е подходяща — каза той, като се напрягаше да не говори твърде авторитарно. — Ще трябва да си облечеш якето.

Дрю му отговори с жестове, като едновременно с това клатеше силно глава.

Ани нямаше представа какво каза тя на баща си, но Ани определено не беше съгласна с предложението на Рупърт. Якето само влошаваше положението.

Селест въздъхна и се обърна към дъщеря си:

— Наистина ли искаш капитанът да те види полугола?

— Дрю, искам да слезеш долу и да се преоблечеш. Веднага — каза твърдо баща ѝ и придружи думите си с жестове.

Дрю погледна към Ани и Алекс, но те отбягваха погледа ѝ и продължаваха да танцуват. Тогава момичето мина ядосано покрай родителите си и излезе през двойната врата на балната зала само по рокля, като влачеше след себе си якето.

Родителите ѝ я проследиха с поглед. Те видяха как тя спря пред редицата асансьори от другата страна на балната зала и натисна копчето за слизане.

Рупърт сложи ръка върху ръката на Селест.

— Всичко е наред — каза той. — Тя ще се върне.

Двамата все още наблюдаваха дъщеря си, когато един от асансьорите пристигна и вратата му се отвори. Дрю влезе вътре. Преди обаче вратата да се затвори зад нея, тя изхвърли навън якето си.

Двигателят 3-А издаваше стържещи шумове и вибрираше повече от нормалното. Вибрациите и стърженето се усилваха постоянно. Върху екраните на мониторите започнаха да мигат лампички и в цялото машинно отделение се чу звукът на аварийна сирена.

— Исусе Христе! Охлаждащите помпи са изключени! — извика един механик.

Друг механик заговори бързо в портативна радиостанция, докато наблюдаваше как от двигателя се издигат черни кълба дим.

Джулиано и Мерсед бяха на мостика и бяха предупредени за създалата се ситуация от екраните на системите в машинното отделение, на които сега мигаха толкова много червени лампички, колкото на украсена коледна елха.

— Какво става, по дяволите? — попита Джулиано, без да очаква някой да му даде отговор.

— Не знам, сър — отговори учтиво Мерсед.

— Къде е главният инженер? — попита Джулиано, като и този път не очакваше отговор, а и не получи такъв.

В каютата си Гайгер си сложи капитанската фуражка и се огледа в огледалото. Изображението, което го гледаше оттам, го накара да се усмихне одобрително. След това той се обърна и погледна екрана на лаптоп компютъра. Обратното броене продължаваше: 4:13... 4:12...

Ани и Алекс танцуваха бавно, притиснати един до друг. Те се плъзгаха по дансинга погълнати от своя собствен малък свят, без да забелязват Селест и Рупърт, които стояха и чакаха дъщеря си да се върне. Те не забелязаха и Деби и Харви, които току-що бяха изнудили един сервитьор да им даде целия си поднос с храна и сега си разпределяха плячката.

Докато танцуваха, Алекс започна да говори тихо на Ани. В гласа му имаше искреност, която я накара да се вслуша внимателно в думите му.

— Тази сутрин те оставих, защото трябваше да обмисля нещо — каза той. — Да, работата ми може да бъде опасна. Но онова, което ми позволява да оцелея, е инстинктът ми, който между другото никога не ми е давал толкова голяма увереност за нещо, колкото за връзката ми с теб. На света няма нищо друго, което да искам повече от това.

— Наистина ли? — попита Ани. Тя се вгледа в очите му и усети как потъва в тях.

Главният инженер и двама негови колеги проверяваха екраните на работната станция и цифровите дисплеи. Главният инженер поклати глава и издаде поредната си заповед:

— Изключете номер три и номер четири! И изкарайте всички оттам!

Механиците изпълниха заповедта му незабавно и затвориха клапаните на огромните двигатели. Те работеха бързо и методично, като от време на време се оглеждаха за другарите си. След това всички едновременно напуснаха опасната зона на машинното отделение, като направиха бърза проверка на имената на излизащите през вратата, за да се уверят, че никой не е останал в машинното.

В балната зала Ани и Алекс все още танцуваха и си говореха откровено.

— Та какво казваше? — попита го тя.

— Казвах, че ние...

БУМ! Целият кораб се разтърси. Танцуващите започнаха да се препъват, чашите с питиета се разляха, оркестърът спря да свири. Пътниците се спогледаха разтревожено.

Паникьосана, Ани извика:

— Не, не, не точно сега!

— Трябва да се махнем оттук — каза Алекс.

Дори мостикът се тресеше. Втръчен в цифровите дисплеи, които отчитаха информацията от машинното отделение, Джулиано каза в слушалката на телефона:

— Няма да издържат! Прекъснете подаването на гориво! — След това се обърна към останалите на мостика. — Някой да повика

капитана!

Докато той говореше, Гайгер се беше отпуснал на стола в каютата си и гледаше брояча на екрана на компютъра си: 2:34... 2:33...

Той разтресе весело стола си.

— Отне по-малко време, отколкото предполагах — каза той на висок глас. Мисълта, че беше подценил способностите си му се струваше забавна. Той погледна към буркана с гърчещите се пиявици и им каза нежно: — Дръжте се, малки вампирчета! Сега ще се разтърсим здраво!

Тресенето, което беше обхванало целия кораб, продължи много по-дълго, отколкото пътниците смятаха за нормално, и много от тях започваха да се паникьосват. Капитанът не даде никакво обяснение по интеркома, а пътниците не знаеха, че Полард вече не е на борда; не че ако беше там, това щеше да има някакъв ефект.

Шампанското се изливаше от чашите, чаши падаха от масите и се разбиваха на гладкия под, храна хвърчеше на всички страни и се лепеше по дрехи и килими. Картини падаха от стените. Оркестърът засвири отново, както трябва да правят оркестрите по време на бедствие, за да успокоят тълпата. Когато чуха, че оркестърът отново свири, някои пътници се присламчиха — те се опитваха да не бързат — към изхода.

— О, Франк — каза Констанс на съпруга си, — това е земетресение!

Ани чу това и си спомни какво трябваше да се прави в такива случаи.

— Лягайте под масите! — извика тя.

— Това не е земетресение — възрази Алекс.

— Но доста прилича на земетресение! — настоя Ани.

Седнал на стола си, Гайгер наблюдаваше спокойно как шишенцата с лекарствата му се клатят върху полицата и едно по едно падат на пода. Но когато бурканът с пиявици се размърда и започна да

се плъзга върху шкафа, на който беше поставен, той стана бързо и го спаси. След това се върна и седна на стола, като сложи буркана в скута си. Миг по-късно той отново се бе втренчил в цифрите на брояча.

Обратното броене беше към края си: 0:02... 0:01.

Гайгер затвори очи и зачака.

Стрелките на измервателните уреди на всички двигатели навлязоха в червената зона и машинното беше изпълнено със звука на алармени звънци. Главният инженер лично беше проверил дали всички врати, които водеха към опасната зона, са затворени херметически. Той беше направил всичко по силите си. Сега обстоятелствата бяха извън неговия контрол.

Тези мисли тъкмо преминаваха през главата на главния инженер, когато той беше вдигнат на половин метър от стола си от ударната вълна на експлозия близо до него.

Направената от закалена стомана задна част на двигател 3-А се отдели от корпуса. Вълната от сгъстен въздух беше достатъчно силна, за да разбие стената, която отделяше машинното отделение и работната станция на инженера.

В цялото машинно отделение хвърчаха части от двигателя със скоростта на артилерийски снаряди и унищожаваша всичко, в което се удареха. Никой от членовете на екипажа не беше ранен. Всички те стояха пред работната станция на инженера, откъдето имаха отлична видимост към цялото машинно отделение през отвора, който сега зееше там, където някога бе имало стена.

Експлодиращият двигател накара кораба да се наклони на една страна. За повечето пътници това беше прекалено много. Едната страна на балната зала се надигна и цялото помещение застана под ъгъл. Столове, маси, изобщо всичко, което не беше закрепено за пода, се движеше от по-високата част към по-ниската. Много от пътниците усетиха как се плъзгат надолу заедно с мебелите.

Когато корабът се наклони докрай, мнозина усетиха как стомасите им се свиват. След това корабът се изправи и започна да се накланя в обратната посока. Всички маси и столове започнаха да се връщат по местата си.

Полилеи падаха от тавана и кристални чаши се разбиваха под краката на хората. Много от пътниците вече не се преструваха на спокойни и тичаха с всички сили към изходите, като блъскаха всички, които се изпречеха на пътя им.

Ани погледна Алекс.

— Моля те, това е моята почивка — примоли се тя. — Просто искам да си почина... поне веднъж.

Алекс посочи с пръст към гърдите си.

— Нямам нищо общо с това!

Наоколо крещяха хора. Един от пътниците извика:

— Блъснали сме се в айсберг!

По време на експлозията и клатушкането, което я последва, Гайгер беше затворил очи и се беше вкопчил в буркана с пиявиците. Когато движението се поуспокои, той отвори очи и се усмихна доволно на себе си в огледалото. Той стана от стола, върна буркана с пиявиците на мястото му върху шкафа и отиде до компютъра си. Гайгер набра бързо няколко команди и стартира нова програма. На екрана се появи графично изображение на кораба.

Токовите удари и прекъсванията на захранващите системи на кораба бяха оставили някои системи работещи и бяха изключили други. Промените в захранването бяха включили алармената система в трезора, която автоматично беше затворила тежката врата на хранилището и беше накарала заключващото устройство да се завърти върху добре смазаните си лагери. Стоката на бижутерите сега беше в безопасност, защитена добре от евентуални грабители, които можеха да пожелаят да се възползват от паниката, обзела кораба.

Дрю не извади такъв късмет със захранващата система на асансьора. Асансьорът, в който се беше качила тя, когато родителите ѝ бяха наредили да се преоблече, беше спрял на долния етаж и на деветима пияни мъже им бе била необходима цяла вечност да се натоварят вътре. Когато те осъзнаха, че се движат надолу, вместо нагоре, един от тях натисна бутона за отваряне на вратите и те отново се отвориха. Някой беше предложил да оставят Дрю да реши, но един идиот, който изглежда я беше забелязал по-рано през деня, започна да шепне на останалите и да сочи към нея. Някои от тях я погледнаха и се усмихнаха, сякаш им беше неудобно. След това те побутнаха другите да излязат от асансьора, включително и мъжа, който все още твърдеше, че противно на очакванията им асансьорът щял да тръгне нагоре.

Дрю остана отново сама. Тя имаше чувството, че беше прекарала цял час с тези пияници, когато вратите най-после се затвориха и асансьорът отново потегли надолу. Те поне не се бяха оплакали от роклята ѝ!

Внезапно асансьорът спря между етажите. Дрю не можеше да повярва на очите си. Натисна бутоните за долните етажи, след това и тези за горните. Нищо не се случи. Тя забеляза червения аварийен бутон, но не го натисна, защото не ѝ се искаше да бъде малката госпожичка, която се паникьосала само защото асансьорът беше спрял между етажите.

След това светлините в асансьора угаснаха.

Сега тя остана сама, в пълна тишина — нещо, с което момичето беше свикнало — и пълна тъмнина. Тъй като не можеше да чуе нищо, на нея ѝ липсваше каквато и да било информация. А като се прибавеше и това, че не можеше да вижда и да обмисля визуалната информация, това я правеше откъсната от света. Тя обаче не смяташе да се паникьосва. Поне засега. Въпреки това Дрю натисна продължително аварийния бутон с надеждата, че звънецът ще предупреди някого, че един от асансьорите е заседнал. Ако нещо се случеше с нея, това щеше да бъде добър урок за родителите ѝ. Трябваше да я оставят да носи красивата червена рокля, която си беше купила сама с пари, които си беше спечелила сама. Вместо това те я накараха да се преоблече. Те никога нямаше да си простят, ако...

Тогава асансьорът започна да се люлее силно от една страна на друга и тя изкрещя.

Компютърните системи и екраните на мостика все още мигаха като нощните светлини в Лас Вегас. Една голяма кана с кафе се беше разбила на пода и кафявата течност се беше разляла и сега се движеше напред-назад заедно с кораба. Никой от офицерите не обръщаше внимание на това — бяха заети с много по-важни неща. Джулиано и Мерсед даваха инструкции по телефона и сверяваха данните помежду си.

— Повреда в допълнителните системи! — извика един офицер и посочи към екрана със съответните данни. След това бързо посочи към друг екран. — Структурна повреда! Погледнете мониторите!

— Губим захранването по целия кораб — каза Мерсед и свали слушалката. — Къде, по дяволите, са онези от машинното?

— Искам всички екипи за борба с аварийите да заемат местата си — заповяда Джулиано. — Обадете се на бреговата охрана.

В този момент една слаба експлозия в радиорубката разби цялото комуникационно оборудване.

Един от офицерите на мостика погледна към телефонната слушалка в ръката си.

— Не чувам нищо — каза той. — Какво стана?

— Опитай с ниските честоти — подсети го Джулиано.

Мерсед вече правеше точно това.

— Няма сигнал — каза той. — Нямаме комуникации.

Тресенето в балната зала беше спряло. Мебелите вече не се движеха из цялата зала и от тавана вече не падаха предмети. Паниката обаче все още не беше утихнала.

Лиза се опитваше да прояви магията на личността си, но колкото повече се стремеше да придаде увереност на хората, толкова повече те си мислеха, че е станало нещо ужасно.

— Сигурна съм, че това е само учение — каза тя по микрофона на оркестъра. Музикантите вече бяха изчезнали. Със слаба усмивка, тя махаше с ръка на хората, за да привлече вниманието им. — Всичко ще се нормализира след няколко минути.

Повечето от присъстващите в балната зала вече я бяха напуснали. Останалите бяха предимно от тези, които биваха изоставяни при стихийни бедствия — хора с физически или психически отклонения, или хора, които биваха забавяни от чувството си за дълг към онези, които нямаха късмета да бъдат като тях.

Алекс беше твърд привърженик на категорията обществен служител. Ани не можеше да потисне чувството си, че той някак я беше манипулирал. Те се намираха на кораба за рая, на три хиляди мили от куршумите и кръвопролитията, които бяха ежедневие за Отряда за бързо реагиране, в един бляскав кораб върху спокойния океан, но преживяваха този кошмар, и то под тропическото небе. И какво получаваше тя? Това! Алекс търчеше насам-натам в качеството си на служител на обществото полицаи, помагаше на хората да се изправят на крака, проверяваше дали са ранени и отиваше да спасява някои друг, който лежеше върху пода на залата.

— Сигурна съм, че това е само учение — извика отново Лиза над шумотевицата. — Всичко ще се оправи след няколко минути.

— Защо не й вярвам? — попита Ани.

Алекс сви рамене и отговори:

— Досега вечерта беше доста романтична, не мислиш ли?

Още двама офицери нахълтаха на мостика. Те видяха, че там цари хаос и нищо не работи.

— Какво мога да направя, сър? — попита единият.

— Опитай се да установиш връзка с машинното — нареди Джулиано. — И раздай портативни радиостанции на всички от екипажа. И прати някой да намери капитана!

Една от радиостанциите на мостика изписука два пъти.

Джулиано натисна бутона и каза:

— Да?

— Господин Джулиано, изглежда, че „Морска легенда“ не плава много добре — каза един мъжки глас. — Съветвам ви да започнете процедура по евакуацията на пътниците и екипажа.

— Кой се обажда? — попита вторият офицер. Той даде знак на останалите си колеги да прекратят онова, с което бяха заети, и да чуят странния разговор.

— Човек, когото трябва да започнете да слушате — каза Гайгер. — Искам незабавно да дадете знак за евакуация. Нямате много време.

— Не мога да издам заповед за евакуация — тросна се в отговор Джулиано. — Капитанът е единственият на борда, който има право да...

— Капитанът е мъртъв, господин Джулиано, което означава, че сега вие отговаряте за хората на този кораб.

Всички офицери замръзнаха на местата си при тези думи.

Гайгер продължи да говори:

— Не си губете времето да търсите бреговата охрана или да се опитвате да подадете SOS. Прекъснал съм всички комуникационни системи.

— Чакайте! — каза Джулиано. — Вие не разбирате... аз не мога да направя това! Морските правилници казват, че...

— Господин Джулиано, вие командвате този кораб — прекъсна го Гайгер. — Единствено вие имате право да решавате! Но аз ще ви улесня при вземането на решението. — Последва кратка пауза, през която по високоговорителя се чу тракането на клавиши. След това гласът се обади отново: — Бих искал да хвърлите един поглед на екрана на противопожарната система.

Джулиано и Мерсед отидоха до указания екран.

— Погледнете към лявата страна на палуба Б, сектор 212 на вашия екран.

— Какво си мислите, че правим? — попита Джулиано, опитвайки се да спечели време.

Офицерите на мостика нямаше как да видят димната граната, която се взриви зад решетката на климатичната инсталация в коридора от лявата страна на палуба Б. Експлозията беше слаба и не причини физически разрушения, но голямото количество гъст, черен дим беше издухано от вентилаторите в коридора и мигновено задейства детекторите за дим.

Сектор 212 на екрана на противопожарната система на мостика светна в червено.

— Оп-па! — каза закачливо гласът на Гайгер по високоговорителя. — Видяхте ли какво ме накарахте да направя?

— Добре! — помоли се отчаяно Джулиано. — Чакайте малко! Чакайте малко!

— А сега обърнете внимание на предната част на палубата на екипажа, от двете страни на кърмовите двигатели — продължи гласът, който сякаш всеки момент щеше да се разсмее. След това поясни — Сектори 111, 341, 535, 299...

По коридорите на палубата на екипажа започнаха да се взривяват димни гранати, които изпълниха с тежък дим цялото пространство.

На противопожарния екран светнаха съответните лампички. С разпространяването на дима в други сектори, противопожарните аларми се включиха и на екрана светнаха още червени лампички. Принтерите затракаха и забълваха доклади за състоянието на противопожарната система. Офицерите на мостика имаха чувството, че са застанали върху купчина дърва и някой хвърля запалени клечки по нея.

Джулиано се огледа диво и си въобрази, че надушва дим.

— Господи... — беше единственото нещо, което се сети да каже.

Гласът отново прозвуча по високоговорителя, но този път беше изпълнен със злорадство и заплаха:

— Всички тези пожари се ограничават от противопожарни врати, които контролирам аз и които ще отворя, ако се наложи. Заложил съм взривове по целия кораб и ще ги взривя без колебание.

Мерсед погледна към бутона за евакуационния сигнал и се обърна към Джулиано, забравяйки да снижи гласа си, за да не бъде чуто от човека от другата страна на линията:

— Сър, мисля, че трябва да натиснете бутона за евакуация.

Джулиано отчаяно погледна мигащите светлини на противопожарния екран.

— Това е невъзможно — отговори той с нормалния си глас. — Не мога да евакуирам кораба, докато той се движи.

Гласът по високоговорителя прозвуча отново, този път заповеднически:

— Корабът ще спре точно след три минути. Ще ви дам петнадесет минути за евакуацията. А сега дайте сигнала... или изгорете с кораба.

Джулиано погледна първо към Мерсед, а след това към бутона.

— Сър, аз наистина смятам, че трябва да натиснете бутона — каза настоятелно навигаторът.

Алекс и Ани все още извеждаха хора от балната зала и помагаха на онези, които все още бяха в шок, когато чуха седем къси, пронизителни изсвирвания, последвани от едно дълго.

Гласът на Джулиано прозвуча по интеркома:

— Моля всички пътници и членовете на екипажа да се отправят към главната палуба. Това не е учение. „Морска легенда“ ще бъде евакуиран незабавно.

Ани погледна вбесена Алекс. Това наистина беше прекалено.

Той не харесваше начина, по който тя продължаваше да го гледа, сякаш той имаше нещо общо с цялата тази работа, но само сви рамене.

Гласът на Джулиано отново прозвуча по високоговорителите:

— Това не е учение. Моля, запазете спокойствие. — Доста отдавна никой от пътниците не се беше чувствал спокоен. — Екипажът ще помогне на пътниците да се качат в спасителните лодки. Всички членове на екипажа и всички пътници трябва незабавно да напуснат кораба. Не се връщайте в каютите си. Оставете вещите си и незабавно се отправете към...

Ани погледна отново към Алекс. Тя просто не можеше да повярва на ушите си! Едва успя да изрече:

— Да напуснем кораба?

Офицерите и екипажът минаха през целия кораб, като чукаха по вратите на каютите, оглеждаха салоните, подканваха пътниците да оставят вещите си и да защитят живота си, като незабавно се отправят към главната палуба. Алармените звънци не преставаха да звънят, а по интеркома се повтаряше постоянно съобщението за евакуацията.

Пътниците се събраха на главната палуба под светлината на прожектори. Те гледаха уплашено черната вода край кораба. Океанът беше спокоен, но никъде не се виждаше дори една светлинка, която да показва присъствието на суша или кораб. Наоколо беше тъмно и нямаше никого, освен тях. Пълните с пътници спасителни лодки бяха спуснати във водата. Членовете на екипажа надуваха гумени салове от металните барабани на палубата и ги хвърляха през борда. Други спускаха въжени стълби от различните палуби по бордовете на кораба. Офицери уверяваха пътниците, че в лодките ще има място за всички и че въжетата и саловите са просто допълнителни предпазни мерки.

Деби и Харви вървяха забързано по един дълъг коридор. Те срещнаха двадесетина души при една затворена противопожарна врата. В групичката бяха Лиза сестрите Фишър, младоженците Исабел и Алехандро, възрастната двойка, която седеше до тях на вечеря.

— Какъв е проблемът? — попита солистката на оркестъра, която се казваше Шери Силвър. След това добави жално: — Трябва да изляза оттук.

— Вратата не иска да се отвори — обясни Алехандро, който не беше изгубил присъствие на духа.

— Знам един пряк път — каза внезапно Лиза, която беше пълна с идеи както винаги. — Всички да се хванат за ръка с човека пред тях и зад тях.

— Млъквай, Лиза — срязва я Шери. — Просто ни покажи пътя!

Те последваха Лиза по един друг коридор и завиха зад ъгъла. На около шест метра пред себе си видяха друга врата, която бавно се затваряше. Франк се затича към нея.

Стигна навреме до вратата и тъкмо щеше да пхне ръката си, когато размисли. Противопожарната врата се затвори плътно и Франк не успя да я отвори колкото и да опитваше. Сега групата беше затворена в пространството между няколко противопожарни врати, които не искаха да се отворят.

— О, господи! — едва успя да каже Деби. — Ние сме в капан!

— Имам нужда от една цигара, Франк — каза Констанс с треперещ глас. — Наистина имам нужда от цигара.

Тънък слой дим висеше във въздуха, когато Ани и Алекс тръгнаха с останалите пътници към главната палуба.

— Алекс, това не може да се случва — повтаряше Ани. — В брошурата пишеше, че на кораба има хиляда противопожарни пръскача, които изпускат специален газ, който...

Алекс застина на мястото си, тъй като думите ѝ го подсетиха за нещо. Той подуши въздуха.

— Сяра — каза той. — Усещаш ли? Мирише на сяра.

— И какво от това? — попита Ани. Тя почти можеше да види как мислите хвърчат из съзнанието му.

Алекс тръгна по друг коридор, който водеше в посока, различна от тази, в която се бяха отпавили пътниците.

— Искам да проверя това — каза той. — Ще се отбием за малко. Мисля, че нещо не е наред...

— Да, точно така! — срязва го Ани. — Ние напускаме кораба посред нощ. Хайде, Алекс...

— Обещавам, че ще се върна веднага, Ани. Ти върви с екипажа. Няма да се бавя много.

Застанала сама в металната кутия на асансьора, Дрю потърси с ръце копчетата и натисна всяко от тях по няколко пъти. Тя си спомняше, че червеният алармен бутон е по-голям от останалите. Беше го мерила и вече го беше натиснала поне двадесет пъти.

Момичето се беше успокоило след паниката, която го беше обзела при люлеенето на асансьора. По време на люлеенето тя беше очаквала, че всеки момент кабината ще се откъсне и ще полети надолу

към шахтата. Сега обаче люлеенето беше престанало и тя отново се владееше, поне засега. Дрю не беше страхливо момиче. Това беше единственото хубаво нещо на недъга ѝ — глухотата ѝ я беше научила да се оправя сама още в ранното ѝ детство. Често усещаше, че вътрешно е много по-силна от много други хора. Разбира се, точно сега тя нямаше никакъв избор. Трябваше да бъде силна и толкова.

Тъй като не изпитваше страх от затворени пространства или от тъмнината, можеше да концентрира мислите си върху чисто практически проблеми, като например как да се измъкне от асансьора. Мислите ѝ обаче бяха ограничени от познанията ѝ. Тя се намираше в един повреден асансьор. Рано или късно някой щеше да забележи или да чуе алармения звънец. На нея изобщо не ѝ хрумна, че проблемът може да не е само в асансьора и че звукът на алармения звънец, на който толкова много разчиташе, се беше изгубил между множеството подобни звуци.

Продължи да опипва методично в тъмнината, като си мислеше мрачно, че вече знае какво е човек да бъде глух и сляп и се опитваше да загаси пламъчетата на паниката, като ги заливаше със студената вода на здравия разум.

И всичко това се случваше само защото глупавите ѝ родители не ѝ позволиха да носи глупавата червена рокля!

Селест и Рупърт отказваха да се качат в спасителните лодки.

— Не можем да открием дъщеря си — обясни Рупърт на един млад офицер. — Тя не беше в каютата ни. Ние сме в 8127.

— Това е на палуба Б. Тя вече е евакуирана — отговори офицерът. — Няма за какво да се тревожите...

— Но тя е глуха — обясни му Селест. — Няма ли начин да...

— Сигурно сме я прибрали — увери ги офицерът. — Аз лично проверих тази палуба. Тя е в добри ръце. А сега трябва да отидете на главната палуба и да се качите в лодките, ако искате да я настигнете.

Офицерът ги подкара по коридора към вратите, които водеха към главната палуба. Той ги прекара покрай една редица асансьори. Над вратата на единия от тях мигаше червена светлина. Всички противопожарни аларми на кораба виеха оглушително.

Мерсед беше останал сам на мостика и все още се опитваше да освободи управлението на кораба от автопилота. Той знаеше, че това не е по неговите сили, но все пак упорстваше и продължаваше да набира инструкции към компютъра. Те или не биваха взети под внимание, или просто биваха отказвани. Той направи няколко нови промени и опита отново. След това внезапно се оказа, че постига някакъв напредък — докато компютърът не спря да приема инструкциите му.

— По дяволите! — каза навигаторът. — Той ни е блокирал!

В този момент вратата зад него се отвори рязко. Мерсед се сви на стола си.

— Не ме убивай! — помоли се той. След това хвърли един поглед през рамо и с облекчение видя, че влезлият на мостика беше Алекс. — Качвайте се в лодките, сър! Тук само ще ни пречите!

— Спокойно, аз съм полицай — отвърна Алекс. — Искях само да проверя нещо.

— Какъв сте?

На Алекс му бяха необходими само няколко секунди, за да огледа екрана на противопожарната система с множеството мигащи червени лампички върху него.

— Тези пожари потвърдени ли са? — попита той.

— Ние пълним спасителните лодки! — каза Мерсед. — Какво друго потвърждение искате?

Двамата погледнаха през прозорците и видяха малките навигационни светлини на някои от спасителните лодки, които вече се бяха отдалечили от спрелия кораб.

Под тях, дълбоко в утробата на кораба, в единствената все още заета каюта, Гайгер провери температурата на водата в полупразната вана. Доволен от проверката, той изпразни пиявиците в нея. След това ги погледна нежно и им каза на висок глас:

— Съжалявам, че не мога да ви взема всичките с мен. Но скоро ще имате възможност да си тръгнете сами.

Под светлината на прожекторите на главната палуба корабният фотограф снимаше как се спускат спасителните лодки.

— Спуснете номер седем! — заповяда Джулиано.

Електрическите лебедки започнаха да спускат лодката край борда на кораба и след една минута килът ѝ се удари във водата.

Хората в лодката откачиха свързващите я с лебедката въжета, запалиха двигателя и се отдалечиха.

— Движение! — извика Джулиано. — Последната лодка, всички да се качват веднага!

Последните пътници се качиха в лодката, с изключение на Ани. Тя беше решила да чака Алекс независимо какво щеше да се случи. Родителите на Дрю, които изглеждаха много разтревожени, също не се качиха в лодката.

— Ани — каза Селест и се вкопчи в нея. — Дрю не беше в каютата.

— Претърсихме навсякъде — допълни Рупърт.

— Не можем да тръгнем без нея! — каза Селест.

Ани все още се оглеждаше за Алекс.

— Сигурно се е качила на друга спасителна лодка.

— Хайде, да тръгваме! — подкани ги Джулиано.

За свое огромно облекчение Ани видя Алекс да тича към тях.

— Алекс! — извика тя. — Побързай, това е последната лодка!

Селест се обърна към Алекс.

— Да си забелязал Дрю?

Алекс не отговори; вместо това той се обърна към Джулиано:

— Преброихте ли пътниците?

— Сър, трябва да се качите в тази лодка! — настоя Джулиано. — Аз нося отговорност за пътниците на този кораб!

— Таблото ви е почервенияло от дима от серни гранати — информира го Алекс. — Половината от тези пожари не съществуват. Какво става, по дяволите?

Джулиано му разказа набързо всичко, което знаеше. Само две неща от разказа му имаха съществено значение. Първото беше, че катастрофата не се дължеше на серия от механични повреди и случайни съвпадения, а на действията на някакъв луд, който пътуваше на кораба. Второто беше, че те трябваше да се състезават с времето, тъй като им бяха дадени петнадесет минути да евакуират кораба.

— Не ни остава много време! — каза Джулиано и погледна часовника си. — Не знам на какво е способен този човек. Трябва незабавно да напуснем тази лодка!

Понесъл празните си чанти, Гайгер излезе от каютата си и тръгна по пустите коридори. Когато стигна до залата, в която се намираше трезорът, той насочи преносимия си компютър към масивната врата на трезора. С показалеца си набра поредица от команди, след изпълнението на които заключващият механизъм изщрака. Тежката врата се отвори автоматично. Гайгер знаеше, че трезорът разполага със собствена хранваща система, която действа автономно от тази на кораба.

Той погледна вътре и видя кръстосващи се светлинни лъчи. Ако пресечеше някой от тях, това щеше да включи множество алармени звънци, които щяха да увеличат нивото на шума малко повече в сравнение с онова, което вече се чуваше. Той знаеше, че вътре има и невидими инфрачервени лъчи, които имаха същата функция, както и двигателни и топлинни сензори. Но единственото, което можеха да направят те, беше да включат редица мигащи лампички върху няколко отдалечени конзоли. Всичко това вече нямаше никакво значение. Той влезе в трезора и всички алармени системи се включиха.

Пронизително изпискване откъм компютъра го накара да погледне миниатюрния екран. На него пишеше: „ЕВАКУАЦИОННАТА ПРОГРАМА ИЗПЪЛНЕНА“.

Той им беше дал петнадесет минути и не смяташе да им отпуска повече време. Ако тъпите копелета не бяха разкарали дебелиите си задници от кораба, последствията си оставаха само за тяхна сметка. Той натисна един бутон и екранът се изчисти. Миг по-късно на него се появи следното съобщение: „НАЧАЛО НА ПРОГРАМА СТЕНА КОНВОЙ. ПОТВЪРЖДЕНИЕ“.

Гайгер въведе искания код. Екранът премигна и на него се появи ново съобщение: „СИГУРЕН ЛИ СТЕ?“.

Той отново въведе необходимия код. Програмата се задейства. След няколко секунди екранът премигна отново и на него се появи съобщение: „БЛАГОДАРЯ, КАПИТАНЕ. ПРОГРАМАТА ЗАКЛЮЧЕНА И ОБЕЗОПАСЕНА“.

Далеч под него, в изоставеното машинно помещение на кораба, големият дизелов двигател се запали с рев.

Гайгер усети вибрациите от двигателите.

— Тръгваме си — каза доволен той.

На главната палуба родителите на Дрю се оставиха да бъдат убедени от Джулиано да се качат в лодката. Алекс молеше Ани да се качи. Тя се държеше здраво за него, докато стъпваше в лодката, за да го вземе със себе си. Лодката се залюля леко на въжетата. Пътниците чуваха, но не виждаха водата под себе си.

Тъкмо когато Ани щеше да стъпи в лодката, корабът тръгна напред и спасителната лодка започна да пада свободно към водата. Ани остана с един крак прекрачила борда на кораба. Алекс я сграбчи здраво и я задържа да не падне. За миг те се олюляха на ръба на парапета, където допреди малко се беше намирала лодката. Джулиано сграбчи ръката на Алекс и двамата заедно издърпаха Ани обратно на палубата. Ани погледна Алекс в очите. Сега тя знаеше, че той е готов да направи това за нея — да падне зад борда, докато се опитва да я спаси. Но миг по-късно прекрасното усещане изчезна, когато тя осъзна, че Алекс, със своя манталитет на полицаи от специалния отряд, вероятно би направил същото за всеки друг, дори и за най-заклетия си враг. Той не беше направил нищо специално за нея!

Спасителната лодка падна на около половината път до водата. Пътниците се бяха вкопчили един в друг и в седалките и бяха успели да се задържат в лодката.

Алекс изтича до офицера, който държеше дистанционното управление на лебедката.

— Вдигни ги! — каза той.

Корабът набираше скорост. Наведени през парапета, стоящите на главната палуба можеха да чуят виковете и писъците на пътниците в лодката, както и да забележат в тъмнината, че тя беше започнала да се люлее на въжетата и да се удря в борда. Това караше пътниците в лодката да викат още по-силно за помощ.

Селест погледна тънките въжета, на които висеше спасителната лодка.

— Ще се скъсат! — извика тя.

— Вдигнете ни! — изкрещя един от членовете на екипажа, който се намираше в лодката, към стоящите на палубата.

— Не мога! — изкрещя в отговор офицерът при дистанционното.
— Лебедката заяде!

Докато пътниците в лодката бяха стояли по местата си, тя беше успяла да запази равновесие. Но сега хората откъм страната на кораба се отдръпваха от страх да не бъдат ударени и това караше лодката да се наклонява настрани към океана и неколцина пътници едва не паднаха във водата. Те се уловиха, за каквото можаха, разкрещяха се и започнаха да удрят другите, които пък не виждаха смисъла в това да бъдат смазани срещу корпуса на кораба. От непрестанните им движения и боричкания лодката се клатушкеше от една страна на друга и се блъскаше в борда на кораба.

Надвесен над перилата, Алекс виждаше, че е въпрос само на време, преди повечето от хората в лодката да се изсипят във водата до движещия се бързо кораб. А когато се озовяха във водата, несъмнено щяха да бъдат завлечени под кила.

— Трябва да спрете кораба — обърна се той към Джулиано.

— Не мога да го контролирам — отвърна офицерът.

— Въжетата няма да издържат — каза Алекс. — Трябва да ги измъкнем оттам.

— Не се месете! — тросна се в отговор Джулиано, който не можеше да търпи един пътник да му казва какво да прави.

Алекс не му обърна никакво внимание. Той мислеше за много по-важни неща — като например как да слезе при хората в спасителната лодка, преди те да си навлекат по-сериозни неприятности. Той тръгна по палубата и след малко намери една въжена стълба, която висеше през борда, вързана за парапета на палубата. Алекс я развърза, без да я изтегля, и я премести, докато тя не се озова в близост до спасителната лодка. След това я завърза отново за парапета.

Джулиано, останалите офицери и екипажът бяха твърде заети в опитите си да поправят лебедката и не забелязаха какво прави той — докато Алекс не прескочи парапета и не тръгна надолу по въжената стълба.

Джулиано изтича до стълбата и се втренчи ужасен надолу.

— Какво прави той, по дяволите? — попита отвратен той.

— Каза, че няма да се бави много — отговори му спокойно Ани, сякаш Алекс беше отишъл до магазина да си купи няколко бири.

Пътниците в лодката сграбчиха края на въжената стълба.

— Не мърдайте! — предупреди ги Алекс, докато слизаше надолу колкото можеше по-бързо.

— Те трябва да ни изтеглят горе! — извика един мъж. В гласа му се долавяше истерия.

— Запазете спокойствие — посъветва ги Алекс. — Разпределете теглото си така, че да балансирате лодката. Ще ви изведе горе един по един.

Думите му за запазването на спокойствие сигурно щяха да прозвучат по-убедително, ако въжената стълба не се люлееше по борда също като спасителната лодка и не удряше тялото на Алекс в корпуса. Първите два пъти той успя да се задържи на една ръка разстояние от стоманения корпус, защото не беше стигнал твърде далеч по стълбата и не се удари твърде силно. Но когато слезе по-надолу, усети как се залюлява встрани от борда и над тъмната маса на океана под себе си. Когато започна да описва дъга обратно към борда, видя корпуса и се хвана здраво за стълбата, стегнал тялото си за сблъсъка. Вместо да го удари леко, корабът сякаш искаше да го смаже.

Силата на удара отхвърли краката му от стъпалото, на което бяха, и го остави да виси само на ръце, като кокалчетата на пръстите му се опираха в корпуса на кораба. Гладката повърхност на борда не нараняваше кокалчетата му, но ударът го беше оставил почти без въздух. Алекс знаеше, че трябваше да стигне до спасителната лодка преди следващото залюляване.

Той успя да върне краката си върху стъпалата и отново тръгна надолу колкото можеше по-бързо. Беше само на няколко метра от лодката, когато Селест внезапно загуби самообладание. Тя скочи от мястото си и се опита да улови края на въжената стълба.

— Тя е още там! — изкрещя жената. — Знам, че Дрю е още на този кораб!

— Какво правиш, Селест? — каза Рупърт, опитвайки се отчаяно да я върне на мястото ѝ. — Върни се!

Алекс видя, че долу става нещо.

— Не мърдайте! — извика той към Селест. — Въжето може да се скъса!

Тя обаче не смяташе да позволи да бъде спряна. По пътя си към кърмата прескачаше седалки и пътници, като избягваше протегнатите да я спрат ръце и караше лодката да се люлее на всички страни. Тя се метна на въжената стълба и се опита да изхвърли Алекс, за да може да се изкатери нагоре. Останалите пътници бяха обезпокоени и започнаха да се местят при кърмата на лодката, без да обръщат внимание на предупрежденията на Алекс за въжето.

Само за миг въжето се плъзна с два метра надолу и наклони кърмата на лодката надолу. Алекс сграбчи Селест и двамата останаха заедно да висят на въжената стълба. Пътниците в лодката се хванаха кой за каквото можеше, но двама от тях — мъж и жена — се бяха изправили при кърмата и бяха изхвърлени зад борда. Те изчезнаха в тъмнината и писъците им постепенно заглъхнаха, за да изчезнат завинаги в нощните води на пълното с акули Карибско море.

Смъртта им накара останалите да се усмирят. Сега те гледаха обвинително Селест, докато Алекс ѝ помагаше да слезе от стълбата в лодката. Тя поне беше млъкнала и правеше каквото ѝ бъдеше наредено. Сега всички в лодката имаха за какво да мислят, тъй като тя се беше наклонила надолу при кърмата и встрани към морето, като едновременно с това се блъскаше в корпуса на кораба. Нито един увеселителен парк не беше измислил подобно преживяване!

Алекс нямаше представа какво беше накарало въжето да се плъзне надолу, нито пък защо то се беше плъзнало само толкова, а не повече. Той остана на стълбата и огледа стоманените нишки на въжето. Те бяха доста протъркани по цялата дължина, която успя да проследи. Погледна нагоре към хората, които го гледаха откъм палубата, и различи фигурите на Ани и Джулиано.

— Този кабел няма да издържи — каза той, като се стараеше да говори колкото се може по-спокойно. Последното нещо, което му трябваше сега, беше да паникьоса хората в лодката и те да се размърдат отново. Това щеше да ги изпрати всичките във водата. — Трябва ми друго въже. — Той се опита да каже това, сякаш искаше още една чаша кафе.

Джулиано му даде знак, че може да му намери друго въже, и отиде да го вземе заедно с още няколко души от екипажа. Ани остана до парапета, като гледаше надолу към Алекс, който отново се беше залюлял към морето, преди да се върне обратно към корпуса за

пореден път. Докато описваше обратната дъга, Алекс се оказа между лодката и корпуса на кораба. Когато лодката се удареше в борда, щеше да остане по средата и да бъде премазан. Ани забеляза, че той гледа на другата страна и не виждаше каква опасност го грози.

— Алекс! — изкрещя тя с всички сили.

Той чу предупреждението и се напрегна в очакване на опасността. Забеляза какво го грози точно навреме и се отблъсна с крака от кърмата на засилилата се към кораба лодка. Тежката лодка, която се движеше по-бързо от него, го подмина и се удари в стоманения корпус на кораба. Алекс погледна нагоре към Ани и направи знака на победата. След това той също се удари в борда на кораба.

Нито той, нито лодката щяха да издържат дълго на това. Членовете на екипажа обаче вече бяха успели да намерят ново стоманено въже и го спускаха надолу към люлеещата се спасителна лодка.

— Хванете въжето! — извика Алекс на пътниците.

Не трябваше да го казва! Неколцина от пътниците се изправиха едновременно, за да изпълнят командата му, и едва не преобърнаха лодката. Един мъж успя да хване въжето и го задържа. Алекс разпозна в него корабния фотограф, който неуморно се бе опитвал да ги накара да се снимат с Ани и който се бе оказал кръстен с необичайното име Данте, вероятно на името на великия италиански поет. За миг всичко изглеждаше добре. Но тогава движението на лодката накара Данте да загуби равновесие. За негово щастие той се бе вкопчил здраво във въжето. Лодката се наклони встрани към водата. Данте беше изхвърлен зад борда — или поне долната половина на тялото му. Главата и раменете му все още се намираха в лодката и той не изпускаше въжето.

— Алекс, той ще падне! — извика Ани.

Алекс сам беше стигнал до същото заключение. Той се отблъсна от въжената стълба и се приземи в спасителната лодка.

— О, господи! — извика Ани. Тя не беше искала Алекс да направи точно това.

Пълзейки по пода на лодката, Алекс се опита да не наруши равновесието ѝ. Той сграбчи Данте за китките и го задържа увиснал над океана. За това беше необходима цялата му сила.

— Дръж се! — изръмжа Алекс повече на себе си, отколкото на фотографа.

Няколко пътника се размърдаха и лодката се наклони още повече.

— Ще паднем! — изкрещя някой.

— Никой да не мърда! — изрева с най-страшния си полицейски глас Алекс.

След това той много бавно се опита да издърпа Данте през борда и да го върне в лодката.

Докато гледаше надолу, Ани осъзна, че това караше лодката да се накланя леко настрани. Тя трескаво се огледа за нещо, което можеше да помогне, и забеляза един метален трап, прикрепен в борда на кораба под лодката. Досега тъмнината ѝ беше попречила да го забележи. Ако лодката бъдеше вдигната, може би щяха да успеят да спуснат трапа, Ани се опита да обясни това на старшия офицер.

Джулиано беше зает да връзва въжето.

— Помогнете ѝ! — нареди той на другите офицери.

Тя им каза само няколко думи и те изтичаха да опънат дванадесетметровия трап от борда на кораба. Алекс успя да вкара Данте в лодката и едва не падна в океана, когато пътниците решиха да надникнат през борда, за да видят как се разпъва трапът под тях. Алекс ги накара да се върнат по местата си и да стоят неподвижно, докато той заменяше изтърканото въже с новото. Когато въжето беше закрепено здраво, той даде знак на хората на главната палуба да спуснат бавно лодката върху трапа.

— Един по един! — изкрещя Алекс, когато пътниците в спасителната лодка се втурнаха към относителната безопасност на кораба.

Асансьорът, в който беше заседнала Дрю, имаше метален парапет на около метър и двадесет сантиметра над пода. С изключение на парапета, стените му бяха гладки и всеки път, когато тя се опиташе да се покатери на парапета, усилията ѝ се оказваха безплодни, тъй като не можеше да намери опора за пръстите си и падаше обратно на пода. Нетърпелива по характер и раздразнителна, когато нещата не се нареждаха така, както тя искаше, в тъмнината и самотата на асансьора Дрю се превърна в нов човек. Тя търпеливо се опитваше да се качи на парапета — отново и отново — без да тропа с крак или да ругае, когато паднеше на пода. Въпреки че не знаеше какво щеше да направи, ако успееше да се качи на парапета, за нея беше по-важно да създава работа на тялото и мозъка си, отколкото да мисли уплашено за проблема си.

Тя сложи едното си коляно на парапета и натисна с ръце двете стени в задния ъгъл, за да се задържи изправена, докато успя да постави и другото си коляно върху парапета. Сега проблемът беше да се изправи, без да падне на пода. Тя натисна с ръце в противоположни посоки и бавно се изправи на един крак, а след това стана и с другия. Когато най-накрая застана права върху парапета, тя успя да се подпре с едната си ръка в тавана, за да не падне.

Таванът беше само на няколко сантиметра над главата ѝ. Тя се увери, че петите ѝ са стъпили здраво върху парапета, и опипа тавана за врата. Беше гледала филми, в които героите винаги успяваха да се измъкнат от асансьорите по този начин. Дрю нямаше намерение да прави каквото и да било в шахтата на асансьора — самата мисъл за това я караше да трепери. Тя просто искаше да изпита облекчение от това, че вече не е затворена в стоманената кутия.

Отварянето на вратата в тавана щеше да ѝ отвори прозорец към света, въпреки че той щеше да се ограничава с изглед към шахтата на асансьора.

Пръстите ѝ напипаха някакъв правоъгълник с размери горе-долу метър на шестдесет сантиметра. Когато тя го натисна, правоъгълникът поддаде. Тя си помисли, че най-накрая късметът ѝ се усмихваше. Ако вратата се намираше в средата на тавана, тя никога не би успяла да я достигне, но за нейно щастие тя се намираше откъм стената на асансьора, където тя беше успяла да се покатери. Момичето бутна нагоре и встрани и успя да отмести вратата. Преди да успее да види нещо, тя усети полъх на студен, солен въздух, който в този момент ѝ се стори по-сладък от аромата на диви цветя.

Дрю погледна нагоре в шахтата на асансьора и видя остъкления ѝ покрив. Около затворените врати на асансьора на различните етажи се виждаха светли правоъгълници. Тя се изненада малко, когато забеляза, че нито един от останалите асансьори не се движеше. Не беше очаквала това. Но както изглеждаше, всички останали асансьори се намираха под нейното ниво. Може би всичките се бяха повредили, което обясняваше защо толкова дълго никой не беше дошъл да я спаси. Все още не се сещаше, че проблемът може да не се ограничава до асансьорите. Ако знаеше, че всички пътници вече бяха напуснали кораба, сигурно щеше да полудее.

Не можеше да остане на парапета твърде дълго, но въпреки това не ѝ се искаше да скочи обратно на пода, след като вече беше отворила вратата към изхода. Хрумна ѝ идея. Трябваше да се опита да се качи на покрива на асансьора. Когато дойде да я спасят, щяха да я намерят да седи на покрива, вместо да се прави на беззащитна жена, заседнала в кабината. Идеята ѝ се стори много добра.

За да се качи на покрива, щеше да се нуждае от едно-единствено голямо усилие, което можеше да се окаже сполучливо, но можеше и да не успее и тогава тя отново щеше да се озове по гръб на пода. Струваше си да опита. Дрю сложи ръце от двете страни на отвора и сви колене колкото можеше. След това изправи рязко тялото си и подскочи нагоре. Инерцията я изведе достатъчно високо в отвора и тя успя да се отблъсне с ръце и лакти. Тя обаче все още се намираше до кръста в асансьора и не беше сигурна, че имаше достатъчно сила, за да се изтегли на покрива. Ако беше помислила за това, сигурно щеше да бъде уверена, че силите ще ѝ стигнат. Сега обаче не му беше времето да мисли. Започна да се мъчи да се качи на покрива, като риташе в празното пространство под себе си. Най-после момичето успя да

сложи дясното си бедро на покрива, след което успя да изтегли и цялото си тяло, така че вече седеше на покрива и клатеше крака в отвора. Сега вече можеха да дойдат да я спасят! Тя беше готова и ги чакаше!

Дрю се сети за роклята си, новата ѝ рокля, която родителите ѝ мразеха и за която тя беше платила със собствените си пари... Роклята беше съсипана! Покривът беше покрит с най-различни масла и смазки, да не говорим за праха. Тя беше чула как платът се къса на няколко пъти, докато беше опитвала да се качи на покрива. Защо родителите ѝ бяха такива? Другите деца имаха родители, които бяха нормални хора и се държаха човешки с тях. Всичко това ставаше по тяхна вина, а не по нейна.

Дрю се изправи и се опита да различи нещо в шахтата. Успя да види основния поддържащ кабел за всеки асансьор високо над себе си. Не можеше да става и дума да се опитва да се изкачи по кабела, който поддържаше нейния асансьор. Онова, което трябваше да направи, бе да се плъзне надолу по кабела на асансьора до нейния. Виждаше този кабел на около шест метра над главата си. На нейното ниво беше твърде тъмно и тя можеше само да се досеща къде се намираше кабелът.

Опипа ръба на покрива с крака и го намери на една крачка от мястото, на което стоеше в момента. Оттам започваше пропастта. Само ако можеше да види...

Асансьорите бяха малки. Ако се съдеше по разстоянието до кабела на нейния асансьор, невидимият кабел едва ли се намираше на повече от тридесет сантиметра от ръба на нейния асансьор. Тя се втренчи в тъмнината, опивайки се да го види, за миг си помисли, че успя да го забележи. Но може би се лъжеше. Застанала на невидимия ръб на покрива на асансьора си, Дрю погледна нагоре към кабела на средния асансьор и го проследи надолу с поглед. Когато той изчезна в тъмнината, очите ѝ прокараха една въображаема линия надолу. Момичето протегна двете си ръце пред тялото си и скочи от покрива на асансьора си в празната шахта.

Джулиано и Мерсед се бяха втренчили в екрана на радара си.

— Отначало го помислих за гъста мъгла — каза навигаторът, — но то не се движи.

— О, мамка му! — каза Джулиано, които най-после успя да се сети какво се виждаше на екрана. — Свети Мартин! — Той огледа хоризонта с бинокъла за нощно виждане, за да открие острова, но не успя да забележи нищо.

— Сигурно иска да спре на някое пристанище на острова — каза Мерсед.

— Какъв е пеленгът?

— Пълен на югоизток, едно-шест-пет — отговори навигаторът. — Мислиш ли, че това е пристанище.

— Не — отвърна Джулиано. — Насочваме се към скалите.

— Скалите ли? Той иска да ни блъсне.

— Колко остава до сблъсъка? — попита някои зад тях.

Те се обърнаха рязко и видяха Алекс.

— Върнете се при останалите пътници — заповяда Джулиано. — Ще ви преместим на безопасна палуба.

— Колко остава? — повтори въпроса си Алекс.

Джулиано се изправи и започна:

— Аз съм първият офицер на този кораб и отговарям за пътниците, а вие сте...

— Аз съм ченге и мога да помогна — прекъсна го Алекс. — Ако не можете да управлявате автопилота, това означава, че вероятно има твърда връзка с машинното отделение.

Джулиано продължи да го гледа втренчено, след което отговори:

— Той го управлява дистанционно. Не можете да направите нищо...

— Можем да намерим предавателя — прекъсна го отново Алекс. — Светлинните и димните гранати бяха заложени в климатичната инсталация. Те вероятно не са били по-големи от топки за голф. — Той млъкна за малко. — Знам кой е той — продължи тихо, но уверено Алекс. — Казва се Гайгер. Открийте номера на каютата му. Можем да пипнем това копеле.

— Ние сме невъоръжени — предупреди го Мерсед.

— Точно оттам трябва да започнем — каза Алекс.

— Успокойте се всички! — извика Деби над врявата, която вдигаха паникьосаните пътници в коридорите между затворените врати. — Харви е работил в строителния бизнес. Той ще намери начин да ни измъкне оттук. Нека само да му дадем възможност.

Харви погледна изненадан жена си.

— Много ти благодаря, Деби — каза той леко ядосан.

— Можеш да се справиш, скъпи! — окуражи го тя.

Харви огледа всички повърхности около себе си, като усещаше как всички го гледат в очакване. Те очакваха той да им даде някаква идея. Това не го притесняваше и той знаеше, че Деби се радва, че съпругът ѝ е в центъра на вниманието на всички. Проблемът беше, че той не можеше да се сети за нищо и колкото повече оглеждаше повърхностите под погледите на останалите, толкова по-малко идеи му идваха на ум.

Както обикновено, Деби успя да прочете мислите му.

— Какво ще кажеш за тавана, скъпи? — подсети го тя.

Харви погледна към противопожарната изолация, която се състоеше от плочки, поставени в метални рамки. Нямаше да навреди, ако им хвърлеше един поглед по-отблизо.

— Кой е най-лек? — попита той пътниците. — Някой, който да седне на раменете ми и да отмести плочките. — Погледът му се спря на Шери.

Тя излезе напред доброволно. Докато преминаваше покрай Деби, солистката се подсмихна лукаво и каза:

— Знаеш ли, аз нямам нищо под роклята си.

— Тогава няма да сядаш на врата на Харви! — отсече твърдо Деби и накара съпруга си да се изгърби, за да може Шери да стъпи на гърба му.

Шери свали обувките си и се покатери на гърба на Харви.

— По дяволите! — изпъшка той. — Можеше поне да си свалиш обувките.

— Аз ги свалих — заяви Шери. — Това на гърба ти са коленете ми.

— Имам чувството, че са дървени налъми, които смазват прешлените ми — оплака се Харви. — Имаш доста костеливи колене.

— Не се притеснявай — отвърна обидено Шери, — по-близо от това няма да ти се наложи да ги почувстваш.

Тя се изправи на гърба му и отмести пет от изолационните плочи. В отвора се появиха само кабели, тръби и покрив от плътна стомана над тях. Шери слезе от гърба на Харви.

— Хвърли един поглед, Харви — каза Деби, решила, че очите на експерта можеха да забележат нещо, което бе убягнало на останалите.

— Не мога да си изправя гърба — изпъшка съпругът ѝ. — Никой от вас, мамути такива, няма да ме използва повече за стълба.

— Сега не му е времето да се оплакваш, Харви — каза строго жена му. — Имаме нужда от помощ.

— Оох! — изпъшка той, затворил очи в агония, докато се изправяше. След това погледна към жиците в отвора на тавана. — Аз бях специалист по покривите, а не електротехник.

Знаейки, че нямаше да мине много време, преди по негов адрес да започнат да се сипят обиди и ругатни, Харви тръгна надолу по коридора. Той не знаеше с какво можеше да помогне в тази ситуация. Останалите също не знаеха, но поне можеха да спрат да се заяждат с него. Това тук нямаше нищо общо с работата по покривите.

Харви застина на мястото си. Той отново погледна към вентилатора на климатичната инсталация. Нямаше грешка. От него излизаше голямо кълбо бял дим, който започваше да изпълва коридора. Димът не приличаше на истински, а по-скоро на нещо, което излизаше от консерва, като например изкуствена сметана. Но въпреки това си беше дим и щеше да изпълни коридора. Малко по-надолу в коридора Харви забеляза друго такова кълбо да излиза от някакъв друг вентилатор. След това чу гласовете на другите пътници и разбра, че те също са забелязали дима от някой вентилатор по-близо до тях. Върна се при тях.

Деби го посрещна забързана.

— Вдигай килима, Харви — каза тя. — Ще прокопаем тунел, за да излезем оттук.

Алекс, Джулиано и Мерсед тръгнаха бързо по коридора и спряха пред вратата на една каюта. Алекс даде знак на двамата офицери да застанат от двете страни на вратата, докато самият той остана точно пред нея, хванал приклада на ловджийската пушка, с която беше стрелял по панички. Алекс изкърти вратата само с един ритник.

Насочил напред дулото на пушката, той нахълта в каютата и надникна в банята. И стаята, и банята бяха празни. Един лаптоп компютър беше поставен върху бюрото и изпълняваше някаква програма. Офицерите тъкмо щяха да го последват, когато Алекс вдигна ръка, за да ги спре. Той се заслуша при вратата на вградения в стената шкаф. След това насочи пушката към вратата на шкафа с едната си ръка и я отвори рязко с другата. От шкафа изпадна едно тяло, което падна по лице върху пода на каютата. Стреснат, Алекс за малко не натисна спусъка.

Алекс обърна с крак тялото, което беше овързано с въже. Той извади натъпканата в устата му кърпа и я използва, за да избърше кръвта от лицето. Очите на човека се отвориха.

— Защо всички се опитват да ме убият? — попита плачевно Аштън.

Докато Алекс развързваше стюарда и му помагаше да се изправи на крака, Мерсед се опита да получи достъп до автопилота чрез портативния компютър.

— Не мога да изключа програмата — каза той. — Той е променил проклетите кодове.

Джулиано стоеше до вратата на банята и гледаше с отвращение пиявиците, които плуваха във ваната.

— Господи! Този човек е болен — каза той.

— Правилно — обади се един глас до него.

Алекс се обърна с пушката... но Гайгер го нямаше.

Гласът продължи да говори откъм лаптопа:

— Мислите ли, че щях да направя това, ако все още бях здрав? Ако все още работех за онези неблагоприятни копелета?

Алекс забеляза една миниатюрна камера, която беше включена към компютъра. Той се обърна така, че да бъде видян от обектива, и даде знак на Джулиано, Аштън и Мерсед да напуснат каютата. Не беше нужно да им повтаря.

Обърнат отново към лаптопа, Алекс каза:

— Знам кой си.

— Е, и аз знам кой си ти — отвърна гласът на Гайгер. Той каза това точно в мига, в който беше изсипал и последните диаманти от сейфовете в трезора в чантата си. В продължение на няколко секунди той остана загледан в изображението на Алекс на малкия екран на

миниатюрния си компютър. След това набра поредица от инструкции с показалеца си.

Когато свърши, отново се обърна към Алекс:

— Виждаш ли, Алекс, аз съм конструирал цялата система на автопилота. Моята фирма я продаде на почти всички компании за пътнически превози с кораби по цял свят, но когато се разболях, шефовете ми просто ме уволниха.

Алекс подозираше, че Гайгер е замислил нещо, и безмълвно отстъпваше, като се оглеждаше тревожно около себе си.

— Не можах да се защита — те просто ме изхвърлиха — продължи Гайгер. — Затова сега аз... използвам по-агресивна система за защита.

На екрана на компютъра в ръката на Гайгер се появи поредица от данни. След това на екрана се появи една-единствена дума: „ГОТОВ“.

Алекс все още не можеше да види нищо подозрително в каютата, но беше наострил сетивата си като дива котка.

— Кажи ми, Алекс — каза бавно Гайгер, които се наслаждаваше на момента, — някога да си изпитвал измамното чувство, че си в безопасност?

Очите на Алекс се впиха в екрана на лаптопа. Там се появяваше някакъв надпис от две думи: „СБОГОМ, АЛЕКС“.

Той знаеше, че някъде се включваше устройство, което щеше да задейства бомба, и се хвърли по очи на пода. Компютърът се взриви и се превърна в блестящо огнено кълбо, което обхвана цялата стая и дори излезе в коридора през вратата на каютата.

Когато огънят изчезна, Джулиано, Мерсед и Аштън се втурнаха в каютата през димната завеса и измъкнаха Алекс в коридора. Пламъкът беше опърлил косата на тила му, но с изключение на това Алекс си беше съвсем наред, ако не се броеше това, че не можеше да чува добре.

— Исусе Христе! Ти какво ченге си, бе? — изкрещя му Джулиано, който сега, когато беше видял, че на Алекс му няма нищо, наистина се беше ядосал. — Ще ни избиеш всичките!

— Това беше идея на Гайгер, а не моя — отвърна спокойно Алекс. — Къде е контролната зала на машинното отделение?

— На теб главата не ти увира — отговори Джулиано. — Да се връщаме на мостика. — След това се обърна към Аштън: — Ти иди при пътниците на главната палуба.

Аштън тръгна по коридора.

— Ще спрем кораба и след това ще спрем и Гайгер — каза им Алекс. — Сам ще намеря машинното.

— Господин Мерсед, вървете с него — заповяда Джулиано на навигатора.

— Но, сър, той е ядосан и действа твърде нерационално — възрази нервно Мерсед.

— Вие сте офицер на този кораб — напомни му Джулиано. — Не му позволявайте да докосва нищо.

Мерсед последва неохотно пътника с пушката, който се смяташе за ченге от Лос Анжелис.

Ани зави с одеяло раменете на една възрастна дама, която беше в групата на силно разтревожените пътници, които тя водеше към наблюдателната палуба.

Селест я настигна.

— Ани, те не искат да организират претърсване — каза тя. — Но аз знам, че Дрю не се е качила в лодките. Тя е някъде тук.

Докато Селест говореше, на Ани ѝ се стори, че чува приглушено удряне по нещо.

— Какво е това? — попита тя.

Данте посочи към едно стълбище.

— Идва оттам — каза той.

Ани се отправи към стълбището. Данте, който по някакво чудо се беше възстановил бързо от изтощението си, я последва като преди това провери фотоапарата си. В края на стълбището те спряха и се послушаха, но не чува нищо. След това Ани и Данте заудряха по вратата и зачакаха отговор. От другата страна им отвърнаха по същия начин!

— Има ли някой там? — изкрещя Ани през вратата.

— Заклепени сме тук! — извика в отговор някой и тя разпозна гласа на Франк.

— Измъкнете ни оттук! — изкрещя след него Шери, солистката на оркестъра.

Ани се тревожеше не толкова за тях, колкото за Дрю.

— С вас има ли едно момиче? — попита тя.

— Тук няма никакви момиченца! Само големи жени! — Пауза.
— Ха-ха. Жени с нормални размери! — Този път говорещият беше Харви. — Хайде, измъкнете ни оттук!

— Опитваме се — отговори му Ани.

Двамата с Данте се опитаха да се преборят с вратата, заблъскаха я с рамене, но скоро откриха, че усилията им са напразни.

— През вентилаторите влиза дим — каза с плачевен глас Лиза през стоманената врата.

Ани и Данте се спогледаха безмълвно, осъзнали, че гласовитата Лиза за първи път се държеше твърде мълчаливо.

— Опитайте се да ги блокирате! — изкрещя Данте, като имаше предвид вентилаторите.

Коридорът бързо се изпълваше с дим от няколкото вентилатора. Но с какво да ги блокират? Деби започна да сваля блузата си.

— Какво си мислиш, че правиш, Деб? — попита я сърдито Харви.

— Трябва да блокираме дима — отвърна жена му.

— Не, чакайте! — възрази Констанс. Тя пхна глава в облака, който излизаше от близкия вентилатор, и вдиша дълбоко.

— Констанс, недей! — извика съпругът ѝ.

Исабел не разбираше нищо. Тя бутна Алехандро и му каза:

— Тя диша дим!

— Дръжте се! — долетя до тях гласът на Ани през стоманената врата. — Ще ви измъкнем!

— Как? — поинтересува се Данте. — Какво ще правим?

Ани нямаше и най-малка представа, но беше сигурна, че все щеше да измисли нещо. Тя се огледа и забеляза една щанга в някакъв разбит сандък с пясък, измъкна я и я подаде на Данте.

— Опитай с това — каза му тя.

— Няма да стане — отвърна той.

— Все пак опитай — настоя Ани. — Ще се опитам да намеря нещо друго.

В продължение на две ужасяващи секунди Дрю усещаше как лети в празното пространство, след което се блъсна право в тежкия кабел, които поддържаше съседния на нейния асансьор. Тя се вкопчи здраво с двете си ръце в кабела и го стисна между коленете си. Кабелът беше покрит с дебел пласт смазка и тя усети как бавно започва да се плъзга надолу. Без значение колко здраво го стискаше, кабелът просто преминаваше между ръцете и коленете ѝ. Първоначално тя изпита ужас, но след това осъзна, че ще може да ограничи скоростта на спускането си, като стиска кабела колкото може по-силно. Точно това трябваше да направи.

Спускането сякаш продължи цяла вечност. Най-накрая тя се озова в някакво мазе, за чието съществуване дори не беше подозирала. Какво се беше случило с всички? Къде бяха останалите? Тя реши, че това все пак е по-добре, отколкото асансьорът под нея внезапно да тръгне нагоре и да я изкара през стъкления покрив на шахтата.

Дрю се приземи леко върху покрива на асансьора и отвори вратата. Ако продължаваше така, щеше да се превърне в асансьорен техник! Тя се спусна през отвора и скочи на пода на кабината. Вратите на асансьора бяха почти затворени, но тя все пак успя да се промъкне през пролуката между тях.

Най-после беше свободна!

Дрю потанцува радостно наоколо, но внезапно забеляза, че тази част от кораба не ѝ е позната. Това тук изобщо не приличаше на кораб.

Мястото ѝ напомняше повече на склад на производствено предприятие, въпреки че тя никога не беше виждала истински фирмен склад. Наоколо беше пълно с множество метални палети, сандъци и други неща, които изглеждаха, сякаш бяха оставени тук на съхранение.

Въпреки че беше покрита наполовина със смазка (красивата ѝ рокля беше съсипана и приличаше на парцал, с който човек си бърше ръцете, след като е поправил двигателя на колата си). Дрю трябваше да признае, че не ѝ беше скучно.

Алекс и Мерсед тичаха надолу по стълбището на екипажа и се придвижваха към трюма на кораба. Те нахълтаха през вратата, която водеше към залата за управление на машинното отделение. Помещението приличаше на залата в Центъра за управление на полетите в сградата на НАСА в Хюстън. Навсякъде се виждаха безкрайни редици компютърни конзоли и екрани. Мерсед се настани пред един компютър и започна да въвежда нещо с клавиатурата.

— Кой от тях управлява автопилота? — попита го Алекс.

— Не съм сигурен — отговори навигаторът, зает с онова, което вършеше. — В днешно време компютрите управляват всичко. На нас дори не ни се налага да управляваме повечето от тях. Дори не знам кой за какво е.

Алекс сграбчи един голям гаечен ключ от масата.

— Ами този? — попита той и разби контролния пулт с ключа.

Мерсед включи портативната си радиостанция и заговори бързо в нея:

— Сър, обажда се Мерсед от залата за управление на машинното. Той разбива компютрите!

Алекс разби един компютърен екран и един цифров дисплей.

Втренчен в опустошените уреди, Мерсед продължаваше да говори в радиостанцията си тихо, но настоятелно:

— Обади се, Джулиано! Някой чува ли ме?

— Трябва да има нещо, което да не е свързано с проклетите компютри — каза Алекс, докато размахваше лениво ключа. Пушката беше праметната на ремък през гърба му.

— Има много такива неща — отвърна навигаторът, — но нито едно от тях не ни върши работа.

— Какви са тези превключватели? — поинтересува се Алекс и посочи към тях. Той погледна табелката под тях и прочете на висок глас: — Изпускане на баласта...

— Не пипай там! — изкрещя Мерсед. — Да не искаш да наводниш трюма? С това се отварят вратите на отделенията с баласт. Те не могат да ни помогнат. — Навигаторът посочи към един монитор, на който се виждаше някаква затворена врата. — Гайгер ни е изолирал от машинното. Не можем нито да спрем, нито да управляваме кораба.

— Тогава ще трябва да го забавим — каза Алекс.

— Да го забавим ли? — Мерсед го погледна, сякаш Алекс беше ненормален. — Какво ще направиш, ще изпуснеш въздуха от гумите ли?

— Не — отвърна любезно Алекс. — Ще отворим вратите на отделенията за баласт... точно както каза ти.

Алекс тръгна към превключвателите. Навигаторът скочи от мястото си му препречи пътя.

— За какво говориш? — попита той, опитвайки се отчаяно да спре този мъж, който очевидно не беше с всичкия си.

— Ти каза, че ако отворим вратите, ще наводним трюма на кораба — обясни търпеливо Алекс. — Това би трябвало да забави кораба.

— Не съм казвал такова нещо! — заяви Мерсед. — Ако вътре влезе твърде много вода, всички ще отидем на дъното.

Алекс само му се усмихна.

Мерсед натисна бутона на радиостанцията и заговори отново:

— Мерсед до мостика. Някой...

Алек издърпа предавателя от ръката му и кимна към превключвателите.

— Наводнявай — заповяда той.

Всички жени бяха дали блузите си, а мъжете бяха свалили ризите си, за да блокират с тях вентилаторите. Дрехите бяха помогнали да спрат дима да не навлезе в коридора, в който се намираше групата, но се бяха оказали недостатъчни, за да блокират всички източници.

Деби погледна съпруга си.

— Харви — каза тя, — дай ми панталоните си.

— Панталоните ми ли? — извика той. — Никой друг не си е свалил панталоните!

— Аз свалих моите — възрази Алехандро, чието мускулесто тяло беше останало само по шорти. Повечето от останалите бяха изглеждали по-добре, докато бяха облечени в дрехите си.

— Виж, баща ми беше методистки дякон — обясни Харви. — Просто не мога да си сваля панталоните.

Междувременно Констанс отиде до най-близкия вентилатор и всмукна дълбоко от дима.

— Имаш ли нещо против да го издухаш в друга посока? — попита я остро Лиза, когато Констанс издиша. — Тук хората се опитват да дишат.

Франк натъпка ризата си във вентилатора.

— Все още минава — отбеляза той.

— Панталоните ти, Харви! — повтори настоятелно Деби. — Дай ми проклетите си панталони!

Харви посочи към Шери Силвър и каза:

— Искам да знам защо тя не е свалила нито една дреха.

— Защото отдолу нямам нищо — информира го солистката.

Харви се предаде и свали панталоните си.

Ръката на Мерсед трепереше, докато той натискаше редицата превключватели, под които пишеше: „ТОВАРНИ ВРАТИ ОТВОРЕНИ“.

— Не можеш ли по-бързо? — попита Алекс.

— Никога досега не съм пускал четири милиона литра вода в кораб — възрази навигаторът. — Дай ми една секунда.

Мерсед отвори товарни врати 1 и 2 и два от екраните на редицата монитори показаха как вратите започват да се отварят и водата нахлува в тях.

— Добре, започна се — каза навигаторът. — Трябва да се разкараме отгук.

Алекс хвърли последен поглед на редицата монитори, за да се увери, че водата наистина изпълва товарния отсек. Докато гледаше, той видя, че на единия екран се появява Дрю, излиза от него и се появява на следващия. Алекс осъзна, че момичето няма да чуе шума от нахлуващата вода. Когато забележеше какво става, щеше да бъде твърде късно да се спаси.

— Затвори ги! — изкрещя Алекс. — Веднага!

— Какво? — не повярва на ушите си Мерсед. Той все още не беше забелязал Дрю на екраните. — Нали току-що ми каза да ги отворя? — След това той също забеляза момичето и се втурна към превключвателите. Вратите бавно започнаха да се затварят пред водата.

Все още облечен в смокинга си и метнал през рамо пушката, Алекс се затича надолу по стълбите към мястото, където предполагаше, че се намира товарният отсек. Предположението му се оказа вярно и скоро той се озова между камарите палети. Докато тичаше напред, Алекс чуваше водата да шуми някъде в огромния трюм. Или Дрю трябваше да го забележи, или той да види нея, преди да беше станало твърде късно.

Зави зад някакъв ъгъл и я забеляза недалеч пред себе си. Стоеше неподвижно на мястото си и гледаше огромната водна маса, която се беше устремила към нея. Алекс се хвърли напред и я сграбчи за ръката. След това се опита да надбяга водната вълна. Водата се стовари върху тях точно когато двамата стигнаха до стълбището, но Алекс успя да се хване за някакъв парапет и увисна на него. Когато първата вълна ги удари и отмина, той тръгна нагоре по стълбите, като остави Дрю да върви пред него. Нивото на водата се покачваше бързо. Не беше необходимо Алекс да казва на момичето, че трябва да върви бързо нагоре.

Миниатюрният компютър на Гайгер започна да писука. Той погледна към екрана и видя на него графично изображение на кораба. В дъното се виждаше оцветена в червено област. На екрана мигаше следното съобщение: „НАВОДНЕНИЕ В СЕКТОР 7 С. ПРОМЯНА В ПРОГРАМАТА“.

Гайгер остави торбата с диамантите и въведе някакви данни в компютъра. Екранът го попита: „ИНСТАЛАЦИЯ НА ПРОМЕНЕНАТА ПРОГРАМА?“.

Той въведе още нещо.

Въпреки че вентилаторите бяха натъпкани с дрехи, през тях все още се процеждаше дим. На пътниците в коридора им беше все по-

трудно да дишат. Използваха пространството между дима и стените.

— Писна ми вече — каза Констанс след един пристъп на кашлица. — Ще ги откажа. Кълна се, че ще ги откажа.

— Не мога да дишам — заяви на висок глас Лиза.

— Побързай! — извика Харви на Данте през стоманената врата.
— Не искам да умра без панталони!

Франк изгуби търпение.

— За бога, върнете му панталоните!

От другата страна на вратата Данте не беше постигнал голям успех с щангата. Той не знаеше дали да се зарадва, или да се вбеси, когато Ани се върна с една моторна резачка. Тя изглеждаше доволна от себе си.

— Може би това ще свърши работа — каза тя и включи резачката. Хвана я пред себе си и приближи стената до вратата. Когато Ани заби резачката в стената, Данте отстъпи няколко крачки назад и започна да снима. Тя изрязва един квадрат с размери тридесет на тридесет сантиметра и оттам избълва дим.

— Какво правя? — зачуди се тя.

— Не спирай! — извика фотографът, който беше по-щастлив да работи с фотоапарата си, отколкото с щангата. — Продължавай да режеш!

Ани изрязва още един сектор до първия и в стената се образува доста голяма дупка.

— Можете ли да излезете? — извика тя през отвора.

Франк подаде глава през дупката и се втренчи в Ани, която стоеше пред него с бръмчащата резачка.

— Ще опитаме, ако се дръпнеш малко назад и спреш тази резачка — отвърна той.

Когато Дрю и Алекс най-после стигнаха до края на стълбището, водата вече ги беше заляла до кръста. Помещението под тях вече беше пълно с вода. Те бяха изпреварили наводнението само с няколко секунди, но все още не бяха в безопасност. Водата продължаваше да се покачва към горното ниво, на което се намираха в момента. Алекс чу звука от втора приливна вълна; очевидно и на това ниво бе имало товарна врата.

Той сграбчи ръката на момичето и двамата се затичаха към някакъв коридор към две двойни врати. Този път обаче водата ги настигна много преди да бяха успели да стигнат там, накъдето бяха тръгнали. Алекс се вкопчи в ръката на момичето, когато напирашката вълна ги помете и ги понесе към двойните врати. Първата вълна отвори вратите и двамата минаха през тях, като се мъчеха да се задържат прави във водата.

Алекс се огледа и забеляза, че се намираха в пералните помещения на кораба, които бяха пълни с огромни перални машини и сушилни. Трябваше да намери нещо, за което да се хване, преди водата да ги беше блъснала в нещо твърдо, да ги повали в безсъзнание или да ги удави. Над главата му имаше торби с пране, които висяха от някакъв конвейер. Когато преминаха под една от тях, Алекс успя да се хване за нея. Дрю беше обвила здраво ръце около врата му, докато той бавно се катереше нагоре по торбата към въжето на конвейера. Под тежестта им торбата започна да се отваря и от нея започнаха да падат чорапи и бельо. Ако торбата се отвореше напълно, тя можеше да се откачи от куката, на която висеше, и те отново щяха да бъдат понесени напред от водата, чието ниво продължаваше да се покачва.

Алекс се вкопчи във въжето на конвейера, откачи торбата с пране и на нейно място закачи момичето за роклята му. След това премина на ръце по въжето до една стена, на която видя някакъв превключвател, който се намираше малко над ръба на водата. Алекс натисна превключвателя с единия си крак. Конвейерът започна да се движи бавно заедно с Дрю, която висеше на него като салам.

Алекс се върна обратно по същия път, по който беше дошъл, но преди да успее да стигне до момичето, конвейерът я отнесе до едно място, на което се виждаше отвор, в който висяха дълги гумени ленти. Дрю изпищя, когато гумените ленти се плъзнаха по тялото ѝ. Малко по-късно Алекс също мина през същото място. Сега двамата се озоваха в голяма зала с мръсен под. Този път обаче имаха проблем.

Куките на конвейера автоматично откачаха торбите, които висяха на тях, и ги пускаха в огромен кош, пълен с кърпи. Алекс можеше просто да се пусне от въжето и щеше да падне на пода, но момичето беше закачено здраво за роклята си и нямаше да успее да се освободи навреме, за да избегне съдбата на торбите с пране. Нейната кука се

отвори и тя падна с писък, който беше заглушен от камарите кърпи, върху които тя се приземи.

Алекс се опита да остане на въжето, но точно когато минаваше над коша, ръцете му се изплъзнаха и той последва Дрю върху кърпите.

Ани и Данте оставиха изтощените пътници да излязат на чист въздух в атриума. Те не бяха успели да си вземат дрехите от вентилаторите и сега изглеждаха, сякаш бяха изкарали цяла седмица на необитаем остров.

— Какво става? — попита Шери и се огледа. — Защо са прекратили евакуацията?

— Прекратили? — намеси се Франк. — Та ние дори не знаем защо започна всичко това!

— Потъваме ли? — поиска да разбере Деби.

— Нали имаме плаващи възглавници? — добави Харви. — Ако не можем да се качим в някоя спасителна лодка, можем да скочим от задната част на кораба.

— При скорост от двадесет взела водата отдолу е твърда като бетон — информира го Данте. — Ако не се убиеш още при удара в нея, течението ще те завлече под витлата и тогава с теб е свършено.

Това накара Харви да млъкне.

— Значи просто ще си седим тук и ще чакаме да умрем — обобщи Шери.

— Никой няма да умре — каза Данте, като отчаяно се мъчеше да не изгуби търпение. — Успокойте се!

Внезапно Селест подскочи на мястото си.

— Дрю! Дрю! — извика тя.

Дрю, в своята разкъсана и омаслена червена рокля, и Алекс, в своя смокинг, който никога вече нямаше да може да бъде използван, се бяха появили в атриума, Селест и Рупърт се затичаха към дъщеря си, която се хвърли в прегръдките на майка си. Двете се прегърнаха силно.

Когато забеляза Алекс и момичето, Ани замръзна на мястото си и успя само да каже: Алекс! След това тя си върна самообладанието и тръгна да го посрещне. Двамата се прегърнаха.

— Какво стана? — попита го тя. — Добре ли сте?

— Добре сме, струва ми се — отвърна той. След това се отдръпна назад и каза: — Зад всичко това стои Гайгер. Той е конструирал автопилота и сега има контрол върху управлението на кораба.

— Защо?

— Защото е болен. — Алекс огледа внимателно хората край себе си. — Защо всички са по бельо? — поинтересува се той.

— Защото се забавлявахме много — отвърна Ани, като изимитира гласа на Лиза.

— Да изкараме всички на палубата — предложи Алекс.

— Но всички останали са в салона на последната палуба — информира го Ани. — Трябва да останем заедно.

Алекс кимна и двамата започнаха да подканват пътниците да се придвижат през атриума. Докато вървяха по коридора, Алекс забеляза в края му вратата на залата с трезора. Огромната стоманена врата зееше отворена. Инстинктите на полицаи подсказаха на Алекс, че или някой от търговците на диаманти беше успял да спаси стоката с някоя от спасителните лодки, или някой се беше възползвал от паниката на борда, за да влезе в трезора и да открадне скъпоценните камъни. И в двата случая това не му влизаше в работата. Дългът му беше да защити живота на хората на борда, въпреки че офицерите на кораба не виждаха мястото му там. Диамантите никога не са били най-добрият приятел на ченгето.

Алекс щеше да подмине вратата на трезора, ако вниманието му не беше привлечено от цяла поредица нови алармени звънци. Лампата над вратата на трезора също мигаше. Нещо вътре в трезора беше задействало тези сигнали.

Алекс веднага се досети какво ставаше тук.

— Това е той. Отведете всички в горната част на кораба. Веднага!

— Алекс — каза Ани, — нали знаеш, че поне веднъж можеш да не се правиш на Супермен.

— Връщам се веднага — обеща той. — Става ли?

Тя кимна неохотно и той изчезна тичешком. Ани се обърна към пътниците и извика:

— Добре, качваме се в панорамния салон. Тръгвайте!

Докато тичаше надолу по коридора към трезора, Алекс свали пушката от гърба си и вкара един патрон в цевта. Когато зави зад ъгъла при вратата на трезора, коридорът пред него се оказа празен. Една врата, която водеше към стълбището, се затваряше бавно. Алекс тръгна към нея и се втурна надолу по стълбите, в подножието на които се виждаха два коридора — празни и пълни с дим. Алекс избра инстинктивно единия коридор — онзи, който водеше наляво — и продължи да тича напред.

Коридорът го отведе в залата за игри и му се наложи да избягва машините в нея, докато бягаше. Бедрото му случайно закачи една машина за флипер, която падна на земята с трясък. Лампичките ѝ замигаха, а на въртящите се броячи се появи нов най-висок резултат.

Гайгер чу падането на машината за флипер някъде зад гърба си. Погледна уплашено през рамо, за да види дали Алекс го настига, но димът му пречеше. Знаеше, че щом не може да види преследвача си, Алекс също не можеше да го забележи. Оставаше му само да продължи да бяга, докато глупавото ченге не направеше грешен завои. Тогава той щеше да му се изплъзне и в кораб с такива размери ченгето никога нямаше да успее да го намери.

Гайгер излезе в някакво голямо помещение и за миг се обърка, защото димът тук беше много гъст. В кораба имаше толкова много салони за пътниците, че те лесно можеха да бъдат объркани. Пласт дим на около половин метър над пода скриваше маса за кафе, върху която имаше множество чаши. Гайгер се спъна в нея и чашите се разбиха на пода. Той не беше моряк и беше забравил, че в мъглата корабите се откриваха един друг, като издаваха шум.

Алекс излезе от димната завеса в другия край на салона и насочи пушката си към Гайгер.

— Хвърли оръжието — каза той.

Гайгер замръзна на мястото си, втренчен в дулото на пушката като замаян заек. Разстоянието между двамата беше около дванадесет метра.

Алекс не го виждаше ясно през дима.

— Вдигни си ръцете и падни на колене — заповяда той с полицейския си глас. — Хвърли оръжието!

Гайгер отстъпваше назад през отворената противопожарна врата към коридора зад нея. Алекс се приближи бързо, но предпазливо към него, като лавираше между масите и столовете, след което отново насочи пушката към Гайгер.

Гайгер замръзна на мястото си.

— Не стреляй! — извика той. След това вдигна миниатюрния си компютър. — Това не е оръжие, а просто компютър.

Алекс виждаше трудно през дима и се приближи още малко. Той не забеляза, че пръстите на Гайгер се движат по клавиатурата.

— Хвърли го веднага, задник! — заповяда той.

— Къде е приятелката ти Ани? — подкачи го Гайгер. — Надявам се все още да е на борда.

Алекс натисна спусъка. От дулото изригна огън и дребните сачми се забиха в тавана над главата на Гайгер. Звукът от изстрела отекна толкова силно в затвореното пространство, че едва не оглуши двамата мъже. Парчета мазилка и люспи боя западаха по главата и раменете на Гайгер. От ужасеното изражение на лицето му Алекс заключи, че някоя заблудена сачма беше пробила кожата му.

Гайгер несъмнено чу зловещия звук при зареждането на пушката.

Алекс насочи дулото на пушката към гърдите на Гайгер и каза тихо и спокойно:

— Веднага, задник!

— Само се опитвах да завържа разговор — каза Гайгер. Той държеше компютъра пред себе си и се наведе към пода с думите: — Ще го оставя долу, много бавно...

Докато оставяше електронното устройство на пода, показалецът му натисна бутона: „ENTER“. Алекс не забеляза това. Миг по-късно противопожарната врата се затвори на три четвърти помежду им. Последните няколко сантиметра вратата продължи да се затваря побавно. Алекс успя да се промуши в пролуката и я подпря с рамо. След това, като на състезание по канадска борба, посрещна силата със сила и постепенно успя да отблъсне вратата в полуотворено положение.

Не му беше необходимо дори да поглежда натам — Гайгер вече беше изчезнал и Алекс знаеше това. Той се втурна след него.

Докато тичаше по дългия коридор, Алекс забеляза, че димът става по-гъст. Онзи маниак Гайгер беше заложил димни гранати с часовников механизъм по целия кораб, а там, където не беше сложил, вентилационната система на кораба беше свършила работата вместо него. Гайгер бе казал, че си разбира от работата. От онова, което Алекс беше видял досега, изглеждаше, че той беше казал истината. От опита си като полицаи Алекс знаеше какви големи поразии можеха да направят умните мъже, ако решаха да станат престъпници. Тъпците извършваха тъпи престъпления. Най-умните обаче бяха способни на всичко.

Алекс знаеше къде се намира сега — в балната зала. На това място се бяха намирали двамата с Ани, когато беше започнало всичко това, когато корабът беше започнал да се тресе, а пътниците бяха започнали да се паникьосват... Сега това му се струваше толкова отдавна и въпреки всичко той още беше облечен в своя смокинг, или по-точно в онова, което беше останало от него. Горката Ани, тя с такова нетърпение беше очаквала това пътуване, надявайки се, че двамата щяха да намерят спокойствие като една нормална двойка, каквото и да имаше тя предвид с това словосъчетание. Разбира се, тя щеше да го държи отговорен за всичко, което се беше случило — и все още се случваше! — на това пътуване към ада.

Докато се придвижваше между редиците от маси, стиснал пушката в ръце, Алекс се опитваше да забележи през гъстия бял дим признаци на движение. На едно място в дима му се стори, че вижда нещо, което му заприлича на лицето на Гайгер! Прицели се и стреля. Изображението се разби на хиляди парченца. Оказа се, че беше видял някакъв видеоекран, който висеше над дансинга! Вкара нов патрон в цевта и докато правеше това, му се стори, че вижда лицето на Гайгер да се появява навсякъде в залата, като в някаква версия на кошмар от лош филм на ужасите. Той се заслуша. Положението се влошаваше. Сега пък Гайгер му говореше!

— Компютрите ме направиха такъв, какъвто съм сега, Алекс — казваше Гайгер по високоговорителите на видеоекраните, които висяха от тавана на балната зала. — Ден и нощ работех усилено — толкова себеотдадно! — без да знам какво правеше работата от мен.

Алекс се обърна бавно на 360 градуса, като търсеше реалния Гайгер, но в залата нямаше никого, освен еднаквите изображения и

еднакъвия глас, който долиташе до него през димната завеса.

— Всички електронни устройства излъчват слаби електрически полета — казваше му меланхолично и монотонно гласът на Гайгер. — След време дори и най-добрите лекари на света не могат да ти кажат какво е станало с теб...

Ани се втурна на мостика.

— Гайгер обра трезора — каза тя на Джулиано. — Алекс се опитва да го спре.

Джулиано сложи пръст на устните си и посочи към високоговорителя.

— Иронията в моето положение, Алекс — каза Гайгер, — е в това, че за своето себеотдаване на работата и на фирмата аз бях награден със смъртоносна болест и уволнение. Разбираш ли, компютрите генерират електромагнитни полета, които с времето могат да причинят силно медно отравяне. Аз съм умен човек, но дори и аз не го знаех. — Ясно беше, че Гайгер се опитваше да обясни онова, което възнамеряваше да извърши. — Ако висшите мениджъри бяха проявили малко разбиране, аз щях да оценя това, ако разбираш за какво ти говоря, Алекс. Сега обаче трябва да направя необходимото. За нещастие, трябва да го направя на всяка цена.

Ани изскочи навън. От начина, по който говореше Гайгер, тя предположи, че той имаше предимство и Алекс беше загазила. Нямаше представа къде се намираше Алекс, но знаеше, че той не е на мостика. Реши, че ще обикаля кораба, докато го намери.

— Чакай! — извика Джулиано и я последва.

Димът в балната зала беше толкова гъст, че Алекс се затрудняваше да диша. Той изля една кана вода върху малка покривка и я притисна към носа и устата си. Платът филтрираше част от дима и улесняваше дишането му. До подиума за оркестъра се виждаше знак, който сочеше, че там има изход. Една противопожарна врата започна да се затваря пред него, но Алекс се оказа по-бърз и мина през нея, като я остави да се затвори зад него. Това означаваше, че Гайгер не иска той да тръгне в тази посока.

Алекс откри, че се намира в търговския център, в който магазините вече бяха затворени вечерта, когато бяха започнали

неприятностите. Търговският център представляваше едно огромно помещение, от двете страни, на което бяха наредени множество магазини, които сега бяха затворени с обезопасяващи врати. Тук димът не беше толкова гъст и Алекс свали мократа покривка от лицето си и вдъхна дълбоко въздух.

Все още се опитваше да се ориентира, когато чу нещо от едната си страна. Оказа се, че това е противопожарна врата, която се отваряше автоматично. Дали Гайгер не му изпращаше покана? Е, ако беше така, той щеше да приеме поканата с благодарност.

Готов за стрелба, той се мушна през отворената врата. Тя го отведе в някакъв склад, в който се виждаха дълги редици полици, върху които бяха наредени бутилки с алкохол. В помещението нямаше никого. В далечния край на склада Алекс забеляза тежка метална врата с малко прозорче в нея и тръгна натам. Не беше направил и две крачки, когато стоманената врата зад него се затвори. Преди да успее да стигне до вратата в отсрещния край, тя също се затвори. Алекс беше попаднал в капан. Някакво извънземно същество погледна през прозорчето към него. Съществото свали противогаза от лицето си. Беше Гайгер.

— Как ще ме спреш сега, приятелю? — извика Гайгер през вратата.

Алекс му отговори по най-простия и пряк начин, за който успя да се сети. Той се прицели бързо в лицето в прозорчето и натисна спусъка. Оказа се, че стъклото бе бронирано. Дребните сачми дори не успяха да го одраскат, камо ли пък да го пропукат. Алекс се опита да вкара нов патрон в цевта, но пушката беше празна и той я захвърли встрани.

Гайгер обаче се беше уплашил до смърт и когато лицето му отново надникна през прозорчето, той не успя да скрие страха и шока, които беше изпитал. Алекс се разсмя. Гайгер не можеше да понесе да му се присмиват и миг по-късно изражението му представляваше маска на омраза. Размахал миниатюрния си компютър като пистолет, той се прицели към Алекс през стъклото и натисна едно копче.

На една полица близо до Алекс се взриви шумова граната. Той се хвърли на пода и се отърва без наранявания. Гранатата обаче счупи няколко бутилки и подпали алкохола в тях. Пожарът, който избухна, беше твърде голям, за да може Алекс да го угаси сам. Той трябваше да

се измъкне оттук, но в склада нямаше нищо, с което можеше да счупи бронираното стъкло.

Алекс погледна към вратата. Гайгер стоеше усмихнат от другата страна. Той вдигна една граната, за да я види Алекс, и я постави някъде при долния край на вратата. Искаше Алекс да знае, че дори да успееше някак да отвори вратата, там щеше да го очаква гранатата. Стоманената врата в другия край на помещението беше затворена херметически. Пламъците между бутилките с алкохол ставаха все по-високи.

Гайгер помахаше с ръка за довиждане. На лицето му беше изписано подигравателно съчувствие, което накара Алекс да изскърца със зъби.

Ани се закова на мястото си, когато чу експлозията на шумовата граната, тъй като не знаеше откъде идваше тя.

— Чу ли това? — попита тя Джулиано.

— Насам — каза първият офицер.

Докато двамата вървяха по посока на звука, Алекс се промъкна покрай пламъците до другия край на склада, като търсеше нещо, което можеше да му помогне да се измъкне. Огънят не можеше да бъде потушен. Единственият начин да се спаси беше, като отвори една от вратите. Забеляза редица превключватели на стената и бързо ги натисна всичките. Единственият резултат беше, че помещението се изпълни с онази ужасна музика, която може да бъде чута в големите търговски центрове. Алекс нямаше време да ги изключва, защото трябваше да се върне при другата врата, преди пламъците да му бяха отрязали пътя. Горещината се увеличаваше. При вратата с прозорчето той внезапно осъзна, че му се вие свят, и изпита слабост. Алекс се опита да се подпре на вратата и да я използва за опора, но се подхлъзна и падна на колене, а след това и по гръб на пода.

Ани и Джулиано бяха в атриума и се оглеждаха в гъстия дим.

— Чакай — каза Ани. — Чувала съм тази музика и друг път.

Джулиано сви рамене. На него музиката му звучеше като калипсото, което слушаше всеки ден.

— Това е музиката, която пускат по целия кораб — каза той. — Може да идва отвсякъде.

— Не — заяви твърдо Ани. — Познавам тази музика. — Тя се заслуша и внезапно се сети къде я беше чувала. — Това е пазарна музика. Той е в търговския център!

— Натам — каза офицерът.

Докато тичаха към търговския център, Гайгер чу звука от стъпките и гласовете им. Той се мушна в една каюта и ги изчака да преминат. Докато чакаше, провери екрана на компютъра си. На него имаше графика, която показваше състоянието на наводнението в трюмовете. На екрана се виждаше следното съобщение: „НАВОДНЕНИЕТО ЩЕ ОТМЕНИ ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ПРОГРАМАТА, КАПИТАНЕ. ОТМЯНА ИЛИ ПРЕПРОГРАМИРАНЕ?“.

Гайгер се замисли за малко, след което въведе следните инструкции: „ПРЕПРОГРАМИРАНЕ СПОРЕД ПРОМЕНИТЕ В БАЛАСТА И ТЕГЛОТО“.

Думите на екрана бяха заменени от цифров часовник, който започна обратно броене от 39:13... 39:12...

Ани и Джулиано огледаха търговския център и тъкмо бяха започнали да се питат дали не бяха сгрешили, когато Ани забеляза трептящата светлина в прозорчето на вратата на склада. Тя погледна през стъклото и видя пламъците. Ако не беше погледнала надолу, може би нямаше да забележи тялото на Алекс, което беше проснато на пода точно пред вратата.

— Алекс! — изкрещя тя и заудря по стъклото.

Той повдигна глава и погледна нагоре, но изглежда беше твърде слаб, за да се изправи на крака.

— По дяволите! — изруга Ани. — Искам си резачката!

— Няма проблем — успокои я офицерът. — Аз имам ключ. — Той извади ключа и тъкмо щеше да го пхне в ключалката, когато забеляза, че Алекс се е изправил на колене и трескаво жестикулира.

— Не пипай вратата! — изкрещя Алекс с последни сили и посочи към долния ѝ край.

Отначало те си помислиха, че той иска да им покаже нещо от неговата страна на вратата.

— О, господи! — каза Ани, когато забеляза гранатата само на няколко сантиметра пред крака си. Гранатата беше пхната така, че вратата щеше да я отхвърли на пода при отварянето си, Ани погледна

през прозорчето и видя, че Алекс отново се беше свлякъл на пода. Очите му бяха затворени. Тя забеляза, че пламъците между бутилките бяха станали по-високи. Ани почука по стъклото и извика:

— Алекс! Събуди се! Кажи ми какво да направя!

Той отвори очи и погледна нагоре към нея. Ани трябваше да долепи ухо до стъклото, за да чуе какво и говореше той.

— Какво пише отпред? — попита Алекс.

Ани се досети, че той имаше предвид гранатата, и се наведе, за да види, като че ли изобщо можеше да различи кое беше отпред и кое отзад.

— L-1696 — прочете тя.

— Иглата изтеглена ли е? — попита след това Алекс.

— Не знам. — Тя се обърна към Джулиано. — Иглата изтеглена ли е?

— Мисля, че да — отговори той.

— Ще се наложи да завържете взривателя към гранатата — информира ги Алекс.

Ани погледна към гранатата и се запита какво имаше предвид той.

— Взривател ли? Какъв взривател?

— Вържете го с връзка от обувка — добави Алекс.

Ани погледна обувките си.

— Моите са без връзки — каза тя и посочи към обувките на Джулиано. — Дай си обувките! — нареди тя.

Офицерът хвърли един поглед на пламъците в помещението и бързо свали едната си обувка и измъкна връзката ѝ. След това я подаде на Ани.

— Добре, намерих връзка — докладва тя на Алекс. — Виждам нещо, което прилича на малка лъжичка...

— Завържи гранатата през горната част на лъжичката — инструктира я Алекс.

Ръцете на Ани трепереха, докато увиваше връзката около гранатата.

— Добре — каза тя, — слагам връзката около това нещо. — Тя овърза взривателя отгоре до долу, стегна връзката и я върза здраво. — Добре. Вързах го. А сега какво?

Алекс отвори очи и се опита да остане в съзнание. След това извика с отслабнал глас:

— Бавно я издърпай...

Ани хвана гранатата и я издърпа бавно от мястото ѝ. Докато я държеше нервно, една редица бутилки с алкохол се взривиха зад Алекс. Взривната вълна го хвърли на пода и откърти вратата от пантите ѝ, а Ани беше вдигната над пода и отхвърлена на няколко метра назад. Тя изпищя и падна по гръб, но не изпусна гранатата.

— Къде е? — попита тя.

— В ръката ти — отвърна Джулиано.

Ани погледна нагоре и видя, че той казва истината.

— Имаш ли нещо против да я вземеш? — попита тя.

Офицерът внимателно пое гранатата и предпазливо я остави на пода.

— Благодаря — каза Ани.

Наложи се Ани и Джулиано да помогнат на Алекс да се изправи и да го изведат на свежия морски въздух, тъй като той кашляше, давеше се и едва си поемаше дъх. Алекс се облегна на парапета на палубата и жадно започна да вдишва хладния нощен въздух. Косата му беше опърлена още малко на тила, смокингът му вече не приличаше на официална дреха, но като цяло той не беше в толкова плачевно състояние, като се имаше предвид през какво беше преминал.

Ани намери един стол и му го подаде.

— Седни тук — каза тя. — Не ставай и не мърдай.

Алекс седна неохотно на стола и каза:

— Добре съм.

— Престани да го повтаряш. Не си добре — възрази тя. — Добре ли си?

Слънцето беше започнало да наднича иззад хоризонта на изток и линията между морето и небето беше маркирана от оранжево сияние. По всичко личеше, че предстоеше още един прекрасен карибски ден. Зората изглеждаше толкова спокойна и красива, че Ани и Алекс лесно щяха да забравят всичко, което се беше случило по време на пътуването, ако не беше несъмненият факт, че корабът се движеше с пълна скорост към някаква неизвестна цел и се управляваше от един смахнат убиец, който все още беше на свобода някъде на борда. Дори и най-красивата зора не можеше да ги накара да забравят подобно нещо.

Алекс се опита да концентрира погледа си върху нещо, което мислеше, че може да види на слабата светлина пред кораба. Обектът определено беше суша и приличаше на остров. Ани и Джулиано проследиха погледа му и също го видяха. И тримата се бяха втренчили в сушата, когато усетиха как корабът внезапно промени курса си.

Джулиано се олюля леко.

— Усетихте ли това? Той променя курса ни.

— Дали ще заобиколи острова? — попита надежда Ани.

— По-скоро ще ни блъсне право в него — отговори мрачно офицерът.

— Ставай, Алекс — каза Ани. — Трябва да спрем този кораб.

В бара, който беше най-топлото и удобно място на наблюдателната палуба, Селест и Рупърт си правеха банкет с дъщеря си. Дрю изглеждаше депресирана и изтощена до смърт. И тримата бяха облечени в парцалите, в които се бяха превърнали някогашните им дрехи.

Лиза стоеше до един от големите наблюдателни прозорци.

— Никога през живота си не съм изпитвала такава уплаха — казваше тя с най-високия си глас. — Наистина си помислих, че ще умрем на онова място. Нали разбирате за какво говоря?

— Не те слушам — отговори ѝ Шери.

— Не те разбирам — каза Лиза. — Ти си в шоубизнеса. Шоубизнеса! И въпреки това само седиш и се тревожиш за агента си и дали ще имаш достатъчно ангажименти.

— Де да можеше и ти да имаш агент или ангажименти — отвърна язвително Шери. — Ти си просто една детска учителка, която си е сбъркала професията.

— Как можеш да ми казваш подобно нещо? — възмути се Лиза.

— Лесно! — отговори солистката.

— Ако ти беше толкова добра певица, щеше да бъдеш в Лас Вегас или Ню Йорк, а не на пътнически кораб — сопна се Лиза.

— Предполагам, че си права — съгласи се уморено Шери.

Това не беше отговорът, който Лиза очакваше. Сега се почувства виновна за това, че беше казала нещо лошо на колежката си.

— Съжалявам! — възкликна тя. — Не трябваше да го казвам. Не знам какво ми стана!

— Лиза, моля те, остави ме на мира.

— Но ние можем да умрем тук — каза с променен тон Лиза. — Страх ме е.

— Лиза, аз искам да умра сама.

Деби беше наблизо със съпруга си, който все още беше по долни гащи, и с Аштън, който гледаше през големия прозорец към океана.

— Виж, Харви, остров! — извика Деби. — Ще ни спасят.

Харви присви очи в посоката, накъдето сочеше жена му.

— Имаш орлови очи, Деб — каза той. — Това е суша, без съмнение. След малко трябва да видим палмови дървета и кокосови орехи на плажа. Можем да останем на този остров в продължение на години.

— Надявам се там да има казино — каза Деби.

— Можем да си правим всичко сами — продължи Харви. — Ще си изберем водач, ще живеем на ядки и плодове...

— Млъкни, Харви — срязва го Деби. — Ще се наложи да ни построиш колиби с покриви от палмови листа. Гърбът ти няма да издържи.

Харви поклати глава.

— Ще поема този риск.

— Виждам сгради на острова — каза Деби, доволна, че това не беше някакъв безлюден атол.

Харви отиде до прозореца и огледа острова.

— Това пристанище ли е? — попита той стюарда.

— Да, слава богу — кимна Аштън. Той се бе молил мислено и сега господ бе отговорил на молитвите му. — Насочваме се към пристанището... всичко ще се оправи. Отивам да видя кога ще успеем да слезем от кораба.

Ани и Алекс се намираха на мостика с Джулиано и Мерсед. Враждебността между корабните офицери и Алекс се беше изпарила и сега те се радваха, че той беше с тях. Слънцето изгряваше над остров Свети Мартин. Ани наблюдаваше сушата с бинокъл. Алекс се беше втренчил в екрана на главния компютър, а Джулиано и Мерсед се опитваха да оправят програмата за управление на курса на кораба.

— В това няма никакъв смисъл — каза Джулиано.

— Ако Гайгер е задал директен курс, защо тогава ще наводнява трюма?

— Не го наводни той — отговори Алекс.

Джулиано се обърна към него.

— Какво?

Мерсед отстъпи нервно на няколко крачки от първия офицер, който го погледна и попита:

— Кой отвори товарните врати?

Мерсед преглътна, преди да отговори.

— Сър, позволете ми първо да кажа...

— Да не искаш да ни избиеш всичките? — попита с недоверие Джулиано.

— Забравете за товарните врати. Те вече са затворени — намеси се Алекс. — Кога ще се блъснем в острова?

Докато двамата офицери правеха бързи изчисления, Ани продължаваше да гледа през бинокъла си. Внезапно нещо голямо и нефокусирано препречи изгледа ѝ към острова. Тя фокусира лещите върху новия предмет и за малко щеше да падне от изненада — обектът се оказа огромен супертанкер, закотвен във водата до острова, точно на пътя на „Морска легенда“.

— Момчета, ние няма да се ударим в този остров — каза тя.

Всички се обърнаха, за да видят какво иска да каже тя. Джулиано се вторачи в екрана на радара, след което взе бинокъла от ръцете на Ани. Когато погледна през него, той каза:

— Това е танкер с нефт и той ни води право към него...

— Точно така го е планирал — каза Алекс.

Джулиано пресметна, че се намират на около петнадесет мили от мястото, на което беше закотвен танкерът. Той прецени, че другият кораб има дължина около триста метра, тежи около триста хиляди тона и е натоварен с нефт. На борда на танкера се четяха огромни букви: „СТЕНА КОНВОЙ“.

Те усетиха как корабът леко променя курса си.

— Той завива — каза Мерсед, след като погледна компаса. — Два градуса надясно.

Двамата с Джулиано започваха да се тревожат все повече и сновяха непрестанно между различните навигационни компютри и радарния екран.

— На шест мили е — пресметна Мерсед. — Ние се движим с двадесет и шест възела.

Това не означаваше нищо за Ани, но тя, изглежда, се беше заразила от тяхната тревога.

— Те нали ще ни видят? — попита тя. — Нали ще махнат кораба си от пътя ни?

— Танкерът е закотвен — отговори й Джулиано. — Това означава, че дори да ни видят, ще им бъдат необходими тридесет минути, за да преместят това чудовище.

— Не можем ли да отклоним кораба в кърмовите двигатели? — попита Алекс.

— Няма как да влезем при тях — отговори Джулиано. — Вие двамата наводнихте помещението!

Навигаторът се беше върнал при компаса.

— Той ни придвижва с още четвърт градус — обяви той.

— Затова все още не е напуснал кораба — каза Алекс. — Искате да бъде сигурен, че ще се ударим в танкера.

— Наводнението трябва да е прекъснало изпълнението на програмата му — съгласи се Мерсед. Той погледна към Джулиано и каза: — Точно както смятахме, че ще стане.

На Ани й беше писнало да слуша само приказки.

— Сигурно можем да направим нещо — намеси се тя.

— Права си — каза Алекс. — Можем да спрем витлото.

— Диаметърът на витлата е три метра — информира го Джулиано. — Ще те нарежат на парчета.

— Сър, можем да набутаме нещо във вала на витлото... — предложи Мерсед. Той млъкна, когато старшият офицер го погледна намръщено. — Не че предлагам да го направим — добави унило той.

— Да вървим — каза Алекс.

Джулиано се обърна към навигатора:

— Ти оставащ на мостика. — След това тръгна с Ани и Алекс. Този път смяташе да бъде с тях, за да пресече всяка глупава схема още в зародиш.

На мостика на супертанкера двамата дежурни офицери играеха на „Тривиално преследване“. Единият попита:

— Каква роля игра актьорът гари Бургхоф във филма М-А-S-Н?

Другият офицер не можеше да се концентрира върху играта. Нещо на радарния екран беше отвлякло вниманието му. Той се изправи и отиде до екрана. На него се виждаше една точка — движеща се точка. Точката приближаваше към тяхната позиция.

От собствен опит и от случилото се с Дрю Алекс знаеше, че не трябва да се опитва да хване асансьора, въпреки че пътят от мостика до трюма беше дълъг. Не беше лесно и да намери пътя, тъй като единственото, което знаеше, беше, че трябва да върви надолу.

Джулиано му даваше указания за посоката.

— Надолу по следващото стълбище. Право в търбуха на кораба.

— В търбуха ли? — попита Ани. — Това не звучи добре.

Офицерът погледна часовника си и каза:

— Просто побързайте.

Привързал черната чанта към кръста си, Гайгер вървеше към вратата в кърмовата част на кораба. Той погледна към екрана на миниатюрния си компютър: 26:04.

Пътниците на наблюдателната палуба вече бяха забелязали супертанкера, който беше закотвен в далечината край острова и се бяха събрали до един прозорец, за да го огледат. Данте използва телескопичния обектив на фотоапарата си, за да направи няколко сувенирни снимки на сцената.

— Мислите ли, че този кораб ще ни спаси? — попита Руби.

— Че как иначе? — отговори ѝ Харви.

На мостика навигаторът изпращаше SOS по радиостанцията.

— Мейдей! Мейдей! Тук е „Морска легенда“. Пеленг седемнадесет градуса югоизток. Рулят и управлението на двигателите ни не функционират, повтарям, не функционират.

Аштън се появи на мостика, докато навигаторът изпращаше съобщението. Отначало той се разтревожи, а когато видя как Мерсед оставя с отвращение слушалката, тревогата му нарасна неимоверно. Очевидно радиото беше извън строя.

— Къде отиваме? — попита стюардът.

Мерсед не му обърна внимание, погледна през прозореца към супертанкера и отново вдигна радиопредавателя.

— Обадете се, „Стена Конвой“ — каза той. — Тук е „Морска легенда“. Обадете се, „Стена Конвой“.

Аштън погледна през прозореца и забеляза закотвения танкер. Внезапно цялата ситуация му се изясни.

— Майтапиш се — каза той с надеждата, че очевидното беше лъжа. Когато осъзна истината, той каза: — Трябваше да стана стюард в авиокомпания.

Ани, Алекс и Джулиано се намираха в товарния док откъм десния борд на кораба. Джулиано отвори една огромна плъзгаща се врата в корпуса на кораба, само на три метра над ватерлинията, и тримата погледнаха навън към океана. В кърмовата част на кораба витлото разпенваше водата с неимоверна сила.

Товарният док беше пълен с всякакво тежко и леко оборудване. Алекс си избра един гъвкав, стоманен швартов кабел и водолазен костюм. Ани му помогна да облече водолазния костюм и да си сложи резервоара с кислород.

Докато Джулиано привързваше края на швартовия кабел към една електрическа лебедка, Ани помогна на Алекс да върже към кръста си едно много по-леко въже. То се управляваше от собствена лебедка. Те стояха до отворената врата на дока и гледаха надолу към водата.

— Може би това не е чак толкова добра идея, Алекс — каза Ани, изпълнена със страх за любимия си. — Може би не трябва да се опитваме да спрем витлото.

— Трябва да спрем кораба — каза Алекс.

— Не отпускай твърде много неговото въже — предупреди я Джулиано. — Не искаме витлото да го пререже.

Това не накара Ани да се почувства по-добре. Тя погледна недоверчиво тънкото въже и попита:

— Сигурен ли си, че ще издържи?

— Използваме тези въжета по целия кораб — отговори Джулиано.

— Той няма да ходи по целия кораб — отбеляза тя, — а под него.

— Всичко е наред, Ани — намеси се Алекс. Той я прегърна и я целуна. След това се отдръпна и бързо си сложи маската.

Ани сграбчи въжето, което беше вързано за кръста му.

Алекс вдигна маската си и каза:

— Запомни 4296-589J.

— За какво говориш? — попита озадачена тя.

— Номерът на значката ми е 4296-589J. — Погледите им, се срещнаха и той ѝ се усмихна, преди да сложи отново маската. Алекс провери нивото на кислорода и се гмурна във водата.

Ани гледаше нервно как обезопасяващото въже се развива от макарата на лебедката си.

— Той е достатъчно близо, Ани — каза Джулиано. — Спри го.

Тя натисна спирачния бутон на лебедката.

Алекс се озова в бързото кипящо течение, което го задърпа назад под огромния кил на кораба. Той се опита да използва плавниците и да се отдалечи от корпуса, за да не бъде наранен или притиснат към кораба и обездвижен от налягането на водата. По-лесно беше да си го помисли, отколкото да го изпълни. Пое няколко силни удара в кила на кораба, преди да успее да се научи как да остане в постоянно движение, като ритва силно с крака, за да се държи настрана от кораба.

Най-неприятното нещо обаче беше, че видимостта беше лоша заради мехурчетата във водата. А когато водата започна да го върти около обезопасяващото въже, той изгуби чувството си за ориентация и скоро му беше напомнено, че се намираще под кораба. Значи натам беше нагоре!

Алекс се опита да се задържи в швартовия кабел, но го изпусна, след което отново го намери и пак го изпусна. Ясно беше, че така нямаше да се получи нищо. Това надминаваше и най-мрачните му очаквания. Може би точно затова Джулиано не се беше противопоставил на идеята му, като бе очаквал, че това преживяване ще му затвори устата или ще го довърши. Мисълта за това беше достатъчна, за да върне силите на Алекс. Той щеше да покаже на корабния офицер, че е сгрешил. Джулиано си изкарваше прехраната, като живееше на борда на този кораб, но според Алекс той все още имаше какво да научи от едно ченге. И Алекс беше ченгето, което щеше да му даде този урок.

Той зарита с плавниците си и се взря в осеяната с мехурчета бледозелена вода, търсейки швартовия кабел. Мехурчетата често се натискаха към стъклото на маската му като някакви сплескани, безформени амеби, след което изчезваха. След това Алекс забеляза дългото, черно очертание на швартовия кабел в озарената от слънцето вода. Той се беше отместил на четири-пет метра от кораба, където турбулентността беше най-силна. Плетеният стоманен кабел се мятеше напред-назад, като че ли беше лек като паяжина. Ако гънещият се

кабел удареше Алекс, сигурно щеше да откъсне голямо парче плът от него, заедно с ивица от водолазния костюм.

Той не можеше да направи нищо друго, освен да изчака теченията да приближат кабела до кила на кораба, където водният поток беше по-спокоен и кабелът спря да се държи като побеснял камшик. Алекс успя да го хване отново и този път го задържа.

Когато овладя швартовия кабел, той се опита да се придвижи още по-назад по кила, като дърпаше кабела със себе си, но обезопасяващото въже не му позволи това. Алекс изруга, след което се ухили, тъй като се досети, че вероятно Ани беше тази, която контролираше каишката му и едва ли щеше да му отпусне повече въже. Той дръпна силно швартовия кабел и след няколко секунди усети, че дължината му се отпуска. Вероятно Джулиано беше пуснал електрическата лебедка, когато беше усетил дръпването. Алекс погледна зад себе си и видя, че свободният край на швартовия кабел стоеше близо до кила. Той прецени, че се намираше на около тридесет метра от витлото. Кабелът се проточваше на около шест метра зад него. Следователно, приблизително осемдесет дръпвания щяха да доведат до контакт на края на кабела с витлото. Алекс не беше сигурен какво точно щеше да се случи тогава, но се надяваше да не е нищо лошо.

Той дръпна кабела, като броеше мислено. Когато прецени, че краят му трябва да се намира доста близо до въртящите се витла, той се опита да задържи кабела на една ръка разстояние от тялото си. Сега Алекс дръпна кабела с всички сили, след което внезапно усети как през плетеното стоманено въже преминават вибрации, когато то се уви в лопатките на витлата. Алекс пусна бързо кабела и дръпна обезопасяващото си въже в мига, в който витлото започна да намотава кабела от лебедката.

На товарния док Джулиано и Ани наблюдаваха как швартовият кабел се развива от макарата си и се плъзга с шеметна скорост по пода, хвърляйки искри при търкането си в стоманата. Кабелът изчезваше през вратата и се гмуркаше във водата.

— Получи се! — извика радостно офицерът.

— Страхотно! — съгласи се Ани, но тя се интересуваше повече от обезопасяващото въже на Алекс. — Да го издърпаме обратно.

Джулиано сложи спирачката на своята лебедка, за да забави скоростта, с която швартовият кабел се развиваше, и така да забави още повече витлото. След това той се присъедини към Ани, за да ѝ помогне да намотае обратно обезопасяващото въже на Алекс.

Уредите на мостика регистрираха намаляването на скоростта, което и без това вече беше забелязано от всички.

Мерсед и Аштън се бяха привели над един компютър и викаха, сякаш играеха някаква видеоигра.

— Двадесет и три... двадесет и два... двадесет и един... — броеше навигаторът възлите, с които се движеше корабът.

— Хайде, миличка! — извика Аштън на компютъра.

— Те се справиха! — извика триумфално Мерсед. — Ние забавяме скоростта.

Това беше очевидно и в отсека в кърмовата част на кораба, в който се помещаваха увеселителните плавателни съдове, Гайгер остана озадачен за няколко секунди, след което въведе някакви данни в миниатюрния си компютър. Корабът наистина губеше скорост. Той извика графичното изображение на кораба и видя предупредителната мигаща светлина, която показваше, че вратата на товарния док е отворена.

— Е, тази няма да я бъде — измърмори той и остави компютъра. След това бръкна в чантата си, извади един пистолет „Глок“ и го зареди. След това тръгна обратно по пътя, по който беше дошъл.

Под кораба Алекс бе забелязал леко отслабване на теченията, предизвикано от намалената скорост на кораба, но те все още бяха достатъчно силни, за да му създадат повече проблеми, отколкото можеше да преодолее. Той усети как обезопасителното му въже започва да се обтяга, когато Ани и Джулиано започнаха да го изтеглят обратно. Той погледна индикатора за въздуха, за да се увери, че ще има достатъчно кислород, и позволи на въжето да го изтегли срещу течението. Водата се движеше с такава сила, че беше невъзможно да плува срещу нея. Единственото, което можеше да направи, беше да се

насочва в правилната посока и да позволи да бъде изтеглен като мъртва тежест от обезопасяващото въже.

Но ако Алекс можеше да маневрира, за да запази местоположението си, той не беше в състояние да накара въжето да стои право пред него. Отначало дори не забеляза, че то се беше увило около швартовия кабел. Първият признак, че нещо не е наред, дойде с внезапното разхлабване на обезопасяващото въже. Водният поток започна да го отнася назад. Той реши, че въжето се е скъсало, и се опита да се отдалечи от корпуса на кораба. По-добре беше да бъде оставен зад кораба цял, отколкото нарязан на парчета от витлото. Едва тогава видя, че въжето се е увило около швартовия кабел и се движеше назад заедно с него към вала на гигантското витло.

Алекс отчаяно се опита да развърже въжето от кръста си, но вече се намираше в кипящата вода в задната част на кораба и не можеше да се освободи, тъй като се мятеше на всички страни. Дори успя да различи огромните лопати на витлото, които разцепваха водата — те не бяха забавени толкова, колкото се беше надявал той!

На товарния док Ани беше отворила широко очи от уплаха, когато бе забелязала, че въжето на Алекс се връща назад, тъй като силата на витлото беше по-голяма от тази на двигателя на малката лебедка.

— Трябва да го измъкнем оттам! — извика тя на офицера.

— Хайде! — извика в отговор Джулиано. — Намери си опора!

Двамата започнаха заедно да теглят обезопасяващото въже, но то продължи да се изплъзва през дланите им. Те се бяха концентрирали толкова силно върху усилията си, че не забелязаха Гайгер, който бе застанал зад тях с пистолет в ръка.

Гайгер огледа сцената бързо. Без да им обръща внимание, той наблюдаваше как голямата лебедка развива швартовия кабел, и осъзна какъв беше източникът на забавянето на скоростта. Той се приближи бързо до лебедката, затъкна пистолета в колана си и използва двете си ръце и тежестта на цялото си тяло, за да натисне спирачката и да спре лебедката. Спирачката стисна кабела и той спря да се развива. Сега мощността на витлото беше оставена да се състезава с издръжливостта на лебедката.

Витлото беше забавено, но мощните дизелови двигатели все още работеха. Лебедката се разтrese и болтовете, които държаха основата ѝ

закрепена към пода на дока, започнаха да се освобождават. Швартовият кабел беше опънат като струна...

Под кораба Алекс вече беше на по-малко от шест метра от витлото. Единствената му надежда беше да освободи обезопасяващото си въже от швартовия кабел. Справяше се доста добре с тази задача, но не можеше да се движи достатъчно бързо, за да освободи цялата дължина на въжето, преди да бъде захвърлен между въртящите се лопати на витлото.

Гайгер се премести зад един голям палет на товарния док. Ани и Джулиано все още не го бяха забелязали. Той отново беше взел пистолета си в ръка, но точно сега се тревожеше повече за опасността от голямата лебедка. Ако кабелът се скъсаше, той можеше да пререже на две всеки, който се намираше в близост до лебедката. Гайгер реши да остане встрани за малко и да види как щяха да се развият събитията. Едва тогава щеше да се намеси.

Междувременно кабелът се опъна почти до точката на скъсване и лебедката, която почти се беше откъснала от пода, беше привлякла вниманието на Ани и Джулиано, които я гледаха втрещени. Гигантската лебедка бавно се отдели от стоманения под. За миг лебедката сякаш щеше да остане на мястото си и изглеждаше, че швартовият кабел ще се скъса, плетените му стоманени въжета бяха изтънели видимо. Последните два болта в основата на лебедката се откъснаха едновременно и излетяха във въздуха като куршуми. След това голямата лебедка се издигна на половин метър над пода и падна странично на него. Тя се устреми към океана, като се преобръщаше и оставяше искри след себе си.

Ани и Джулиано трябваше да се отместят от пътя ѝ. Офицерът скочи малко по-бавно на крака и основата на лебедката докосна ръката му — съвсем леко — преди да падне в океана. Едва когато Джулиано се опита да се помръдне и се озова превит от болка на пода, той осъзна, че ръката му е разбита.

Алекс я видя как идва към него във водата. Той беше виждал как танкове хвърчат през храстите в Кемп Педелтън и лебедката му се стори като някакъв техен морски вариант. Това стоманено, грозно, дебело, гадно лайно идваше право срещу него! Този път той трябваше да се отмести от пътя му.

За част от секундата осъзна колко безнадеждно беше положението му. Точно зад него се въртеше едно огромно витло, готово да го нареже на котлети. Пред него пък се приближаваше нещо, което приличаше на част от кея Санта Моника и което се движеше с превишена скорост право към лицето му. А той беше завързан към някакъв стоманен кабел под кила на движещ се с голяма скорост кораб в открито море. Дори Худини не беше опитвал такъв номер! По дяволите, едва ли го беше опитвал дори предишният приятел на Ани, ченгето, как му беше името...

Алекс не знаеше какво точно се случи. Всичко стана твърде бързо. Водата, която предметът, в който той вече бе успял да разпознае лебедката, изтласкваше, го беше блъснала встрани и той бе оставен да плува в половинметровото пространство между лебедката и кораба. Докато кабелът преминаваше покрай него, обезопасяващото въже се освободи. След тези две невероятни случайности Алекс не можеше да се оплаче от късмета си. Лебедката беше преминала назад по права линия и се размина с витлото на разстояние, което Алекс определи между седем и десет сантиметра. След това на Алекс му се стори, че лебедката ще закотви кораба на място. Но докато тя падаше към дъното, тежестта ѝ накара швартовия кабел да се размотае от витлото и то отново се завъртя на пълни обороти.

Следващото нещо, което Алекс усети, беше силно дръпване на обезопасяващото въже и той отново започна да се придвижва напред срещу течението. Усмихна се и си представи Ани край лебедката. Тя нямаше да му даде много време да се мотае под кораба. Над себе си Алекс забеляза някакъв тъмен четириъгълник, който трябва да беше вратата на товарния док и той излезе на повърхността точно под нея. Ани му се усмихна и му махна с ръка, след което изключи лебедката на въжето му.

На края на скъсеното въже Алекс изключи подаването на кислород и вдигна маската си. Ани изглеждаше добре, но той забеляза, че Джулиано, който отново се беше изправил, се опитваше да се погрижи за ръката си, която, изглежда, беше счупена.

— Какво се случи? — попита ги Алекс, докато Ани се навеждаше, за да му помогне да излезе от водата.

Докато го дърпаше, Ани внезапно усети студеното дуло на пистолет да се опира в тила ѝ.

— Пусни го — каза Гайгер. В студения му глас се долавяше злорадство.

Алекс не го беше забелязал навреме и не беше успял да я предупреди. Джулиано стоеше и гледаше безпомощно. Ани не искаше да се подчини, но Алекс реши проблема, като издърпа ръката си от нейната и остана седнал на ръба на отворената врата с увиснали над водата крака.

Гайгер го наблюдава внимателно няколко секунди, след което реши, че ситуацията е под негов контрол, и видимо се отпусна. Той се обърна към Ани.

— Не смятам, че гаджето ти оценява логистиката, която се изисква, за да бъде сблъскан най-автоматизираният кораб в света в един натоварен до крайност с нефт танкер без установен котвен модел.

— Вероятно си прав — отвърна подигравателно Ани.

След това Гайгер се обърна към Алекс с предизвикателно изражение.

— Ти успя да го забавиш — каза той, — но няма да успееш да го спреш! — Той хвана Ани за ръката.

— Пусни я — каза Алекс.

Гайгер придърпа Ани по-близо до себе си и допря дулото до слепоочието ѝ.

— Върви да изживееш остатъка от дните си на някой тих остров, като си тикаш пиявици в задника — каза спокойно Алекс.

— О, значи си се запознал с моите медицински сестри — отвърна ухилен Гайгер. — Те премахват медта от кръвта ми. Лекарите ми дават от три до шест месеца живот. Онези вампирчета ще ми дадат още малко време.

— Ще живееш много по-малко, ако не пуснеш Ани.

Обхванат от внезапна ярост, Гайгер насочи пистолета си към Алекс, който бързо се отблъсна от ръба на вратата и скочи във водата.

Алекс се появи над водата, готов да се потопи мигновено, ако Гайгер решише да стреля по него. Той видя, че Гайгер беше отстъпил назад и отново беше насочил оръжието си към Ани. Като се държеше изправен на края на късото въже в бързодвижещата се вода, Алекс забеляза, че тръбичката му за въздух виси свободно. Той докосна

главата си с ръка и откри, че маската му я няма. Когато беше скочил във водата, тя беше паднала от главата му и беше отнесена от течението.

Гайгер стоеше близо до лебедката на обезопасяващото въже. Без каквото и да било предупреждение той протегна лявата си ръка и освободи въжето. Алекс едва успя да поеме дълбоко въздух, преди да бъде повлечен под водата и под кораба обратно към витлото, което отново се въртеше с пълна скорост.

На товарния док Гайгер гледаше с доволно изражение Ани, която стоеше вцепенена от изчезването на Алекс. Той се обърна към корабния офицер със счупената ръка и видя изписания на лицето му страх.

— Надявам се, че нямате нищо против, господин Джулиано — каза Гайгер. — Ани ще дойде с мен като допълнителна застраховка.

Гайгер се приближи бързо към офицера. Той успя да го изненада и да го блъсне във водата.

— Нали знаеш как се плува свободен стил с една ръка? — извика след него, но офицерът вече беше под водата и не можа да чуе шегата.

— Хайде, Ани! — каза Гайгер и се опита да я повлече със себе си.

— Не! — извика тя и се вкопчи в лебедката на обезопасяващото въже.

— Да не искаш да отидеш при тях?

— Да!

Гайгер не обърна внимание на последните й думи и продължи да я дърпа. Най-сетне тя пусна лебедката, но продължи да се опитва да му се изплъзне по целия път през товарния док и се успокои едва когато двамата се върнаха обратно в кораба. Ани хвърли един последен поглед към лебедката, за да се увери, че бутонът за навиване, който беше успяла да натисне, си върши работата. Въжето се беше опънало и отново се навиваше на макарата. Когато забеляза това, тя се опита да отвлече вниманието на Гайгер, като отново се опита да му се изплъзне.

Под повърхността Джулиано държеше очите си отворени. Докато потъваше, той успя да се хване за обезопасяващото въже със здравата си ръка, но не можа да попречи на въжето да премине през дланта му и беше отнесен назад, докато не се сблъска с Алекс. Алекс също имаше проблеми, тъй като беше загубил маската си. Въпреки това той улови офицера и се опита да задържи въздуха в дробовете си, докато въжето не ги изтеглеше на повърхността.

Всичките инстинкти му казваха, че трябва да вдиша незабавно. Мускулите му имаха нужда от кислород и изпращаха химически съобщения през кръвоносната му система към мозъка, които повтаряха: въздух, въздух! Онези части от тялото му, които не се управляваха от мозъка му — нервната му система караше дробовете му да се разширяват, а сърцето му биеше, без да мисли — започваха да се бунтуват. Скоро те щяха да отхвърлят волята му, той щеше да отвори уста и щеше да вдиша. Но Алекс беше ченге и това не беше първият път, когато му се налагаше да задържи дишането си в екстремна ситуация. Той знаеше, че може да се справи. Мозъкът му нареди на бунтуващите се части на тялото му да не пресичат ограничителната линия. Той задържа дъха си, макар да имаше чувството, че очите му ще изскочат от орбитите си и в тях започнаха да се появяват звездички, за които Алекс знаеше, че не бяха въздушни мехурчета. Той започваше да се чувства замаян, да изпитва болка...

Джулиано нямаше да издържи дълго. Тялото му започна да се гърчи конвулсивно, когато офицерът вдиша солената морска вода и започна да се дави. Ръката му, която стискаше обезопасителното въже, разхлаби хватката си и пусна въжето, но само след миг се вкопчи в ризата на Алекс. Алекс задържа офицера, който иначе щеше да загине.

Алекс изскочи над повърхността и пое дълбоко въздух. Той довлече гърчещото се тяло на Джулиано до ръба на товарния док и се покатери на пода му. След това изключи лебедката, свали плавниците си и положи Джулиано по корем, за да изпомпи водата от дробовете

му. Поради болката в ранената си ръка офицерът се свести незабавно. Алекс го изправи на крака. Нямаше време да му търси обезболяващо лекарство.

— Накъде тръгнаха? — попита Алекс.

Джулиано, който все още плюеше морска вода, отговори:

— Към помещението с увеселителните лодки. Той иска да напусне кораба.

Капитанът на супертанкера се появи на мостика по халат. Когато дежурният офицер го беше събудил по телефона, той беше изругал офицера, че не може да поема отговорност. Ако офицерът искаше да направи кариера, той трябваше да се научи да се справя сам с проблемите, без да иска постоянно одобрение от командирите си. Офицерът се бе съгласил учтиво с капитана, но бе настоял той да се яви на мостика възможно най-бързо. Сега капитанът насочи бинокъла си през един от прозорците на мостика към големия бял кораб, който вече беше съвсем наблизо и се приближаваше бързо. Той погледна носа на кораба и забеляза, че той е насочен право към борда на супертанкера му! Капитанът погледна радарния екран, сякаш се съмняваше в онова, което беше видял със собствените си очи.

— Приближава се с осемнадесет възела — информира го офицерът, — пеленг две-едно-пет, право към нас.

— Не мога да се свържа с тях по радиото, капитане — докладва друг офицер. — Не отговарят на повикванията ми.

Капитанът хвърли още един бърз поглед през бинокъла си, остави го да увисне на врата му и поклати глава, за да се отърси от удивлението и съня.

— Незабавно вдигнете котвите! — заповяда той.

Гайгер блъскаше Ани пред себе си. Тя се спъваше и се опитваше да го забави, като на няколко пъти го докара дотам, че той за малко щеше да я застреля. Вече губеше търпение е нея. Както беше предполагал Гайгер, никой друг на борда не му беше оказал нещо, което би могло да се нарече съпротива.

След това се беше появило онова твърде активно ченге от Лос Анжелис с неговата приятелка. На всичките си пътувания с пътнически кораби никога не беше срещал такава двойка! В началото си бе мислил, че те може би ще внесат малко разнообразие в иначе скучното меню, което беше планирал. Това не го притесняваше, дори

напротив — бе сметнал, че ще му бъде забавно... Но те бяха започнали сериозно да се месят в плановите му по начин, който не беше предвидил. Това беше твърде много и той не смяташе да го търпи.

Сега, когато едната част от двойката беше изпратена на дъното на океана, той се беше подготвил да се държи по-снизходително с момичето. Разбира се, ако тя му съдействаше във всичко. Той не смяташе да си губи времето с жена, която не знаеше как да се забавлява. Решението беше само нейно... Затова и Гайгер все още не я беше застрелял, въпреки че се изкушаваше неимоверно много да го направи.

Те влязоха в помещението с лодките. С няколко команди, въведени от клавиатурата на миниатюрния компютър, Гайгер отвори огромните врати на помещението. Отварянето на масивните стоманени врати, които тежаха стотици тонове, с устройство, което тежеше сто и петдесет грама, го изпълваше с радост и самоувереност. Това бяха най-големите автоматични гаражни врати в света!

Той бутна Ани напред, като я държеше на прицел, и отиде до мястото, на което в правилни редици бяха наредени сърфовите, джетовите, малките платноходки и моторниците. Плавателните съдове бяха готови за пускане на вода през вратите, които се отваряха на нивото на океана.

Той се отправи към един „Уинд-Джет“ 44 в предната редица до вратите. Този съд представляваше комбинация от два джета, свързани помежду си с откачваща се секция.

— Този път ще получиш място до прозореца — каза той. След това, без да изпуска пистолета си, използва парче швартово въже, за да върже китките на Ани една към друга, а след това и да ги привърже към предницата на джета.

Големите врати все още се отваряха, когато Гайгер избута джета във водата. Вратите се бяха отворили достатъчно, за да позволят на плавателния съд да премине и да излезе в открито море. Гайгер настрои управлението така, че само той да може да управлява джета, и запали двигателя откъм своята страна, а след това и от страната на Ани. Той седна на седалката си и прекара съда през отворените врати.

— Дръж се здраво — извика той на Ани, сякаш тя имаше някакъв избор, след което ускори бързо.

Алекс стигна до кърмовата част на кораба при палубата, която се намираше точно над помещението с лодките точно в момента, в който джетът минаваше през отварящите се врати. Той скочи през парапета, приземи се върху едната врата, изгуби равновесие, падна и се залови с една ръка за ръба на вратата.

— Ани... не! — извика той.

Тя вдигна очи, видя го как виси на ръба на вратата и отчаяно се опита да освободи китките си. Безуспешно.

Джетът заподскача върху кипящата вода в килватера на кораба. Вратите на помещението бяха конструирани да се използват, когато корабът е в покой. Леките плавателни съдове не бяха достатъчно здрави, за да могат да бъдат управлявани във водата зад кораба по време на движение. Джетът подскачаше като кон, който се опитва да хвърли ездача си. Гайгер едва успяваше да го удържи. Ани беше отхвърлена от седалката си и увисна на китките си. Тя едва успя да се задържи на седалката си, докато джетът стигна до спокойни води и започна да се отдалечава от „Морска легенда“.

Алекс се опита да се изтегли до ръба на вратата, но се подхлъзна и за малко не падна във водата зад кораба. Ако беше паднал, щеше да му се наложи да плува доста, след като беше имал една тежка нощ и изморителна сутрин. Той успя да се задържи.

Когато вдигна очи нагоре, Алекс забеляза Данте да стои на горната палуба, от която той беше скочил преди малко. Само че фотографът не правеше никакво усилие, за да му помогне...

Алекс го изглежда с най-гадния си поглед.

— За бога, човече — изкрещя Данте, след като наведе фотоапарата си, — мисля, че ти току-що спечели наградата Пулицър.

Двойният ремък на фотоапарата му увисна над парапета на палубата, малко над главата на Алекс.

— Подай ми ремъка на фотоапарата си! — изкрещя Алекс.

За миг Данте го погледна с изражението на човек, който не би направил нищо, с което да застраши фотоапарата си. След това обаче размисли и спусна двойния ремък, докато Алекс успя да го улови. Алекс хвана ремъка с една ръка, Данте задърпа с двете си ръце и след малко Алекс успя да се покатери на ръба на вратата, а оттам и да се изкачи на горната палуба.

Докато прескачаше парапета, Алекс каза на фотографа:

— Познаваш ли добре кораба?

— Да — отвърна Данте.

— Тогава тръгвай с мен!

Пътниците се бяха скупчили на едно място на наблюдателната палуба и гледаха към супертанкера. Някои от тях започваха да изпитват сериозни съмнения.

— Мисля, че се движим малко бързичко — отбеляза Франк.

Други, като Исабел, инстинктивно разбраха, че двата кораба ще се сблъскат. Алехандро се опита да успокои съпругата си.

— Как може това да се случи през медения ни месец? — каза му тя през сълзи.

Лиза беше решила да изпълни професионалния си дълг. Нейното обучение не я беше подготвило как да се справи със ситуация като тази, но тя знаеше всичко за остров Свети Мартин и реши да концентрира усилията си върху него.

— Слушайте, приятели — каза тя с най-сладкия си глас, — намираме се до едно от най-страхотните места в Карибско море. Невероятни плажове. Невероятен избор за пазаруване. Невероятен нощен живот. На английски този остров се нарича Свети Мартин. Част от острова е френска, а останалата част — холандска. Той е част от холандските Наветрени острови, които пък са част от Холандските антилски острови. Разбира се, французите го смятат за част от френските Западни Индии, както и за най-западната точка на самата Франция. Надявам се, че всичко ви е ясно в това отношение.

— Не мисля, че някога ще успеем да доживеем да стъпим на този откачен остров — каза Исабел.

Лиза си пое дълбоко дъх и продължи, преди някой да успее да я спре:

— По време на второто си пътешествие Колумб открил острова в деня на свети Мартин, но съвсем естествено го нарекъл Сан Мартино. Французите и холандците разрешили спора си за собствеността върху острова, като накарали един пиещ вино французин и един пиещ джин холандец да обиколят острова, за да видят колко голяма площ всеки от тях ще успее да покори за своята страна. Французинът успял да получи

по-голяма територия за Франция, но холандецът се отправил към най-добрите земи и ги взел в полза на Холандия...

Деби и Харви знаеха, че нищо не може да спре Лиза, и без да ѝ обръщат внимание, започнаха да водят пътниците далеч от прозорците.

— Трябва да отидем колкото се може по-назад — казваше Харви на останалите пътници.

Дрю и родителите ѝ незабавно последваха съвета му.

— Можем ли да използваме спасителните жилетки като преграда? — попита Рупърт.

— Дръжте се настрани от стъклата — каза Деби.

— Какво каза тя за Колумб? — поинтересува се Исабел, която се дразнеше леко от гласа на Лиза.

— Нищо лошо — увери я Алехандро.

— Искане ми се той да беше тук сега — каза съпругата му. — Колумб щеше да знае какво да направи, за да не се блъснем в онзи огромен кораб.

Солистката Шери се беше вгълбила в собствените си неприятности. Тя зависеше от агента си да ѝ намери работа, за което му плащаше тлъста комисионна. Това пътуване беше само негова идея. Тя никога не би се сетила за подобно нещо. Той я беше изпратил тук. Какъв беше онзи агент, който рискуваше кариерата си по такъв начин? Тя работеше усърдно. Хората харесваха изпълнението ѝ. Това ли трябваше да бъде наградата ѝ? Защо той я беше изпратил тук? Какво му беше направила, та да заслужи такова отношение? Комисионните, които му плащаше, бяха стигнали за поне две от децата му да изкарат колеж. Или поне отчасти да платят таксата си. И за благодарност тя получаваше това! Опасна работа във военна зона! Тя взе решението си, това я накара да се почувства по-добре и обяви на висок глас:

— От този момент агентът ми е уволнен!

Исабел се разплака. Алехандро се опита да я успокои, но без успех.

— Имахме толкова кратък и толкова щастлив съвместен живот — каза тя през сълзи.

Доволен от това, че бягството му от пътническия кораб беше преминало без проблеми и от това, че всичко се развиваше според

плана му, Гайгер беше изпаднал в отлично настроение. Той искаше сега, когато Ани беше с един мъж с такива невероятни способности, тя да го оцени заслужено.

Хвърли един поглед назад към „Морска легенда“ и извика на Ани над шума на двигателите:

— Имам чувството, че когато автопилотът забие пътническия кораб в супертанкер за десет милиона долара, компютърната ми програма ще загуби своята популярност.

Ани не беше съгласна с него.

— Те ще го спрат! — извика тя в отговор.

— Не мисля, че точно сега искаш да бъдеш на онзи кораб — отговори усмихнато Гайгер.

Екипажът на супертанкера също не беше твърде щастлив, че се намира на борда му точно в този момент. Целият екипаж беше вдигнат по тревога, но на танкера цареше пълен хаос.

— След колко време ще имаме пълна мощност? — попита капитанът на супертанкера, който се намираше на мостика.

— След седем или осем минути, сър — отговори един офицер.

— След осем минути ще бъдем разкъсани на парчета! — извика капитанът. — Побързайте, по дяволите!

Алекс и Данте се втурнаха в казиното — целият кораб приличаше на военна зона — и се отправиха към атриума, който беше изцяло обзет от пламъци.

Данте започваше да преосмисля решението си да помогне на Алекс.

— Къде отиваме? — попита нервно той.

— Към кърмовите двигатели — отвърна Алекс. — Знаеш ли някакъв пряк път?

Данте посочи към високите пламъци.

— Оттам е — каза той. — Не можем да минем оттук.

Алекс се огледа и забеляза, че огънят бушува и в страничните изходи и е блокирал и едно стълбище, като на практика беше откъснал едната част на кораба от другата. Погледът му се спря на нещо, което се намираше зад гърба му в казиното. Предметът се оказа мотоциклет „Дукати“ 916 и беше поставен на пиедестал над една редица игрални

машини. Алекс се зачуди дали в резервоара му имаше бензин. Имаше само един начин да провери това. Накара Данте да застане до него на пейката, която пържеше, игралните машини, и двамата смъкнаха мотоциклета от пиедестала първо върху пейката, а след това и на пода.

Алекс се метна на седалката и ритна стартера. Двигателят запали от първия път. Той погледна фотографа и посочи към задната седалка.

Данте изглеждаше още по-разтревожен отколкото преди, но все пак се качи зад него.

— Дръж се! — предупреди го Алекс.

— Зад теб съм — увери го фотографът.

Джулиано се появи на мостика стиснал ранената си ръка със здравата. Мерсед и Аштън му помогнаха да се настани в един стол. Когато погледна през прозореца към супертанкера — за това вече не му беше необходим бинокъл — Джулиано сграбчи радиопредавателя със здравата си ръка и включи озвучителната система на кораба.

— Алекс, чуваш ли ме? — попита той. — Ако ме чуваш, използвай интеркома на кораба. Не ни остава много време.

Алекс забеляза един интерком на стената в казиното зад редица игрални машини. Той отпусна ръчката на газта на мотоциклета, за да намали шума от двигателя, и каза в микрофона:

— Сега не мога да говоря.

Алекс даде газ и мотоциклетът се изправи на задната си гума, преди да излезе от казиното и да влезе в горящия атриум. Алекс се опита да получи максимално ускорение за възможно най-кратко време, докато се устремяваше към завесата от гъст, черен дим и ярки оранжеви пламъци. Онова, което той не беше забелязал и което не беше успял да си спомни, бяха шестте стъпала, които водеха от казиното към атриума. Когато го видя, вече беше твърде късно и той нямаше друг избор, освен да полети над тях. Мотоциклетът описа дъга над последното стъпало и отскочи толкова високо, че на Алекс му се наложи да приведе тяло, а Данте удари главата си в един полилей.

Мотоциклетът прелетя над огъня, като че ли изпълняваше цирков номер. Целият атриум гореше. В продължение на няколко секунди двамата не виждаха около себе си нищо, освен пламъци; след това мотоциклетът се стовари върху пода между пламъците. Алекс успя да го овладее и продължи напред. Той видя изход от огнения ад през някакво спираловидно стълбище и подкара мотоциклета по стълбите.

— Запалих се! — изкрещя Данте зад него.

— Това ще те угаси! — извика в отговор Алекс малко преди да премине през голяма стъклена врата, която се разби на безброй малки парченца. От другата страна на вратата имаше друго стълбище, но

коридорът, до който то водеше, беше пълен с вода. Мотоциклетът се приземи във водата и двигателят му угасна. Алекс и Данте останяха на седалките си, шокирани от това, че се бяха озовали във вода до кръста. Хубавото беше, че пламналите дрехи на фотографа бяха спрели да горят. Данте огледа няколко все още тлеещи места в облеклото си, докато Алекс включваше интеркома на стената до тях.

— Джулиано, обажда се Алекс — каза той в микрофона. — Отивам да включа кърмовите двигатели.

Джулиано погледна през прозореца на мостика. Сега супертанкерът се намиреше на по-малко от две мили от „Морска легенда“.

— Нали наводни помещението — каза той. — Няма начин да влезеш там.

— Ще вляза — увери го Алекс. — Искам да ми даваш указания по интеркома.

— Кърмовите двигатели представляват две големи колела, свързани помежду си с малък вал — обясни Джулиано и обърса потта от челото си. Счупената му ръка беше започнала да кърви. Той стисна зъби и продължи: — Ще ги намериш в края на шахтата, която преминава под пода на отсека за киловата помпа.

Джетът летеше по повърхността на океана. Гайгер беше обзет от еуфория. Всичко се нареждаше както го беше планирал! Чантата с диамантите беше у него. Пътническият кораб — перлата и гордостта на неблагодарните му бивши работодатели — щеше да се блъсне само след няколко минути в натоварения с нефт танкер. Той беше успял да надхитри онова ченге и да му отмъкне приятелката. На много хора щеше да им се прииска никога да не се бяха държали зле с него. Той им беше дал добър урок. Той беше човекът, който контролираше положението и той определяше какво щеше да се случи.

Ани беше отвратена от самодоволното, триумфално изражение на лицето на Гайгер. Дори ако с кораба се случеше нещо ужасно... Дори ако нещо ужасно се случеше с Алекс... Тя не можеше да се накара да мисли за тази възможност. Независимо какво щеше да се случи, тя щеше да намери начин да накара Гайгер да страда за всичко,

което им беше причинил и което продължаваше да им причинява. Той щеше да съжалява за действията си. Ани щеше да се погрижи за това.

Тя все още не знаеше как щеше да го накара да съжалява, но имаше едно предимство пред него. Той я подценяваше. Когато тя направеше нещо, то щеше да го изненада. Само ако можеше да измисли какво да направи... Ани продължи да се опитва да развърже китките си. Тя погледна надолу и забеляза една предупредителна табела върху свръзката между двата джета. Въпреки подскачането на съда върху водата, тя спря да разчете надписа: „ВНИМАНИЕ! НЕ ОТДЕЛЯЙ ПО ВРЕМЕ НА ДВИЖЕНИЕ“. Тя реши, че това беше възможност, над която си заслужаваше да помисли.

Гайгер насочи джета към едно малко островче, което се намираше встрани от големия остров Свети Мартин, усмихна се на себе си и захвърли миниатюрния си компютър в яркосинята вода.

Алекс слезе от мотоциклета и започна да газии дълбоката до кръста му вода, която изпълваше коридора. Наложих му се да се обърне и да даде знак на Данте да го последва. Фотографът, изглежда, не гореше от желание да стане от седалката си. Когато най-накрая се надигна, мотоциклетът падна на една страна във водата.

Скоро водата в коридора стигна до гърдите му и Алекс осъзна, че ще му бъде по-лесно да плува, вместо да върви. Това изобщо не се хареса на Данте. Но какво друго му оставаше? Зад него бушуваше пожар, пред него имаше вода. Той имаше избор — да се удави или да бъде изпечен. Фотографът се хвърли напред и заплува във водата. Той започваше да усеща някакво лошо предчувствие за изхода на всичко това, докато не видя две големи риби да минават покрай него. Тогава той реши, че положението все още можеше да се влоши повече. Алекс беше открил една табела, на която пишеше: „ОТСЕК ЗА КИЛОВАТА ПОМПА“. Лошата новина беше, че на табелата имаше стрелка, която сочеше надолу. Двамата вече бяха във вода, която стигаше до мишниците им. Данте реши, че нищо не може да го накара да слезе по-надолу в този кораб!

Алекс посочи надолу и без да чака отговор, си пое дълбоко дъх и се гмурна под водата.

Фотографът го видя как изчезва под някакво потопено стълбище.

— Това си е чиста лудост — оплака се той на висок глас. Но на него не му се искаше да умре сам и той последва Алекс под водата.

Коридорът в подножието на стълбището беше запълнен с вода до тавана, но осветителната система на кораба все още работеше, въпреки че беше потопена под водата. Данте срещна Алекс, който плуваше обратно към коридора от едно помещение и клатеше глава. Той посочи към един люк и заплува натам. От другата страна на люка имаше голямо помещение, в което между тавана и водата имаше празнина от около тридесет сантиметра. Двамата подадоха глави в празнината и си поеха въздух, преди да кажат каквото и да било.

— Къде сме? — попита Алекс.

— Не знам — призна си фотографът.

От някакъв далечен интерком, който се намираше на нивото над тяхното, се чу гласът на Джулиано. Акустичните условия в тясното пространство караха гласа на старшия офицер да звучи като глас на герой от анимационно филмче или сякаш беше дишал хелий.

— Трябва да завъртите колелата едно по едно — инструктира ги Джулиано. — Ако завъртите и двете, няма да се получи нищо. Гледайте да не се объркате и завъртете колелото откъм десния борд.

Алекс изглеждаше леко объркан.

Данте застана с лице към носа на кораба и вдигна дясната си ръка.

— Десният борд е тук — обясни той.

— Следвай ме — каза Алекс, пое си дъх и се гмурна.

Данте се хвърли във водата след него. Светлините около тях ги караха да се чувстват, сякаш бяха в аквариум, но на Данте не му харесваше мисълта, че прилича на риба.

Откриха шахтата под помпата и тръгнаха по нея, докато не забелязаха двата кърмови двигателя. Сега трябваше да намерят въздух, и то бързо. Двамата имаха късмет. Недалеч от тях имаше едно място, на което водата беше дълбока само до раменете. Застанаха на това място, за да си поемат дъх и да си починат, въпреки че знаеха колко скъпоценна е всяка секунда сега.

От прозорците на наблюдателната палуба, където Харви и Деби седяха по белъо и се прегръщаха, се виждаше бордът на супертанкера,

който закриваше небето.

— Помниш ли колко голям ни се стори „Морска легенда“, когато го видяхме за първи път? — попита Харви. — Виж колко е малък сега!

— Страх ме е! — изпъшка жена му.

— Отпусни се! — каза Харви. — Нали си с мен. Не трябва да се тревожиш за нищо.

— О, Харви, съжалявам, че се държах толкова зле с теб.

— Ти никога не си се държала лошо с мен, миличка.

— Напротив.

— Е — каза Харви, — ти ме накара да си сваля панталоните.

— Щяхме да се задушим в дима — възрази тя.

— Не исках да си сваля панталоните — каза Харви, готов да спори с нея.

Деби погледна през прозореца към приближаващата стоманена грамада на супертанкера.

— Съжалявам, Харви — каза тя с гласа на малко момиченце.

Той я потупа по ръката и я целуна по бузата.

Алекс и Данте доплуваха обратно до колелото, което задвижваше десния двигател. Те вече бяха ходили два пъти до него, след което се бяха връщали да си поемат въздух. Двамата вече бяха установили модел на поведение и бяха започнали да развъртат колелото, но под водата нямаха голяма опора и им беше необходимо да използват заедно цялата си сила, за да го завъртят. Те работеха заедно, докато някой от тях не усетеше, че му трябва кислород, и тогава двамата се връщаха на повърхността.

— Смяташ ли, че има някакъв ефект? — попита Алекс, когато двамата се озоваха отново над водата.

Данте беше твърде уморен, за да може да му отговори.

— Забелязал ли си промяна в посоката на движение? — попита Алекс.

Данте се удари по дясното слепоочие и от лявото му ухо потече вода.

— Алекс, аз съм в морето при проклетите риби! Защо трябва да питаш точно мен?

Алекс се разсмя.

— Някога да си мислил да станеш ченге, Данте?

Това изобщо не се стори смешно на фотографа.

Той огледа пълното с вода помещение и каза съвсем сериозно:

— Никога не съм си мислил, че ще умра по този начин.

— Още веднъж? — попита Алекс и посочи към водата.

Данте кимна.

На мостика Мерсед възбудено почука компаса от едната страна, сякаш така щеше да го накара да се завърти по-бързо.

— Променяме посоката! — каза той.

Джулиано, който се беше отпуснал в стола си, погледна през прозореца.

— Твърде късно е — каза той.

— Танкерът също се движи! — каза Мерсед, на когото все още му се искаше да вярва, че сблъскването можеше да бъде избегнато.

Това беше вярно. Котвите на танкера бяха вдигнати над ватерлинията и леко се поклащаха на веригите си при носа. Джулиано поклати глава. Твърде късно, твърде късно.

На мостика на супертанкера капитанът се беше втренчил в подивелия пътнически кораб. Котвите му бяха вдигнати, двигателите на левия му борд работеха на пълна скорост напред, а тези от десния борд на пълен назад... Той се опитваше да завие кораба си, докато стоеше на едно място във водата. Екипажът му беше направил всичко по силите си и капитанът нямаше нищо против, че сега моряците му бяха изтичали да се скрият на най-безопасните места. Като капитан, той беше длъжен да остане на мостика. И без това нямаше какво друго да направи.

Танкерът завиваше, огромната му маса се размърдваше като събуждаща се след зимния сън мечка. Капитанът беше норвежки шампион по каяк и беше служил на бърз и маневрен кръстосван във военноморските сили на своята страна и като такъв нямаше особено високо мнение за маневрените възможности на сегашния си кораб. Размърдването на супертанкера отнемаше много време, а спирането му отнемаше още повече време. Капитанът обичаше да казва на другите стари морски вълци, че да се управлява супертанкер е като да се шофира претоварен тир с превишена скорост на оживена магистрала.

С безизразно лице той погледна към големия пътнически кораб, който се беше устремил насреща му. В последния момент „Морска

легенда“ беше започнал да се отклонява в страни! Очевидно откаченият идиот, който го управляваше, се беше уплашил. А може би просто беше лош моряк и си беше помислил, че ще успее да се размине с танкера. Морето беше научило капитана да приема властта на сили, които бяха много по-мощни от самия него. Сега той трябваше да приеме да бъде тараниран от луксозен пътнически кораб. Торпедо, изстреляно от атомна подводница, щеше да бъде по-почтен начин да бъде потопен танкерът му... Но да бъде потопен от пътнически кораб!

Носът на супертанкера бавно започна да се отдалечава от приближаващия кораб. Пътническият кораб от своя страна зави още малко, за да избегне сблъсъка. Той нямаше да се сблъска челно с танкера, но и двата кораба не бяха променили курса си навреме, за да избегнат сблъсъка. Капитанът бавно поклати глава.

На наблюдателната палуба беше настъпила пълна тишина, нарушавана само от плача на някои пътници и молитвите на други. Всички се бяха отдръпнали колкото можеха по-назад от прозорците, за да не бъдат изхвърлени през стъклата при сблъсъка и да не бъдат наранени от счупените стъкла. Дрю седеше между родителите си. Всеки от тях беше хванал по една от ръцете ѝ. Тя погледна първо към майка си, след това към баща си. След това освободи ръцете си.

— Знам, че мама се страхува — каза момичето. — Теб страх ли те е, татко?

Рупърт кимна.

— Няма нищо, татко — каза със знаци Дрю и стисна ръката му. — И мен ме е страх.

— Ние сме в божии ръце — каза със знаци Селест. — Да бъде неговата воля.

— Амин — каза със знаци Рупърт.

— Съжалявам, че облякох тази рокля — каза със знаци Дрю.

Тримата погледнаха омазнените, разкъсани останки от червената рокля на момичето и избухнаха в смях.

Миг по-късно носът на „Морска легенда“ остърга борда на супертанкера.

В продължение на няколко секунди ужасените пътници на наблюдателната палуба останаха безмълвни. Струваше им се, че корабът им ще се размине със супертанкера, без да се сблъска с него. Когато видяха, че сблъсъкът не може да бъде предотвратен, никой не изкрещя. Носът на „Морска легенда“ се плъзна по цялото протежение на борда на танкера и ушите им бяха изпълнени от звуците на пронизителното стържение на метал в метал. Пътниците се разкрещяха, когато сблъсъкът ги изхвърли от местата им, и се вкопчиха в своите близки.

„Морска легенда“ мина по целия борд на супертанкера под съпровода на стържение и фонтани от искри. Пътническият кораб обаче беше като малко биче, което се опитва да изблъска водача на стадото си. Супертанкерът потръпна леко, но остана на мястото си. Носът на пътническият кораб се смачка, сякаш беше от хартия.

Носът на „Морска легенда“ продължи да се хлъзга по предната част на танкера, като лющеше боята му. Постепенно двата кораба застанаха успоредно един на друг с насочени в една и съща посока носове. Докато пътническият кораб подминаваше неподвижния танкер, хората на двата кораба можеха да се видят през илюминаторите. Безизразното лице на капитана на танкера режеше преминаващия покрай него кораб като лазерен лъч. Но единственото нещо, което капитанът на танкера успя да забележи, бяха шокираните лица на старшия офицер, навигатора и стюарда, които се намираха на мостика. Когато корабът отмина танкера, срещата им остана все така загадъчна за капитана на танкера, както бе била и преди.

Капитанът имаше по-важна работа от това да мисли за физическите повреди на плавателния си съд. Първото нещо, за което трябваше да се погрижи, бе да се увери, че пълните с нефт трюмове не са били разкъсани и товарът на супертанкера няма да се разлее в океана. Другото нещо, което го тревожеше, беше възможността от възникване на пожар. Всеки, който се качваше на борда на танкера,

биваше претърсван за кибрит и запалка, а на борда всички бяха обути с обувки с гумени подметки. Ежедневната поддръжка на съоръженията се прекратяваше по време на товаренето и разтоварването на танкера. Често изпаренията из кораба бяха толкова гъсти, че затрудняваха дишането. Някои твърдяха, че дори слънчевата светлина, ако бъдеше увеличена или се отразеше от лъскава повърхност, беше достатъчна, за да предизвика пожар на борда.

Капитанът видя как най-големите му страхове се сбъдват. Ударът беше пробил няколко тръби на предната палуба на танкера и от тях бе започнал да изтича нефт. Искрите от търкането на двата корпуса бяха подпалили излятия нефт. Капитанът натисна копчето на противопожарната аларма и активира автоматизираниите противопожарни системи, които заляха пожара с пяна с дебелина един метър и го потушиха. Но черните кълба дим, които се издигаха над пяната, показваха, че някъде отдолу все още тлее огън. Пожарните команди завъртяха спиращите кранове, за да прекратят достъпа на нефта до тази част от тръбопровода и да загасят напълно пожара.

Капитанът въздъхна облекчено. Ако този танкер се беше взривил, парчета от него и пътническият кораб може би щяха да бъдат открити чак във Флорида.

Алекс и Данте тъкмо се бяха показали над водата, за да си поемат дъх, когато носът на „Морска легенда“ беше ударил супертанкера. Дватама бяха застанали в онази част на отсека, в която водата беше дълбока само до раменете им. При удара те бяха повалени и водата беше изпълнила отсека чак до тавана. Те започнаха да се подмятат като златни рибки в буркан, но гъстата морска вода не им позволяваше да се ударят твърде силно в металните стени, пода или тавана. След малко корабът се оправи след удара и водата се оттече почти напълно от отсека. Алекс и Данте останаха да седят в десетина сантиметра вода по средата на пода. Те си поеха дълбоко въздух, докато все още можеха, в очакване водата да се върне и да ги залее отново. Точно това и стана, но след това те вече можеха да държат главите си над повърхността и да дишат.

Смачканата част от носа на пътническият кораб се намираше на няколко нива над тях и пред мястото, на което се намираха те. Повредата беше над ватерлинията и нямаше да бъде проблем при спокойно море. Разбира се, нито един от тях не знаеше това.

Данте наклони глава на една страна.

— Хей, ние не потъваме — обяви той.

Алекс нямаше представа откъде фотографът беше толкова сигурен. Може би корабът вече беше на дъното на океана.

Данте се ухили и удари Алекс по рамото.

— Ние го отклонихме! — извика той. — Справихме се!

Алекс кимна. Той трябваше да признае, че не бяха на дъното на океана, нито пък бяха опържени в пламъците на пожара от запаления нефт... Изглежда, че пътуването им продължаваше — шумът, мръсотията, усилената работа и големият риск си бяха все същите. Той вече почти беше свикнал с всичко това. Алекс тъкмо щеше да каже това на глас, когато забеляза нещо, което затвори устата му.

Стоманените плочи в борда на кораба близо до мястото, на което се намираха двамата мъже, бяха започнали да се огъват навътре като мокър вестник.

Франк мислеше, че жена му е мъртва. Тя лежеше бледна и неподвижна на пода на наблюдателната палуба, с леко изкривена глава, сякаш си беше счупила врата. Той коленичи до нея.

— Констанс, миличка — каза Франк с умолителен глас, като кършеше ръце, — моля те, моля те, оправи се. Не мога да живея без теб. — Той погледна към безжизненото ѝ лице и затворените ѝ клепачи. — Ако се върнеш при мен жива и здрава, обещавам никога вече да не казвам нищо за това, че пушиш.

Очите ѝ се отвориха.

— Така ли? — попита тя.

— Констанс, скъпа, ти си жива! — извика радостно Франк. — Искаш ли да ти намеря една цигара?

Тя седна и оправи косата си. Франк ѝ помогна да стане.

— За какво говореше? — попита тя.

— Питам дали искаш цигара.

— Мислех, че ми беше обещал никога повече да не споменаваш за цигари.

— Не, не... — Той спря, за да помисли. — Наистина ли?

— Аз ги отказах, Франк — каза твърдо жена му. — Но ако намериш неотворена бутилка шампанско в тази развалина, няма да ти

откажа една чаша — ако, разбира се, успееш да намериш и чиста чаша.
— Да, скъпа — каза съпругът ѝ.

На мостика Мерсед се държеше за неработещото управление на руля, докато носът на „Морска легенда“ най-после се плъзна по носа на танкера и го подмина. Двата кораба се разделиха. Навигаторът се пусна и прошепна дрезгаво:

— Когато бях на девет години, се спусках надолу по хълма с новия си велосипед и видях една стена, която не можех да избегна. —
Още малко и щеше да се разплаче.

Джулиано си седеше отпуснат в стола си и сякаш започваше да губи съзнание. Аштън забеляза това. Сега, когато заплахата за собствения му живот беше отминала, здравето на старшия офицер беше най-важната задача, за която стюардът трябваше да се погрижи. Той отиде до шкафчето за първа помощ и извади оттам една спринцовка с обезболяващо лекарство. Инжектира течността в здравата ръка на Джулиано, изчака една минута и прегледа раната. По всичко личеше, че предмишницата на офицера е счупена.

— Господин Мерсед — каза Аштън, — помогнете ми да му сложа шина и да го превържа. — Ще ви оправим за нула време, сър.

— Благодаря — измърмори Джулиано. След това поотвори очи и каза: — Знаете ли какво прави сега онова ченге?

На наблюдателната палуба сестрите Фишър внезапно се бяха превърнали от срамежливи, неконтактни, самотни жени в практични администратори, които помагаша на всички, които имаха нужда от помощ. Те обикаляха пътниците, уверяваха се, че никой не е ранен.

— Дъщеря ви — каза Фран на родителите на Дрю. — Кажете ѝ, че искаме да знаем дали се е наранила.

Селест започна да прави знаци и да говори едновременно.

— Те искат да знаят дали...

Дрю беше прочела въпроса по устните им и вдигна палци, за да им покаже, че е добре.

— Надявам се, че нямате нищо против да ви кажа — започна дипломатично Рупърт, — че е страхотно, че вие двете се измъкнахте от

черупките си и започнахте да помагате на всички в тази катастрофа.

— О, това не е нищо — отвърна Фран. — Виж, пожар в прерията, това вече е опасно нещо.

— Или пък торнадо — подкрепи я сестра й.

— О, те са особено опасни — съгласи се Фран. — Въпреки че според мен най-лоша е тридневната снежна виелица.

— Особено когато не знаеш къде са ти запасите и трябва да ги намериш — каза Руби. — Животинките умират първи на снега, те не знаят, че той е направен от вода.

Дрю започна да се киска и майка й я сръга в ребрата.

Джетът беше изминал почти една миля по спокойните води и се движеше към малкия остров до Свети Мартин. На устните на Гайгер играеше самодоволна усмивка. Китките на Ани все още бяха завързани към джета.

Тя се обърна и видя как „Морска легенда“ се разминава с танкера. Тя се намираше доста далеч от двата кораба и й се стори, че не е имало сблъсък.

— Разминаха се! — извика триумфално тя на Гайгер над шума на двигателите.

Той остана загледан назад в продължение на няколко секунди, след което се обърна към нея.

— Това е невъзможно — каза той, сякаш не вярваше на очите си. След това се обърна отново, сякаш очакваше, че този път ще види нещо по-различно. Но нищо не се беше променило — пътническият кораб се отдалечаваше от супертанкера. — Невъзможно! — изкрещя Гайгер и отново погледна към Ани. Този път лицето му беше изкривено в демонична маска.

Ани усети как страха, отвращението и гнева, които той изпитваше към останалите хора, се насочиха срещу нея.

Лиза беше направила всичко, което според нея можеше да направи, за да отвлече вниманието на пътниците преди сблъсъка на двата кораба. Това беше част от нейната работа. Като професионалистка тя приемаше задълженията си сериозно. Когато

двата кораба се бяха приближили, тя не бе успяла да получи положителна обратна връзка от пътниците и това се бе оказало прекалено много за нея. Погледът ѝ беше станал отнесен и гласът ѝ вече не се носеше звучно над наблюдателната палуба.

Когато опасността бе отминала, Лиза си беше възвърнала гласа и се бе върнала към задълженията си. Онези, които се намираха най-близо до нея, бяха изненадани, когато тя внезапно се обърна към пътниците на палубата на висок глас.

— На Свети Мартин можете да намерите много безмитни магазини в холандската столица на острова Филисбърг — информира ги тя, — повечето от които се намират на Фронт Стрийт. Но понякога там има твърде много хора, особено ако в пристанището са акостирали и други пътнически кораби. Позволете ми да ви кажа кои са най-добрите места за пазаруване в списъка на Лиза... — Тя се огледа наоколо с грейнало лице. — Аз винаги отивам до другия край на острова, където се намира френската му столица Мариго. Няма проблем с преминаването на границата и там няма толкова много хора. Там можете да си купите качествени стоки, като например френски парфюми на една четвърт от цената, която бихте платили у дома.

Шери се наведе към нея и прошепна:

— Ако те бутна през борда, всички ще си помислят, че е било нещастен случай. Никой няма да ме издаде.

Алекс видя как пред очите му стената на кораба започва да се огъва навътре.

— Залегни! — извика той и дръпна Данте със себе си под водата. Те заплуваха под вода към задната стена на отсека, където изплуваха на повърхността. Двамата не знаеха това, но в този момент двата кораба се плъзгаха един до друг. Алекс и Данте забелязаха как едно масивно, заострено парче стомана разреза борда на кораба.

— Това е някаква проклета котва! — извика Алекс.

Единият зъбец на котвата на супертанкера, която се люлееше на веригата си в носа му, беше закачил корпуса на движещия се пътнически кораб и го беше разкъсал, все едно че беше от хартия. Докато „Морска легенда“ продължаваше да се движи напред, котвата раздираше здравите стоманени плочи, които имаха размери два и

половина на три и половина метра. Парчета стомана се откъсваха и хвърчаха из отсека като огромни куршуми. Плочите се откъсваха от борда на кораба като карти за игра. След това котвата се освободи и изчезна.

Алекс и Данте се бяха вкопчили в стената зад себе си, за да не бъдат пометени от водата, която започна да се изтича през дупката.

— О, мамка му! — каза Алекс.

Данте го погледна.

— Мамка му на какво? — попита той, като предположи, че неприятностите им може би не бяха свършили. Той забеляза, че Алекс гледа през дупката в борда, и проследи погледа му.

Дупката се намираше на мястото, на което корпусът се стесняваше и се сливаше с носа и откриваше доста добра видимост напред.

Точно пред кораба, на около половин миля разстояние, се виждаше голямо пристанище. Ако се съдеше по скоростта, с която се движеше водата край носа, „Морска легенда“ отново бе тръгнал напред с пълна скорост.

Въпреки че във Филисбърг беше все още рано сутринта, доста от местните жители и туристи бяха изпълнили улиците. Градът се простираше на около една миля по брега на Големия залив и се състоеше от три повече или по-малко паралелни улици — Фронт Стрийт, Бек Стрийт и Пондфил. Всички сгради по Фронт и Бек Стрийт, боядисани в различни пастелни цветове, изглежда, бяха безмитни магазини, хотели, казина или ресторанти. Тесни улички водеха до дворове, по чиито стени пълзяха увивни растения.

Въпреки че на тези острови никога не ставаше толкова влажно и горещо, колкото на някои други острови, хората бяха свикнали да започват работа рано, за да избегнат горещината на слънцето по пладне. Туристи влизаха и излизаха забързано в множеството магазини. Някои от тях вече бяха натоварени с пълни чанти въпреки ранния час. Други, които бяха прекарвали предишния ден, забавлявайки се в нощните клубове и казината, закусваха или пиеха кафе на масите в откритите кафенета. Неколцина вече си бяха поръчали алкохолни напитки.

Онези, които предпочитаха да си прекарват времето на плажа, вече се бяха запътили към пристанището или бяха пристигнали там. В залива имаше един кей, но който се разхождаха хора. В самото пристанище стотици плавателни съдове от най-различни видове стояха закотвени или се движеха. Океански траулери, малки рибарски лодки и гребни работни лодки се смесваха с луксозни яхти, газещи дълбоко платноходки с високи мачти, малки лодки и гумени салове.

Рибари миеха палубите на лодките си, а един вървеше от доковете към града, като влачеше след себе си две огромни риби. Рибарите работеха по лодките си мълчаливо, докато туристите приготвяха своите лодки, като си подвикваха морски команди на висок глас. Един от тях успя да падне зад борда, докато платноходката му все още си стоеше закотвена, а на няколко други лодки можеха да се видят други, също толкова смешни недоразумения.

Това беше просто поредната слънчева сутрин в този островен рай. Хората бяха заети с делата си или си почиваха. Никой не обърна внимание на големия бял кораб, който се движеше през залива право към пристанището.

Алекс нямаше желание да плува обратно през коридорите и нагоре по стълбите, за да види какво става с пожара в атриума. Той трябваше да намери друг път към горните палуби. Алекс видя спасението в зейналата в борда на кораба дупка. Една въжена стълба, хвърлена по време на евакуацията, висеше пред дупката. Двамата с Данте можеха да се изкачат по нея, но трябваше да побързат. Алекс не искаше да бъде в предната част на кораба, когато той се сблъскаше с острова. Той знаеше кой щеше да спечели в този сблъсък и това не беше „Морска легенда“.

Алекс сграбчи въжената стълба и махна с ръка на Данте да го последва, фотографът поклати глава.

— Хайде! — извика Алекс. — Побързай!

— Ще ни издържи ли? — поинтересува се Данте.

Вместо отговор Алекс дръпна силно стълбата. Тя не се скъса.

— Ти върви пръв — каза фотографът.

Алекс се метна на стълбата и започна да се изкачва нагоре.

— Хайде! — извика той.

Фотографът подаде глава през дупката и погледна нервно нагоре. Той доста се колеба, преди да се качи на стълбата, и постоянно се оглеждаше за признаци, че тя може да поддаде. Алекс осъзна, че беше притиснал мъжа до границата на възможностите му. Дотук Данте се бе държал смело и му бе оказал неоценима помощ, но нямаше да издържи още дълго. Вместо да го изругае, Алекс се държеше необичайно търпеливо и си мълчеше.

Най-сетне Данте сложи двете си ръце и двата си крака върху стъпалата. Той беше достатъчно умен, за да знае, че не трябва да гледа надолу към кипящата вода, и започна да се изкачва бавно като сънлива катерица.

Пътническият кораб започваше да навлиза във води, в които имаше твърде много плавателни съдове. Повечето от тях го забелязваха навреме, за да го избегнат, но капитанът на една дванадесетметрова

състезателна яхта, регистрирана на Бермудските острови, реши да не отстъпва.

Когато капитанът на яхтата осъзна, че „Морска легенда“ няма да промени курса си, за да избегне яхтата, която се намираше точно пред носа му, вече беше късно. Той завъртя платното си в последния момент. Вместо да мине пред носа на големия кораб, яхтата се завъртя така, че започна да се движи успоредно на пътническия кораб. Вълната, предизвикана от носа на кораба, подметна яхтата и тя се наклони към корпуса на „Морска легенда“. Върхът на високата ѝ мачта одраска корпуса на кораба.

Алекс забеляза пръв опасността и извика, за да предупреди Данте. Фотографът вдигна очи и видя върха на мачтата да се приближава застрашително към него. Той усети внезапен прилив на енергия и изкачи няколко стъпала за по-малко от три секунди. Върхът на голямата алуминиева мачта премина само на няколко сантиметра под подметките на обувките му.

На брега една двойка туристи на средна възраст приближаваха към двама рибари, които поправяха мрежата си.

— Погледни този голям кораб — каза мъжът. — Не се ли движи твърде бързо в такава близост до пристанището?

— Не говоря английски — отвърна единият от рибарите. Другият сви рамене. И двамата се усмихнаха.

— Знаеш ли, той е прав — каза вторият рибар на холандски, когато туристите ги отминаха. — Той се движи твърде бързо толкова близо до пристанището.

— Този кораб не отива в пристанището — възрази другият. — Твърде голям е.

— При скоростта, с която се движи, ще му бъде трудно да отиде някъде другаде.

Те прекратиха работата си, за да се вгледат по-добре. Опитните им очи им казаха всичко, което трябваше да знаят. Дватама рибари започнаха да викат към хората на холандски, френски и английски.

Из цялото пристанище никой не забелязваше стоманеното чудовище, което се приближаваше бързо. Дори онези, които

забелязваха кораба, решаваха, че това е само едно малко развлечение в този рай, в който никога не се случваше нищо особено.

— Погледни онзи голям кораб, който идва към нас — каза едно немирно дете на майка си.

Тя се печеше на слънце на палубата на една платноходка и кожата ѝ блестеше от плажното масло.

Жената повдигна глава и погледна в посоката, в която сочеше детето.

— Да, много е красив — каза тя и отново се отпусна по гръб.

Алекс помогна на Данте да прескочи парапета на палубата и двамата се отправиха към мостика. Джулиано беше на крака, а превързаната му ръка висеше пред гърдите му.

— Къде е управлението на котвите? — попита Алекс с влизането си на мостика.

Джулиано кимна към навигатора, който натисна едно копче, под което пишеше: „ЛЯВА КОТВА“. Системата сработи. Котвата падна със силен плясък и веригата ѝ се спусна след нея. Дъното на залива обаче беше песъчливо и котвата се повлече по него, без да се закачи за нещо. Най-накрая тя захвана някаква скала и веригата ѝ се опъна. Силата на инерцията на кораба се противопостави на якостта на котвата. Скалата на морското дъно издържа. Нещо трябваше да поддаде. Една брънка от котвената верига беше по-слаба от останалите и бавно се скъса, след което корабът отново се стрелна напред.

— Скоростта намалява — обяви Мерсед, надвесен над индикатора на скоростта. — Четиринадесет възела... тринадесет... Хайде, миличка.

Аштън гледаше към платноходките пред „Морска легенда“. Той сграбчи руля и изкрещя:

— Махнете се оттам! Моля ви, махнете се от пътя ми!

Той въртеше безполезното управление на руля на всички страни.

— Къде е свирката? — попита отчаяно стюардът. Данте започна да натиска подред всички копчета с надеждата, че все някое от тях ще задействат параходната свирка.

Една brunetka в миниатюрен бански костюм се печеше на палубата на голям катамаран, наречен „Ромео и Жулиета“ и

регистриран в Насау. До нея на палубата имаше преносим телевизор, компактдисково устройство със стерео високоговорители, телефон, списания и разни други удобства. Един мъж с приятна външност и внимателно сресана коса излезе от каютата с две високи маши на сребърен поднос. „Морска легенда“ беше толкова близо, че от мостика Аштън успя да види, че питиетата са „Блъди Мери“. Мъжът с подноса погледна нагоре и забеляза острия нос на пътническия кораб да се насочва право към катамарана. Той изпусна подноса.

Брюнетката вдигна слънчевите си очила, за да види какво става. Гледката я накара да изпищи с всичка сила. Тя се хвърли на една страна, а мъжът на друга. Миг по-късно носът на „Морска легенда“ разцепи катамарана по средата.

Когато Аштън ги видя за последен път да изчезват от погледа му, той отчаяно започна да се опитва да завие, за да ги избегне. Сега се втурна към дясното крило на мостика, за да се опита да види какво бе станало с катамарана.

— Мисля, че току-що убихме някакви богаташи — каза стюардът.

Двамата най-големи авантюристи от водолазното училище в пристанището излязоха над водата много по-далеч от стадото страхливци, с които се учеха. Те знаеха, че са отишли много по-далеч от мястото, на което трябваше да отидат, но това си беше техният живот и те си плащаха за уроците, така че това не ги притесняваше особено много. Подали глави над водата, те забелязаха нещо, за което ги беше предупредил инструкторът им: когато към вас се приближи лодка, гмуркайте се дълбоко. Към тях обаче не се приближаваше лодка, а кораб. Те се гмурнаха толкова дълбоко, че се блъснаха в пясъка на дъното.

Недалеч над тях премина един гигантски кил, който им се стори като космически кораб от фантастичен филм. Ако бяха протегнали ръка, те можеха да докоснат дъното на кораба, но не го направиха.

Но колкото и застрашителен да се струваше „Морска легенда“ на онези, които го гледаха отдолу, за полуголите, хленчещи пътници на наблюдателната палуба той се струваше много по-страшен.

— Всички да залегнат на пода! — извика Харви и даде пример, като се метна на палубата до Деби.

— Не мога да повярвам, че всичко това продължава — обърна се Руби към сестра си.

— Дори и аз съм малко изненадана — съгласи се Фран.

Като цяло те прецениха, че съветът на Харви е добър, и започнаха да обикалят хората, за да им кажат да залегнат.

Управлението на руля не работеше, но Аштън се чувстваше длъжен да опита. Когато се опитаха да пуснат дясната котва и тя се захвана в нещо, Аштън завъртя силно руля, за да избегне две осемнадесетметрови яхти, които бяха закотвени на пътя на кораба. „Морска легенда“ блъсна едната яхта близо до кърмата и я изхвърли от водата. Яхтата падна върху другата яхта. Звукът от сблъсъка беше достатъчен, за да събуди и най-заспалиите туристи, които досега се бяха наслаждавали на почивката си.

След това корабът се заби в двете струпани на камара яхти, улучи ги в средата и ги разцепи толкова силно, че те заприличаха на буквата U. Едната яхта беше отхвърлена встрани като празна кутия от цигари, а другата остана закачена за носа в продължение на няколко секунди, след което също беше отхвърлена встрани.

Сблъсъците намалиха малко скоростта, с която се движеше корабът, но това вече нямаше голямо значение, тъй като „Морска легенда“ вече се намираше в пристанището, само на неколкостотин метра от брега, и заплашваше да се забие в десетки малки плавателни съдове, на борда на много от които имаше хора.

В този момент Данте откри бутона за параходната свирка и го натисна. Предупреждението беше твърде закъсняло и вместо да помогне, създаде още по-голямо объркване.

Аштън вече не смееше да погледне през прозорците на мостика. Когато най-накрая събра достатъчно кураж да направи това, той видя как хората скачат от платноходките си и се хвърлят в океана, за да се спасят. Онези, които се намираха в гребни лодки, гребяха усилено, за да се отстранят от пътя на пътническия кораб.

Единствените хора на брега и в пристанището, които все още не бяха забелязали приближаващата опасност, бяха едно момиче във взета

под наем моторница и мъжът, който караше водни ски зад нея. Двамата се забавляваха толкова добре, че не забелязваха нищо около себе си. Пък и това беше първият път, когато някой ѝ позволяваше да покара моторница...

Мъжът на водните ски пръв забеляза кораба и започна да ръкомаха и да вика на момичето. Тя също му помаха в отговор. Той обмисли дали да не пусне въжето и да се остави да падне във водата, но това означаваше да изостави момичето, а той не можеше да направи това. За миг изглеждаше, сякаш моторницата и корабът ще се сблъскат челно. Моторницата обаче изпревари кораба с няколко метра. Момичето вдигна поглед и едва сега осъзна, че е участвала в състезание. Носът на „Морска легенда“ сръза въжето на водните ски. Мъжът падна във водата, но остана далеч от кораба. Мощното дръпване на въжето и внезапното му отпускане след скъсването промениха курса на моторницата. Момичето не успя да я овладее и тя се насочи към брега.

Клиентите в кафенетата по брега се бяха изправили, за да виждат по-добре, и когато видяха как моторницата се устремява към тях, се втурнаха да се спасяват. Моторницата излезе на пясъка и се заби в масите. При други обстоятелства подобен инцидент би предизвикал голямо раздвижване в един толкова малък град. Но тази сутрин той щеше да остане почти незабелязан, освен от хората, на които се беше наложило да избягат от полудялата моторница. Неколцина използваха възможността да се измъкнат, без да си платят сметките.

Аштън забеляза една огромна яхта точно пред кораба. „Морска легенда“ нямаше да успее да отхвърли тази яхта както беше станало с предишните дни. Този плавателен съд беше огромен, имаше дължина поне петдесет метра, два комина, три палуби и хеликоптерна площадка. Доста голямо кану.

Стюардът включи озвучителната система на кораба — той вече се оправяше доста добре с уредите на мостика — и извика в микрофона:

— Събудете се всички! Към вас идва голям кораб!

Когато Алекс видя колко голяма беше яхтата, той изтича към Аштън, за да му помогне да завърти руля. Нищо не се случи. „Морска легенда“ разряза огромната яхта на две и продължи да се движи напред.

Тогава пред тях се изпречи един горивовоз, боядисан в яркочервено.

— О, господи! — изпъшка стюардът. — Не отново!

Носът на пътническия кораб мина на около четвърт метър зад кърмата на червеното корабче.

Но това беше само увертюрата към онова, което ги очакваше само след няколко минути — остров Свети Мартин, който не можеше да се отмести от пътя на кораба.

— Дръжте се здраво всички — каза Алекс, втренчен мрачно през прозореца.

— Залегнете! — заповяда Джулиано.

Мерсед потърси добри новини в индикатора на скоростта. Новините бяха и добри, и лоши.

— Паднали сме до десет възела — обяви той, — но ще се блъснем в сушата.

Аштън не можа да каже нищо, но реши, че точно сега му е времето да започне да говори на моряшки език, и той извика:

— Забийте люковете!

На наблюдателната палуба, където пътниците вече бяха залегнали на пода, Лиза стана от мястото си и погледна през прозореца.

— Това е Фронт Стрийт — каза тя на висок глас. — Оттук можете да видите безмитните магазини!

На брега един агент на недвижими имоти показваше на едно младо семейство и шестгодишния им син нов апартамент. Докато агентът говореше, момчето гледаше през един прозорец.

— Мамо, там има един кораб — каза то.

— Знам — отвърна усмихнато тя. — Тук има много кораби, момчето ми.

— Какво хубаво дете — каза агентът. — И колко е умно, че забелязва всички тези кораби.

Момчето продължи да гледа през прозореца как големият кораб се устремява към кея.

— Две спални, трапезария, кухненски бокс, под с паркет — говореше агентът. — Тези помещения са направо вечни.

— Мамо, виж! — извика отново момчето. — Той наистина е много голям.

Майка му се усмихна извинително на агента и го остави да говори със съпруга, а тя отиде да види какво искаше да ѝ покаже синът ѝ. Агентът хвърли недоволен поглед по посока на момчето.

Междувременно на мостика на „Морска легенда“ Алекс също гледаше през прозореца пред себе си. Нямаше какво друго да направи. Той наблюдаваше как корабът се удря в кея, от който за щастие всички хора вече бяха избягали. Дървените греди, от които беше направен кеят, се разхвърчаха на всички страни, сякаш бяха клечки за зъби. Някакво малко кученце не смяташе да търпи всичко това. То изтича върху онова, което беше останало от кея, оголи зъби и започна да лае кораба.

Носът на кораба излезе на брега и продължи да се движи напред към една голяма и много скъпа скулптура. Сблъсъкът в брега беше изпратил пътниците напред. Повечето от тях се бяха плъзнали по палубата, но Алекс и Джулиано бяха изхвърлени през прозорците. Стъклата бяха обезопасени и се извадиха от рамките, без да се счупят и да ги порежат, но двамата започнаха да се пързаят по корем надолу по стръмния остъклен наклон към носа на кораба.

Докато се плъзгаха надолу, корабът мина през дъсчената пешеходна пътека на брега и я разби на парчета. Носен от инерцията на огромната маса на кораба, острият кил проряза дълбока бразда в асфалта на улицата.

— Идва — каза момченцето в апартамента на майка си, тъй като не искаше тя да пропусне забавлението.

— Най-хубавото нещо на Свети Мартин — казваше агентът на бащата на момчето, като мислено ругаеше шумотевицата навън и онзи, който я причиняваше, — е, че той не е претъпкан с туристи.

Майката стигна до прозореца, погледна през него, изпищя, сграбчи сина си и се втурна да спасява живота им.

Корабът разряза сградата на две и семейството и агентът се озоваха заедно в едната половина. Те стояха само на няколко метра от стоманената стена, която продължаваше да се плъзга бавно напред, като мачкаше всичко по пътя си. Цялата сграда се разтресе, но не се събори. Възрастните бяха замръзнали на местата си и не можеха да отворят уста.

Хлапето удари с юмруче във въздуха и каза:

— Мамо, тук ми харесва!

Корабът продължи да се движи напред в града. Една двойка, която се забавляваше в леглото, спряха по средата на забавлението си, за да се втренчат през прозорците на стаята си към преминаващия бавно на не повече от три метра от тях кораб.

Един голям пикап, който се движеше с превишена скорост — шофьорът му познаваше пътя и даваше газ по навик — зави наляво и се изпречи право пред носа на кораба. Шофьорът остана вцепенен зад волана, втренчен през спуканото си предно стъкло в стоманеното чудовище, което отнасяше радиатора и предната му броня.

Навсякъде по улиците хората бягаха, за да не бъдат премазани от пътническия кораб. Една продавачка успя да блъсне количката си с тропически плодове встрани в последната секунда. Паркирани коли биваха отхвърляни встрани, сякаш бяха миниатюрни играчки. Кабелите на скъсани от корпуса на кораба далекопроводи хвърляха искри като фойерверки по Коледа. Кученцето се беше измъкнало от кея и сега бягаше редом с кораба, като джавкаше ядосано и заплашваше, че ще впие зъби в борда му.

Един от местните жители излизаше от някакъв магазин хванал няколко пълни пазарски чанти, когато забеляза кораба да се движи по улицата. Мъжът се закова на мястото си. Откритият му автомобил беше паркиран пред църквата и се намираше точно на пътя на стоманената грамада. Той не можеше да мисли за нищо друго, освен за това — нито дори защо корабът се движеше по сушата, а само за онова, което щеше да се случи с колата му. Вцепенен от страх, той гледаше как високият колкото шестетажна сграда нос се плъзга напред към автомобила му.

Сега кученцето тичаше по-бързо от кораба, задминаваше го и продължаваше да го лае неистово. Носът на кораба не улучи автомобила и продължи да се плъзга към църквата. Кученцето се спря до мъжа с пазарските чанти, който сега се усмихваше облекчено, доволен от това, че колата му беше останала здрава. Кученцето изръмжа по посока на кораба, който най-после спря пред църквата. Горният край на носа удари леко камбанарията и камбаната зазвъня.

Мъжът остави чантите си на земята и тръгна към спасената си като по чудо кола. Кученцето го последва, настроено още по-агресивно към кораба, който вече не се движеше. Като лаеше непрестанно, то скочи върху предния капак на кабриолета, за да погледне кораба в лицето. Мъжът беше застанал до колата си, когато чу някакъв шум над главата си и вдигна поглед нагоре.

Огромната котва се стовари върху кабриолета и го превърна в купчина безполезен метал. Котвата беше последвана от тридесетметровата си стоманена верига, която унищожи онова, което беше останало здраво след падането на котвата. Кученцето изчезна под камарата желязо и спря да лае.

Пътническият кораб стоеше по средата на улицата като излязъл на сушата кит, наклонен петнадесет градуса на една страна и се извисяваше над всички сгради, с изключение на кулата на църквата. Огромните му витла се въртяха безцелно във въздуха.

Мъжът се отдръпна от съсипания си автомобил и вдигна чантите си. Искаше му се да си тръгне, но не можеше. Беше твърде разстроен. Без да обръща внимание на огромния кораб по средата на улицата, той се втрени в купчината желязо, в която беше превърнатата колата му и която почти не се виждаше под котвата и веригата.

Той чу скимтене и след няколко секунди кученцето се измъкна изпод веригата. Този път то беше наистина вбесено, отвори широко малката си уста и се опита да ухапе борда на кораба.

Плъзгането по остъклената предна част на кораба от мостика към носа не беше от най-приятните. Наклонът свършваше доста преди самия нос; на пет метра под него имаше голям басейн за хидромасаж. Алекс и Джулиано се плъзгаха по корем с главата напред. Джулиано беше абсолютно уверен, че това са последните мигове от живота му и дори Алекс на няколко пъти изпита съмнение, че ще оцелее, докато падаше към носа. Двамата се забиха с главата надолу в басейна, който за тяхно щастие беше пълен с вода.

— По дяволите! — извика офицерът, когато успя да подаде глава над водата. — Мисля, че си счупих и другата ръка.

Застанал в кипящата вода на басейна в остатъците от смокинга си, Алекс бе твърде зает да оглежда покривите на къщите, които преминаваха покрай тях, за да обърне някакво внимание на Джулиано. Когато чу звука на камбаната след удара в църквата, той се сети, че почти беше поискал ръката на Ани. Освен това се чудеше дали не беше ударил главата си или нещо подобно, тъй като определено се чувстваше замаян.

Високо над главата му, на наблюдателната палуба, от която сега се откриваше панорамен изглед към целия град и целия остров, пътниците плачеха от облекчение и се поздравяваха един друг, че бяха оцелели след това кошмарно пътуване. Те отново се намираха на твърда земя и щяха да могат да разказват дълго за преживяванията си.

Палубата се наклони под тежестта на пътниците и корабът полегна още по-встрани. Пътниците бяха отхвърлени встрани към парапета; ако паднеха зад него, щяха да се строполят право на улицата. Вкопчени един в друг, в парапета, във всичко, за което можеха да се хванат, те успяха да се спасят и да не паднат през борда.

Корабът се наклони странично още веднъж, подпря се в някакви сгради и пропука стените им, сякаш бяха от тънък пласт лед.

Когато погледна назад и видя какво се беше случило с „Морска легенда“, Гайгер извика радостно и направи един кръг с джета върху повърхността на океана. Завършекът не беше толкова експлозивен, колкото го беше планирал, но все пак беше приемлив за него.

Ани също беше доволна от развитието на събитията, но по други причини. Тя бе предположила, че Алекс беше оцелял след сблъсъка на кораба със сушата. Докато Гайгер се радваше на победата си, Ани подходи още по-решително към проблема как да се освободи.

Гайгер я изненада, като направи завой около малкото островче, вместо да спре на него. Скоро тя разбра какво беше намислил похитителят ѝ. От другата страна на островчето имаше един малък хидроплан, който стоеше закотвен върху водата.

— Стигнахме — каза доволно Гайгер.

Ани разбра, че ако иска да му избяга, ще трябва да го направи, преди да стигнат до самолета. Гайгер се беше потопил в радостта си и тя успя незабелязано да премести крака си до лоста, на който пишеше: „ПУСК“. Тя не беше съвсем сигурна какво освобождаваше този лост, но се надяваше, че той щеше да ѝ свърши работа. Гайгер се бе обърнал да хвърли още един поглед на заседналия на сушата пътнически кораб и Ани се възползва от възможността, за да настъпи силно с крак лоста. Той не се помръдна. Тогава тя вмъкна пръстите си под лоста и го бутна нагоре. Този път лостът поддаде...

Връзката между двата джета се откачи и остана във водата зад тях. Джетовите се разделиха и този, на който се намираше Гайгер, продължи да се движи към самолета, докато Ани успя някак да хване ръчките за управление в ръце, описа дъга и се насочи към пристанището.

— Ани! — изкрещя Гайгер след нея и обърна джета си, за да я догони.

Тя се приведе напред както бе виждала да правят мотоциклетистите по време на състезания, като правеше всичко по силите си да използва ръцете си, за да насочва джета. Дори и в спокойни води тази задача не беше лесна, тъй като с увеличаването на скоростта джетът започваше да подскача върху водата.

Ани се възползва от възможността да отвори багажника и да види какво има в него. Вътре тя откри сигнален пистолет и няколко сигнални ракети. Вързаните ѝ ръце не ѝ даваха голяма свобода на действие, но тя все пак успя да сложи една ракета в пистолета, като се чудеше дали я беше поставила както трябва.

Гайгер вече я беше настигнал и сега се движеше паралелно с нея. Вързаните ѝ китки я принудиха да изчака, докато двамата се озоваха един до друг, след което вдигна и двете си ръце и изстреля ракетата.

Алекс се измъкна от басейна и подаде ръка на Джулиано, който поклати глава и му обърна гръб, за да бъде издърпан под мишниците. Офицерът изстена от болка и се олюля леко, когато Алекс го издърпа на палубата.

— Добре ли си? — попита го Алекс, който гореше от нетърпение да се махне от това място. В същото време се възхищаваше на начина, по който корабният офицер не обръщаше внимание на раните си.

— Мисля, че съм си счупил и другата ръка, а корабът е паркиран по средата на града, но можеше да бъде и по-лошо — отговори му Джулиано и се усмихна въпреки болката. — Не съм сигурен какво може да бъде по-лошо от това, но все пак мисля, че можеше да бъде и по-зле.

Алекс не сметна за нужно да му спомене, че се намираха в чужда държава и че само след няколко минути щяха да се появят журналисти от телевизията с техните камери. Разплисканата от басейна вода беше

направила палубата хлъзгава и Алекс бързо разбра това, когато се опита да тръгне по нея.

— Трябва да... — започна той, но се подхлъзна и падна на палубата — ... намеря Ани.

Той се плъзна по парапета на палубата и изчезна зад борда. Алекс се приземи на някакъв покрив, след което се спусна сред дъжд от керемиди върху един украсен балкон, на който имаше мебели от ковано желязо и множество саксии. Той се изправи и влезе през вратата на балкона в една голяма стая, в която седяха петима изплашени души. Той измърмори нещо за това, че иска да използва стълбите към входната им врата, и продължи по пътя си.

Обитателите на къщата току-що бяха видели как един пътнически кораб се бе паркирал пред дома им и не си помислиха нищо за небръснатия американец, облечен в останките от смокинг, който беше влязъл през прозореца, за да използва стълбите.

На мостика на „Морска легенда“ Аштън все още стоеше вкопчен в руля и гледаше право напред над покривите с отнесен поглед на Древния Моряк. Мерсед и Данте стояха от двете му страни, втрещени в празните рамки, в които допреди няколко минути се бяха намирали прозорците на мостика. Никой не спомена Алекс и Джулиано, въпреки че всички мислеха за тях. Тримата мъже все още не бяха сигурни в нищо — най-малкото пък в това, че пътуването беше свършило и те отново бяха на твърда земя.

В украсения с орнаменти прозорец на църквата се виждаше лицето на един свещеник, на което беше изписано огромно объркване, докато той гледаше към кораба. Аштън му помахаше с ръка. След кратка пауза свещеникът му отвърна колебливо по същия начин като човек, който махаше на нашественици от космоса в техния космически кораб, след като те му бяха дали знак, че са приятелски настроени.

Аштън, изглежда, видя някакво божествено послание в това.

— Мисля, че ще отида на църква — каза той.

Харви се беше облегал ентусиазирано на парапета на наблюдателната палуба.

— Хората трябва да си плащат за такъв изглед! — викаше той. — Ела, Деби, погледни насам!

— Няма да се доближа до този парапет, Харви — отвърна жена му. — Вече съм го правила. А ти нямаш никакво чувство за срам, щом стоиш там по долни гащи.

Съпругът ѝ погледна към голите си колене и видя, че тя имаше право. Той се изчерви и се отдръпна от парапета, като заекваше:

— Мисля, че хората вече си имат достатъчно грижи, за да бъдат притеснявани още повече, скъпа.

Фактът, че тези двамата отново бяха започнали да се дърпат, беше сигурен знак, че нещата се нормализираха.

Дрю и родителите ѝ разговаряха със знаци и се смееха.

— Вие не сте чак толкова лоши — каза им със знаци момичето.

— Е, радвам се, че от това пътуване все пак е имало някакъв положителен резултат — отговори баща ѝ.

— Поне не беше отегчително. — Дрю вдигна очи и помахна на Фран и Руби, които бяха подновили своите милосърдни мисии.

— Кълна се, че всеки път се случва по нещо — каза Фран.

— Направо да се чудиш какво ще бъде следващото нещо, което ще се случи — допълни Руби.

— Всичко свърши — каза Селест. — Неприятностите ни свършиха.

— Аз не бих била толкова уверена — не се съгласи с нея Фран и тръгна да се погрижи за следващия пътник, като остави Дрю и баща ѝ да успокояват Селест.

Малко по-далеч Шери бе забелязала, че Лиза има намерение отново да започне да организира пътниците.

— Седни! — нареди ѝ остро тя.

Лиза обаче не можеше да бъде отказана толкова лесно. Тя знаеше, че трябва да си свърши работата и толкова.

— Трябва да измисля нещо, докато успеем да вкараме всички в магазините — обясни тя. — Пазаруването ще успокои нервите им. — Тя се вгледа в Шери. — Защо не намериш някакъв инструмент и не ни посвириш?

Целият оркестър на Шери беше напуснал кораба в спасителните лодки. Сега на нея ѝ се прииска да беше тръгнала с тях. Онова, което се беше случило с тях на този кораб, може би щеше да изглежда като

интересна новина по телевизията, ако се беше случило с някой друг, но нямаше да се отрази по никакъв начин на кариерата ѝ. Тя погледна Лиза със саркастична усмивка и извади една устна хармоника от джоба си.

Лицето на Лиза се озари и тя започна на висок глас:

— Дами и господа...

Шери я хвана за гърлото и вдигна хармониката, сякаш възнамеряваше да я натика в гърлото ѝ.

— Защо се държиш толкова враждебно с мен? — попита я Лиза.

На няколко метра от тях Франк се тревожеше за жена си.

— Констанс — казваше той, — имаш ли нужда от нещо?

Тя го погледна нетърпеливо.

— Защо, Франк, да не би да имаш някакви стоки, които искаш да ми предложиш?

— Ами, не, всъщност аз... — Той не довърши изречението си.

Констанс го погледна с непресторена загриженост.

— Какво има? — попита тя.

— Нали знаеш, че никога през живота си не съм пушил — каза той. — Е, сега, когато ти отказа цигарите, с мен се случи нещо ужасно.

— Не! — каза тя.

Франк кимна.

— Имам нужда от една цигара.

Обут в яркоцветни шорти и сложил тъмни очила, увесил малка златна плоча на верижка на врата си, известният музикален продуцент Морис Гуудинг седеше в лодката си „Тюнман“, зареждаше харпуните си и се наслаждаваше на спектакъла, който беше организирал корабът, като се бе врязал в града.

— Е, това вече е кофти шофиране — каза той на гаджето си Марифа, което беше забърсал на острова.

— Отмъщението на моко — каза тя.

— Какво?

— Лош късмет е кораб да влезе в града — обясни момичето.

— Лош късмет, без майтап — съгласи се Морис. — Току-що си купих апартамент тук.

Недалеч от тях, Алекс търсеше лодка, с която да тръгне да търси Ани, и се приближаваше към тях.

— Трябва ми лодка! — каза той на един мъж, който стоеше в никаква моторница. — Спешно е!

Мъжът посочи надолу и Алекс забеляза, че той стоеше във вода до коленете. Изпомпването на толкова много вода щеше да отнеме поне двадесет минути, след което двигателят ѝ можеше да запали, а можеше и да не запали.

Алекс разбра, че ще трябва да потърси другаде. Той се нуждаеше от добра лодка, която да бъде достатъчно бърза, за да настигне джетата. Това означаваше, че трябва да намери нещо много по-мощно от обикновена моторница. Много от плавателните съдове в пристанището бяха или повредени, или се бяха напълнили с голямо количество вода. Докато оглеждаше най-близките лодки, погледът му се спря на една моторница с издължен профил, която беше привързана към остатъците от кея откъм страната на океана. Кеят я беше защитил и тя, изглежда, не беше повредена. Алекс се отправи бързо към нея.

— Хайде, миличка, отвържи това въже — обърна се Морис към Марифа. — Трябва да изпием няколко бутилки ром и да наловим малко риба. — Той запали мощния двигател.

Алекс скочи от кея и се приземи върху предницата на лодката, когато тя се отдели от кея. Той скочи между двете седалки и застана зад двамата пътници.

Морис за малко щеше да падне от седалката си.

— Мога ли да ви помогна? — попита той със заплашителна учтивост.

— Аз съм ченге и тази лодка ми трябва — отвърна Алекс с монотонния глас на полицаи.

— Това е някаква шега, нали? — не повярва на ушите си Морис. — Ти си правиш майтап с мен, нали? Не виждаш ли, че имам среща?

— Казвам се Алекс Шоу, полицаи съм в Лос Анжелис и това е въпрос на живот и смърт. А сега подкарай проклетата лодка.

— Полицаи от Лос Анжелис? Знаеш ли колко часа терапия ми бяха необходими заради вас, момчета? А тази гадория е скъпа. Мисля, че ще бъде най-добре да се разкараш от моето корито.

Алекс взе един харпун.

— Карай — каза тихо той.

Марифа ги беше наблюдавала безмълвно.

— Мисля, че трябва да тръгваш сега — каза ти.

Морис се настани неохотно зад волана.

— Добре — каза той, — ще тръгнем, но искам да ми обещаеш, че няма да ми разбиеш бебчето.

Алекс остави харпуна, хвана го за шортите и го вдигна от мястото му. След това седна на неговата седалка и дръпна ръчката на газта. Лодката се стрелна напред и Морис беше отхвърлен от мястото си и за малко не падна във водата.

Той падна на задника си в пространството зад седалките и изпъшка.

— По-полека, човече. Тази красавица ми струваше сто и петдесет бона.

Алекс даде пълна газ и носът на моторницата се издигна над водата. Морис се плъзна още по-назад.

Марифа се отпусна в седалката си и остави вятъра да развява косите ѝ.

Джетът на Ани подскочи върху водата в мига, в който тя натисна спусъка на сигналния пистолет. Ракетата мина на няколко сантиметра над главата на Гайгер, който се движеше плътно до нея. По изражението на лицето му тя разбра, че той е осъзнал какво възнамерява да направи тя, и чертите му внезапно се изкривиха от ярост. Ани усещаше как погледът му пронизва кожата ѝ.

Знаейки, че вече не може да му избяга, тя му сече пътя и мина пред неговия джет, като почти успя да го преобърне. Той обаче направи широка дъга и отново се спусна след нея. Тя беше успяла да спечели само няколко метра преднина. Приведена над седалката си, Ани се опита да задържи преднината си, докато продължаваше да се приближава към пристанището.

Въпреки усилията ѝ, Гайгер започна да я настига отново, тъй като имаше възможност да управлява свободно джета си, а нейните китки бяха вързани за машината. Когато се изравни с нея, той забеляза, че тя прави нещо с ракетния пистолет. Гайгер знаеше, че тя с удоволствие би изстреляла ракетата между очите му, но виждаше, че вързаните ѝ китки не ѝ позволяваха да стреля по него, преди двата джета да се изравнят.

Затова Гайгер остана малко зад нея, докато не събра достатъчно голяма инерция, за да пропълзи до нея. Като внимаваше тя да не направи внезапен завой, той успя да се доближи толкова, че раменете им почти се докоснаха. Когато тя се опита да насочи пистолета към него, Гайгер протегна ръка, хвана дулото на оръжието и го изви нагоре. Пистолетът гръмна и ракетата описа дъга в небето, взриви се и падна в морето, оставяйки след себе си гъста димна следа.

Гайгер хвърли сигналния пистолет в океана, скочи от джета си върху нейния и успя да се настани зад нея. След това направи завой на 180 градуса и отново се насочи към хидроплана.

Ани започна да подскача на седалката си с надеждата, че ще успее да го изненада да го хвърли във водата.

— Какво се опитваш да направиш? — изкрещя той.
— Пусни ме! — извика тя в отговор и го срита с пета в глезена.

Скоростомерът показваше сто и двадесет километра в час, докато Алекс управляваше лодката на Морис между плетеницата от необитаеми островчета, с надеждата, че Гайгер може би се беше опитал да се скрие с Ани на някое от тях.

Морис се опита да успокои този ненормалник, който беше поел управлението на лодката му.

— Казах ли ти, че ме изхвърлиха от Олстей заради ченгетата от Лос Анжелис? Казаха, че съм бил високорисков...

— Вижте! — намеси се Марифа. — Фойерверки!

Алекс погледна в посоката, в която сочеше тя, и видя сигналната ракета. Той завъртя руля и насочи лодката натам.

— Тъъ, тук има много плитчини и рифове, човече — предупреди го Морис. — Не трябва да караш толкова бързо.

Предницата на лодката се издигна високо над водата, когато Алекс натисна ръчката на газта докрай. От време на време нещо остъргваше кила ѝ, може би гърбове на акули или върхове на рифове. Алекс не забави, за да види какво точно.

Въпреки усилията на Ани, Гайгер успя да закара джета до хидроплана. Той срязва с нож въжето, с което тя беше завързана за джета, но не освободи китките ѝ. След това я погали по гърлото с острието.

— Просто се качи в самолета — заповяда ѝ той. — И без номера.

Като държеше вързаните си китки пред себе си, Ани слезе от джета и стъпи върху единия понтон на хидроплана. Тя протегна ръце и отвори вратата на кабината, която се намираше пред крилото. Няколко метални стъпала, изрязани във фюзелажа, водеха към кабината. Тя погледна назад. Гайгер все още седеше на джета и я наблюдаваше внимателно. Той беше заменил ножа с пистолета си. По погледа му Ани разбра, че в този момент той не се нуждаеше от много, за да дръпне спусъка. Тя се обърна и изкачи стъпалата към кабината.

Гайгер вдигна котвата на самолета и бързо последва Ани в кабината, за да ѝ попречи да направи нещо с уредите. Той носеше със себе си чантата си, която сега беше натъпкана във водоустойчива покривка, към която бяха прикрепени устройства, които щяха да я задържат над водата, ако бъдеше изпусната в океана. Ани се настани в седалката до пилота под дулото на пистолета. Гайгер седна на пилотското място, погледна я над дулото и каза:

— Ани, мисля, че ще те пусна — той млъкна за малко, — когато стигнем на три хиляди метра.

Когато спря да се смее на собствената си шега, Гайгер започна да натиска превключвателите и да настройва уредите.

— Дай ми няколко секунди — каза подигравателно той. — Отдавна не съм летял.

— Защо не включиш на автопилот? — попита язвително тя.

Гайгер се усмихна, но отказа да ѝ позволи да го предизвика. Той се беше концентрирал върху работата си, но я държеше на мушка, оставил пистолета в скута си и сложил едната си ръка върху него. С другата си ръка той завърши подготовката за излитане. След това Гайгер включи двигателя и перката се завъртя. Ани усети как самолетът започна да се движи напред като нетърпелив кон.

Самолетът започна да рулира, докато не излезе пред вятъра, след което започна да набира скорост. Уверен, че вече нищо не може да го спре, Гайгер даде още малко газ.

Хидропланът се плъзгаше по водната повърхност и вече щеше да се отдели от водата, когато моторницата се появи внезапно и се устреми право срещу него. Ани и Гайгер разпознаха в мъжа, който я управляваше — Алекс. Гайгер намали скоростта и направи завой, за да промени курса на самолета, така че сега той се намираше под прав ъгъл на предишната си посока. След това той даде газ и хидропланът отново започна да набира скорост. Сега лодката беше останала зад него.

— Трябва да ти кажа нещо, Ани — каза самодоволно Гайгер, тъй като знаеше, че лодката се беше появила твърде късно, за да предотврати излитането. — Алекс е много забавен, също като теб.

Зад тях Алекс подканваше лодката:

— Хайде, давай!

Лодката се оказа много по-бърза, отколкото предполагаше Гайгер, и скоро се озова само на няколко метра зад хидроплана.

— Поеми руля! — изкрещя Алекс на Морис. — Следвай самолета колкото можеш по-отблизо.

— Посочи ми поне една причина да го направя — каза намусено Морис от мястото си на пода зад седалките.

— Ако не го направиш, ще те хвърля зад борда! — изкрещя в отговор Алекс.

Морис незабавно се изправи и седна на мястото на ченгето. Лодката застана зад едното крило на хидроплана, като се движеше със същата скорост, с която се движеше и самолетът — сто и четиридесет километра в час.

Алекс насочи един харпун към хидроплана и изкрещя на Морис:

— Приближи се още!

— Тоя иска да застреля самолет... — каза Морис на всеки, който го слушаше, като извъртя очи в орбитите им.

Алекс изстреля харпуна в крилото на самолета. След това той завърза здраво локото въже от плетени стоманени нишки в един кнехт на планшира на лодката. Въжето се опъна, но зъбците на стрелата се бяха забили здраво в крилото и издържаха.

Морис забрави, че беше сърдит на Алекс. Точно такива развлечения му харесваха най-много, тъй като му приличаха на видеоигра в реалния живот. Той намали леко газта и забавянето на лодката накара самолета да се наклони встрани.

Марифа се радваше, че момчетата бяха щастливи. Тя подаде на Алекс втори зареден харпун.

Всеки път, когато самолетът бъдеше дръпнат встрани, на Гайгер му се налагаше да се бори с управлението, за да не му позволи да се преобърне. На четвъртия път Ани видя, че ѝ се открива добра възможност, и не закъсня да се възползва от нея. Тя протегна вързаните си ръце, хвана един термос, който се намираше между двете седалки, и удари с него Гайгер по главата.

— Малка кучка! — изпъшка заслепен от болка Гайгер.

Ани сграбчи чантата със скъпоценностите и я изхвърли през страничния прозорец. Докато правеше това, тя с изненада откри, че Алекс беше точно зад тях!

Морис умело наведе отново самолета към водата, така че крилото му се опря в нея. Алекс изстреля и втората стрела. Тя се заби в единия понтон. Преди Алекс да успее да върже въжето на втората стрела, то се опъна и го измъкна от лодката.

Сграбчил здраво харпуна, Алекс се остави да бъде повлечен зад самолета в продължение на няколко метра, след което успя да се изправи, събра краката си и започна да се пързалия зад хидроплана, сякаш караше водни ски.

В кабината на хидроплана Ани се нахвърли върху Гайгер. Той я удари с юмрук в едното око и я отхвърли обратно в седалката ѝ.

— Този път няма да ме прецакаш! — изръмжа той и отново се опита да вдигне самолета над водата.

За пореден път Морис дръпна хидроплана, сякаш той беше някаква голяма риба, и попречи на намеренията на Гайгер. Но пързалиянето без ски при такава висока скорост се отразяваше зле на Алекс. Той знаеше, че няма да издържи още дълго, и тъй като не му оставаха много възможности, натисна копчето за обратно навиване на въжето на харпуна. Миг по-късно той усети как се приближава към понтона, в който се беше забила стрелата. След няколко секунди той успя да скочи върху понтона.

Тежестта му наклони хидроплана достатъчно, за да покаже на Гайгер какво става. Гайгер зави рязко наляво, като се надяваше, че така ще се отърси от Алекс и ще скъса въжето, което го свързваше с лодката. Алекс загуби равновесие и се подхлъзна, но успя да се задържи на понтона. Въжето на харпуна издържа и самолетът за малко не се преобърна. На Гайгер му се наложи отново да се пребори с управлението, за да предотврати преобръщането. Ани използва този момент и го блъсна с всичка сила с лакът в челото. Гайгер се строполи върху арматурното табло.

Алекс се опита да се придвижи напред по понтона, но самолетът беше останал без пилот и сега подскачаше силно върху водната повърхност. Той успя да се придърпа напред до крилото и се опита да достигне дръжката на вратата на кабината от страната на Ани. Подскачането на хидроплана обаче му пречеше да я достигне.

Ани издърпа Гайгер встрани от уредите и се опита да успокои самолета с ръчката за управление. Въпреки че нямаше никаква представа какво правеше, това, изглежда, накара самолета да започне да се движи по-гладко. Сега тя се концентрира върху управлението и не забеляза, че Гайгер е отново в съзнание.

Докато се опитваше да се изправи, Гайгер забеляза лицето на Алекс прилепено до стъклото на прозореца на вратата на втория пилот. Миг по-късно ченгето беше отворило вратата и се опитваше да се качи в кабината.

Гайгер се наведе напред и дръпна рязко ръчката за управление, при което хидропланът започна да се издига под остър ъгъл над водата. Силата на излитането беше достатъчно голяма и откъсна харпуна от крилото на самолета, а заедно с него и голямо парче от покритието на крилото.

Излитането накара Ани и Алекс да загубят равновесие. Гайгер я блъсна с рамо към Алекс и ги изблъска през отворената врата на втория пилот. Двамата се претърколиха и паднаха върху понтона. При удара тежестта им откъсна понтона от самолета и той падна с плясък във водата. Алекс държеше здраво Ани, когато понтонът падна във водата и заплува по нея като подивяла шейна.

Щастлив, че беше успял да излети, Гайгер погледна напред в очакване да види ясносиньото небе. Вместо това той видя огромния борд на супертанкера „Стена Конвой“.

Все още зашеметен от удара по главата му, Гайгер издигна хидроплана отвесно покрай борда на супертанкера и едва успя да стигне до ръба му, след което зави наляво. Над палубата на танкера той изравни крилете и се насочи към открито небе. Тъкмо започваше да се засмива отново, тъй като вече беше уверен, че нищо повече не можеше да го спре, когато се чу силен трясък и самолетът застина във въздуха. Гайгер не можеше да повярва, че подобно нещо е възможно, и си помисли, че това сигурно има нещо общо с удара по главата му, и затова изчака няколко секунди, за да му мине. Нищо обаче не се промени. Той все още седеше в самолета, който беше застинал във въздуха.

Гайгер погледна през страничния прозорец на кабината и видя под себе си палубата на танкера. Точно под него се виждаше основата на корабната мачта. Едва тогава той разбра какво се бе случило. Звукът, който беше чул, бе причинен от върха на стоманената мачта, който беше раздрал пода на самолета му, и сега хидропланът беше заседнал на върха на мачтата.

Гайгер отвори вратата си и забеляза Ани и Алекс върху понтона. Двамата отново бяха заедно и това го огорчи. Но Гайгер вече не се интересуваше от тях. Той беше получил своите диаманти. Все пак нямаше да бъде зле, ако с тях беше получил и момичето. Ако тя имаше поне малко мозък в главата, щеше да избере него, а не онова глупаво ченге, което и без това досега трябваше да е умряло. Но той се беше отървал и от двамата и може би така беше по-добре. Те бяха превърнали живота му в истински ад. Ако не бяха те, това пътуване щеше да бъде много по-приятно...

По някаква причина и двамата скочиха от понтона. След това момичето започна да потъва! Разбира се, та нали ръцете ѝ сигурно бяха още вързани. Гайгер спря за миг и се загледа в тях. Алекс пак бе решил да се прави на герой и незабавно се гмурна след Ани. Гайгер огледа океана с надеждата, че ще забележи някоя акула.

Капитанът на танкера включи озвучителната система и заповяда на целия екипаж да напусне кораба. Той им каза също така, че смята да остане на мостика. Те обаче трябваше да се махнат от танкера. Незабавно!

Целият екипаж тренираше редовно незабавна евакуация на кораба и знаеше мястото и ролята си при подготовката на двете спасителни лодки. Капитанът наблюдаваше от мостика как моряците се качват в двете съвременни спасителни лодки и затварят плъзгащите се пластмасови покриви на лодките. Лодките приличаха повече на космически кораби, отколкото на плавателни съдове, но не можеха да бъдат потопени при никакви метеорологични условия. Капитанът видя как лодките бяха спуснати в морето от парашутите си и бързо започнаха да се отдалечават на безопасно разстояние от супертанкера. Нямаше нужда да обяснява нищо на хората си. Когато им кажеше да тръгват, те изпълняваха заповедта, без да задават въпроси. По време на предишната авария той не бе могъл да им позволи да напуснат кораба, защото те трябваше да запалят двигателите и да вдигнат котвите. Този път обаче нямаше какво да направят. Можеха поне да се спасят.

Той бе видял всичко. След като беше превел благополучно кораба си през едни от най-опасните води в света — Персийския залив и нос Хорн — той се бе превърнал в жертва на тези спокойни сини води, които сякаш бяха излезли от някоя реклама на туристическа агенция. Без никакво обяснение някакъв пътнически кораб се беше опитал да го таранира, но вместо това беше остъргал борда му. Сега пък някакво самолетче бе направило същото, само че от въздуха. Какво му убягваше? Какво не знаеше? Капитанът никога не беше приемал сериозно разказите за Бермудския триъгълник. Дали пък там нямаше нещо, което се отразяваше на мозъците на хората?

Е, той бе добър капитан. Той нямаше жена и деца, но беше спасил живота на хората си и щеше да остане на кораба си.

Гайгер изключи двигателя на хидроплана. След това развърза торбичката с диамантите от кръста си, провери дали е добре затворена и я хвърли през вратата на самолета, проследи полета ѝ надолу с

поглед и с облекчение видя, че тя мина покрай палубата на танкера на мястото, на което бордът му се стесняваше и преминаваше към носа. Торбичката падна с плясък във водата и остана над повърхността. Ако Гайгер опишеше същата траектория, като се превъртеше колкото се може повече пъти, той щеше да оцелее. Свали обувките си, за да се приготви за дългото плуване, което го очакваше. Сърцето го беше заболяло, когато се беше наложило да се раздели по такъв начин с диамантите си, но много по-болезнено щеше да бъде, ако се беше ударил във водата с тях на кръста си. Той стъпи върху ръба на вратата и се приготви за скока.

Едва тогава Гайгер забеляза горивото, което течеше от резервоара на самолета надолу по мачтата. Жиците, които опасваха мачтата, бяха разкъсани и сега две от тях изпращаха искри във въздуха. Гайгер се втренчи безпомощно в тях.

Беше толкова уверен в победата си. Целият му план бе подготвен перфектно и беше сработил до най-малката подробност. Как се беше стигнало до това?

Едно ченге и приятелката му. Те го бяха докарали до тук.

Горивото се подпали и самолетът се взриви. Миг по-късно целият танкер се превърна в гигантско огнено кълбо, което се издигна високо над океана.

Алекс последва мехурчетата, които изпускаше Ани във водата. Той я забеляза през чистата вода недалеч под себе си. Китките ѝ бяха вързани и това ѝ пречеше да плува. Той бе знаел това, когато я бе блъснал от понтона във водата, тъй като бе осъзнал, че се приближаваха опасно близо до танкера, а самолетът се беше закачил на мачтата му. Алекс обаче не беше предполагал, че Ани ще потъне толкова бързо или толкова надолу.

Сега Алекс успя да я види. Тя потъваше и отчаяно се мъчеше да се освободи от въжето. Той зарита силно с крака, стигна до нея и успя да хване онова, което беше останало от черната ѝ вечерна рокля. След това обви едната си ръка около кръста ѝ и я измъкна на повърхността. Двамата вдъхнаха дълбоко свежия въздух и едва тогава усетиха горещината. Тя беше толкова силна, че им се наложи отново да се потопят под водата.

Последното нещо, което бяха забелязали, преди да скочат от понтона, беше огромният супертанкер. Сега на неговото място имаше едно огнено море. Като се гмуркаха често под водата, двамата успяха да се отдалечат от взривения кораб. Когато се озоваха на безопасно разстояние, Алекс успя да развърже китките на Ани. Това му отне доста време, тъй като той нямаше нож, а въжето се беше надуло от влагата. Ани разтърка китките си и се огледа дали въжето не беше оставило рани по тях. Дватамата не си казаха нищо. Достатъчно им беше да се погледнат в очите и да се усмихнат.

— Намали — заповяда Марифа на Морис. — Дори и в такава спокойна вода може да бъде трудно да забележиш някого. Прибледи се още малко.

Морис направи гримаса, но се подчини. Той знаеше, че Марифа е права. Те бяха длъжни да потърсят оцелели. И без това полицейските и пристанищните власти без съмнение щяха да го разпитат. Така той щеше да може да докаже, че се е опитвал да помогне, че е търсил оцелели и така нататък. Той не искаше мъртви или умиращи хора да му цапат лодката, но нямаше нищо против да качи измокрени хора. Стига да не кървяха. Морис продължи да обикаля горящите останки на супертанкера.

— Виж! — посочи Марифа към нещо, което се мятеше във водата. — Това е глава.

Предметът се оказа някаква черна чанта, увита в непромокаема покривка и прикрепени мехчета с въздух, които я задържаха над водата. Марифа беше разочарована, но Морис реши, че съдържанието ѝ сигурно означаваше много за някого, щом той се беше погрижил да се увери, че тя няма да потъне. Той протегна ръка и я прибра в лодката. След това я захвърли на пода с намерението да я отвори по-късно, когато нямаше да му се наложи да дели съдържанието ѝ с никого.

Моторницата беше направила почти пълен кръг, когато Марифа се обади отново:

— Ето го мъжът, който стреля по самолета. Той е във водата. — След това добави разочаровано: — С него има едно момиче.

Дватамата помогнаха на Ани и Алекс да се качат в лодката.

Алекс погледна Ани. Тя отвърна на погледа му и отново се почувства в безопасност от това, че той беше до нея. Но заедно с това чувство се появи и осъзнаването на ужаса, който беше преживяла. Окуражителната усмивка на Алекс почти я накара да се разплаче.

— Добре ли си? — попита я той.

— Не мислех, че ще оцелеем.

— Имам нещо за теб, Ани.

— Какво?

Алекс бръкна в джоба си и извади мократа торбичка. След това я отвори.

— Искаш ли да поносиш това известно време?

Ани погледна в торбичката и видя пръстена.

— И колко дълго трябва да го нося? — попита тя, без да успее да прикрие изненадата си.

Алекс се усмихна.

— Петдесет години — отвърна той.

Тя не можеше да свали погледа си от пръстена. Най-после Ани успя да погледне Алекс в очите, усмихна се и каза:

— Но до края на живота ни аз ще планирам почивките ни, става ли?

Двамата се целунаха.

Докато се прегръщаха, Морис протегна ръка и издърпа на борда някаква чанта, която плуваше във водата. Той я отвори и откраднатите диаманти заблестяха пред очите му под лъчите на карибското слънце.

— Вижте какво намерих в международни води! — извика радостно той. — Човече, това тук е раят! Ха-ха!

Но Ани и Алекс бяха твърде заети един с друг, за да му обърнат някакво внимание.

Издание:

Джордж Раян. Скорост 2: Професионалисти

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1997

Американска. Първо издание

Редактор: Мая Арсенова

ISBN: 954-170-159-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.